

271

மகனே! உனக்கு-

வெ. சாமிநாத சர்மா

Handwritten signature

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

மகனே! உனக்கு-

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
சென்னை :: புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு: செப்டெம்பர் 1956
பதிப்பு உரிமை பெற்றது.

Sales & Distribution:

PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALAYAM

PUDUKKOTTAI

TRICHY DT.

Editorial:

12, Sir Mohamed Usman Road,

THYAGARAYANAGAR MADRAS 17.

விலை: ஒரு ரூபாய் எட்டு அணு

Printed at The Janaki Printing & Binding Works
PUDUKKOTTAI.

பொருளடக்கம்

—o—o—o—

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை	7
மகனே! உனக்கு-	9
மகனே! உன் கடமையைச் செய்	11
உறுதி கொள்; மகனே!	20
தன்னம்பிக்கை-ஒரு சக்தி	26
ஓய்வு கொள்வதா?	35
சத்தியத்தைச் சொன்னால் நித்தியம்	
வாழலாம்	40
உன் மனச்சாட்சியை விற்றுவிடாதே!	45
சொல்லாதே—செய்	51
முயற்சியைக் கை விடாதே	54
ஊக்கமாக வேலை செய்	59
ஓழுக்கத்திற்கு உயர்வுகொடு	63
எண்ணினால் மட்டும் போதாது-	
செய்யவும் வேண்டும்	67
சோர்வு கொள்ளாதே	70
உனக்கும் அச்சமா?	73
நல்ல காரியத்துக்கு நாலாயிரம்	
விக்கினம்	77
மகான்கள் யார்?	82
பேர் வீரனாயிரு	86
இரக்கங் கொள்	90
தன் கையே தனக்குதவி	94
பெரிய மனிதனாயிரு	97
அன்பினால் வெற்றி கொள்	102
எல்லாரும் உன் சகோதரர்கள்	107
நில்-ஓடாதே!	111
ஏன் அஞ்சுகின்றாய்?	113
கொடுக்கிறவனே வாழ்கிறவன்	114

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

இரங்கனில் நடைபெற்று வந்த ஜோதி என்ற மாதப் பத்திரிகையில் எங்கள் ஆசிரியர் சர்மாஜி, வ. பார்த்தசாரதி என்ற புனை பெயரில், 1938-ஆம் ஆண்டு முதல் 1941-ஆம் ஆண்டு வரை இளைஞர்களுக்கு அறிவுரை வழங்குகின்ற முறையில் சில கடிதங்கள் எழுதி வந்தார்கள். அவற்றோடு அவர்கள் ஆக்கித்தந்த இரண்டு கடிதங்களைச் சேர்த்து இந்நூல் வடிவாக வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

இந்நூலின் தலைப்புக்குப் பொருந்துகின்ற முறையிலுள்ள எமது ஆசிரியர் வேறு புனை பெயர்கள் தாக்கி எழுதிய மூன்று கட்டுரைக் கவிதைகளையும் இறுதியில் சேர்த்திருக்கிறோம்.

புனை பெயருக்கேற்றற்போல் ஆசிரியர், தமது நடைபயச் சிறிது மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாரென்பது, இந்நூலைப் படித்தவர்களுக்கு ஒருவாறு புலனாகும்.

அரு. சொக்கலிங்கம்,
பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்.

மகனே! உனக்கு-

மகனே! உனக்கு வெகு நாட்களுக்கு முன்னர் இந்தக் கடிதங்களை எழுதினேன். இப்பொழுது அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு புத்தக வடிவாக்கி உனக்கு அனுப்பியுள்ளேன். ஏற்றுக்கொள். அடிக்கடி எடுத்துப்படி. உனது நண்பர்களையும் படிக்கச் செய். இந்தக் கடிதங்கள் உன்னை மனிதத்தன்மைக்கு அழைத்துச் செல்லும் படிகளாக அமையுமானால் அதைக்காட்டிலும் வேறு மகிழ்ச்சி எனக்கு இருக்க முடியாது.

எப்பொழுதுமே உலகத்தில் நம்மோடு நெருங்கிப் பழகுகின்றவர்கள் சொல்லும் நல்ல வார்த்தைகள் நமது செவிகளில் சிக்கிரத்தில் நுழைவதில்லை. சிறிது எட்டினால் போலிருக்கின்றவர்கள் என்ன சொன்னாலும் அதைக்கருத்து வைத்துக் கேட்கிறோம். இது நம்மில் பலருடைய சுபாவம். இந்தச் சுபாவத்திற்கு நீ புறம்பானவனில்லை யென்று கருதி எனது இயற்பெயரை அப்புறத்தில் வைத்துவிட்டு வ. பார்த்தசாரதி என்ற புனைபெயரில் இந்தக் கடிதங்களை உனக்கு எழுதிவந்தேன். ஆனால் இந்தச் சுபாவத்திற்கு நீ புறம்பானவன் என்பதை இப்பொழுது எனக்குப் பலவகையாலும் தெரிவித்திருக்கிறாய். நல்லது என்கிருந்து வந்தாலும், யாரிடமிருந்து வந்தாலும் அதைத் தலை குனிந்து ஏற்றுக்கொள்கிற பண்பாடுடையவன் நீ என்பதை அறிந்து கொண்டேன். எனவே இப்பொழுது இந்தப் புத்தகத்தில் இயற்பெயரைப் பொறித்திருக்கிறேன். இதைக்கண்டு நீ சிறிது ஆச்சரியப்படலாமோ என்னமோ? ஏனென்றால், இந்தக் கடிதங்களைப் படித்துவிட்டு, அவ்வப்பொழுது என்னிடம் வந்து “எனக்குப் பிடித்தமான முறையில் எழுதிவரும் வ. பார்த்தசாரதி என்பவர் யாரெ”ன்று கேட்பா

யல்லவா? அப்பொழுதெல்லாம் நான் மௌனமாகவே இருப்பேன்; புன்சிரிப்புதான் எனது பதிலாக வரும். அந்தப் புன்சிரிப்பு, எனது சுய தன்மையை மறைத்துக் கொண்டிருந்த மூடிமட்டுமல்ல, இந்தக் கடிதங்களை நீ விருப்பிப்படித்து வருகின்றாயென்பதில் எனக்கு ஏற்பட்டு வந்த மகிழ்ச்சியின் சேகை. அப்பொழுதெல்லாம் எனது சுய தன்மையை வெளிப்படுத்தாதிருந்தேனல்லவா, அதற்காக இப்பொழுது வ. பார்த்தசாரதி யாரென்று தெரிந்துகொண்ட பிறகு நீ ஆச்சரியப்படலாமோ என்னமோ என்று கேட்டேன். இனி ஆச்சரியப்படமாட்டாயல்லவா?

எப்படியிருந்தபோதிலும், மகனே! மனிதத்தன்மையின் சிகரத்தில் நீ ஏறி நிற்பதைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதுதான் என் ஆசை. இந்த ஆசையை நிறைவேற்றி வைப்பாய் என்ற திடமம்பிக்கையுடன் இந்த முகவுரைக் கடிதத்தை முடிக்கிறேன்.

உனது நலன் விழையும்

தியாகராயநகர்,
சென்னை
15-8-56

வ. சாமிமுத்தினி

மகனே! உன் கடமையைச் செய்

மகனே! இந்த உலகத்திலே நீ பிறந்து விட்டாய்; இறக்கவும் போகிறாய். நீ பிறந்தது எவ்வளவு நிச்சயமோ அவ்வளவு நிச்சயம் நீ இறக்கப் போவதும். ஆகையால், கடவுள் உனக்குக் கொடுத்திருக்கிற ஞான விளக்கை, கொஞ்சம் உன் பக்கமே திருப்பி வைத்துக் கொண்டு பார். கடவுள் பட்சபாத மில்லாதவர். அவர், எல்லாருக்கும் ஒரே மாதிரியான விளக்கைத்தான் கொடுத்திருக்கிறார். அதை நாம் வைத்துக்கொண்டிருப்பதிலும், அதனை உபயோகப் படுத்தும் மாதிரியிலும், அதன் பிரகாசம் இருக்கிறது. சில சமயங்களில் திரியை நந்தாமல் அப்படியே விட்டு விடுகிறோம். அது தானாக எரிந்து கருகிப்போய் சாம்பலாகி விடுகிறது. இன்னும் சில சமயங்களில் எண்ணெயே ஊற்றுவதில்லை. விளக்கு எப்படி எரியும்? எண்ணெயும் திரியும் நிறைய இருக்கும். ஆனால் விளக்கைச் சுத்தப் படுத்துவதே யில்லை; அதிலுள்ள அழுக்குகளைத் துடைப்பதே இல்லை. இந்த அழுக்கின் காரணமாக விளக்கின் வெளிச்சம் கூட அநேகமாக மங்கலடைந்து போகிறது. ஆகையால் மகனே! எண்ணெய், திரி, விளக்கு ஆகிய மூன்றையும் எப்பொழுதும் உபயோகத்தில் வைத்துக் கொண்டிரு. அப்பொழுதுதான் நீ பிறந்திருக்கிறாய் என்று உலகம் உன்னைக்கவனிக்கும். நீ இறந்து விட்டாயானால், உலகம், உன் பொருட்டு ஒரு பொட்டு கண்ணீராவது சிந்தும்.

உனக்குச் சில வார்த்தைகள் சொல்லப் போகிறேன். கொஞ்சம் கவனமாகக் கேள். நான் சொல்வது உனக்குப் பிடித்தமில்லா திருக்கலாம்; அல்லது உன்னால் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வர முடியா திருக்கலாம். ஆனால் உன் சந்ததியார்களுக்காவது இவை பயன்படுமல்லவா?

மனிதன், தனக்காக மட்டும் வாழ்வதில்லை; மற்றவர்கள் நன்மையடைய வேண்டுமென்பதற்காகவும் வாழ்கிறான். அப்படி வாழ்வதிலே தன்னுடைய வாழ்க்கையையும் சேர்த்து நடத்துகிறான். ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவன் கடமை யென்பதுண்டு. இதனையே நமது பெரியோர்கள் 'ஸ்வதர்மம்' என்று சொன்னார்கள். இந்தக் கடமை யென்பது இன்னொருக்குத்தான் என்பது இல்லை. ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் எல்லாருக்கும் கடமை யென்பதொன்றுதான். வாழ்க்கை, சிலருக்குத் துக்ககரமாகத் தென்படுகிறது; சிலருக்குச் சந்தோஷமாகத் தென்படுகிறது. ஆனால் உத்தம புருஷர்கள் எப்பொழுதும் வாழ்க்கையில் சந்தோஷத்தைத்தான் காண்கிறார்கள். இவர்கள், தாங்கள் சுகம் அனுபவிக்க வேண்டுமென்பதற்காகவோ கீர்த்தி சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதற்காகவோ வாழ்க்கையை நடத்துவதில்லை; தங்கள் கடமையைச் செய்துகொண்டு போவதன் மூலமாகத்தான் இவர்கள் வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் காண்கிறார்கள். இவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் எப்பொழுதும் நம்பிக்கைதான் அந்த நம்பிக்கையில்லா விட்டால் எந்த ஒரு நல்ல காரியத்தையும் இவர்கள் செய்ய முடியாதல்லவா?

நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒரு வட்டத்தின் மையம் என்றும், நம்மைச் சுற்றி அடுக்கடுக்காகப் பல வட்டங்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன வென்றும் ஒரு கிரேக்க ஆசிரியன் கூறுகிறான். நம்மைச் சுற்றியுள்ள முதலாவது வட்டம் பெற்றோர்கள், மனைவி, குழந்தைகள் முதலியோர். இதற்கடுத்த வட்டம் உற்றார் உறவினர். இதற்கடுத்தது நமது நாட்டு மக்கள். இதற்குப் பிறகு மானிட ஜாதியனைத்தும். இப்படி ஒவ்வொரு வட்டமாக விரிந்துகொண்டு செல்லும் அனைத்திற்கும் மையத்திலே இருக்கிற நாம் நம்முடைய கடமையைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும்.

மனித சமூகத்திற்கும் அதன் மூலமாகக் கடவுளுக்கும் நாம் நமது கடமையை விடாமலும், ஒழுங்காகவும் செய்ய வேண்டுமானால், கடவுள் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிற எல்லாச்

சத்திகளையும் உபயோகத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டும். பரம கருணா நிதியான கடவுள் நமக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுத்திருக்கிறார். அவைகளை உபயோகப்படுத்துவதிலே தான் நம்முடைய உபயோகமும் இருக்கிறது.

கடமைக்கு எல்லை இல்லை; காலமும் இல்லை; இடமும் இல்லை. நமது வாழ்க்கைப்படிக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் கடமையென்பது நம்மை அறை கூவி அழைக்கிறது. அதற்கு நாம் செவி கொடுத்துக் கேளாமற் போனால் அது நம்முடைய தவறே தவிர, கடமையின் தவறாகுமா? நாம் பணக்காரர்களா யிருப்பதும் ஏழைகளா யிருப்பதும் நமது கைவசத்திலில்லை. அப்படியே தான் சந்தோஷமும் துக்கமும் நமது கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டதாயில்லை. ஆனால் எங்குப் பார்த்தாலும் எப்பொழுதும் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் கடமையைச் செய்து கொண்டு போவது நமது கடமை. நாகரிகமுள்ள மனிதன் என்றால் என்ன அர்த்தம்? எவ்வொருவன் கடமைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறானோ அவன் தான் நாகரிகமுள்ளவன். இந்த நாகரிக வாழ்க்கையில் என்ன இடையூறுகள் நேர்ந்தாலும், என்னவிதமான ஆபத்துக்கள் சம்பவித்தாலும் அவற்றை யெல்லாம் லட்சியம் செய்யாமல், நமது கருமத்திலேயே-அதாவது பிறருக்காக நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்துகொண்டு போவதிலேயே நாம் கண்ணாயிருக்கவேண்டும். இதற்காக நாம் வாழ வேண்டும்; நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும்; இறக்கவும் வேண்டும்.

ராணுவத்திலே சேர்ந்திருக்கிற ஒரு சிப்பாயை எடுத்துக்கொள்வோம். அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிற முதல் உபதேசம் என்ன? 'உன் கடமையைச் செய். அப்படிச் செய்து கொண்டு போவதிலே ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்தால் அதனை அசட்டை செய்துவிட்டு உன் கடமையைச் செய்' என்பதுதான். இது மேற்பார்வைக்கு மிகவும் சுலபமாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவதில் எவ்வளவோ சிரமம் இருக்கிறது.

சுமார் 1850 வருஷங்களுக்கு முன்பே ரோம ராஜ்யத்தில் பாம்பே¹ என்ற நகரம் மிகவும் உன்னத ஸ்திதியிலிருந்தது. அது வெசுவியஸ்² என்ற எரிமலையின் அடிவாரத்தில் இருந்தது. இந்த எரிமலை திடீரென்று நெருப்பும் சாம்பலுமாகக் கக்க ஆரம்பித்தது. ஜனங்களெல்லாரும் பயந்து ஓடிப்போய்விட்டார்கள். ஆனால் நகரக்காவலன் மட்டும் ஓடவில்லை. நகரத்தைப் பாதுகாவல் செய்வது என்ற தன் கடமையைச் செய்தவனாய், நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனையும் நகரத்தையும் சேர்த்து, எரிமலைச் சாம்பல் மூடிவிட்டது. நகரத்தைப் பாதுகாக்கவன்றோ அவன் நியமிக்கப்பட்டானா? அந்தக்கடமையிலிருந்து அவன் நமுவலாமா? அவன் தேகம் சாம்பலோடு சாம்பலாகி விட்டது. ஆனால் அவனுடைய ஞாபகம், அந்தச் சாம்பலின் பேரில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் தரித்திருந்த தலையணி, கவசம், ஈட்டி முதலியனவற்றை இப்பொழுது கூட நேபிள்ஸ்³ என்ற நகரத்திலேயுள்ள பொருட்காட்சி சாலையில் பார்க்கலாம்.

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்கிறேன் கேள். மைசூரிலே ஆண்டு கொண்டிருந்த திப்பு சுல்தானோடு போர் புரிந்த வெல்லிங்க்டன்⁴ பிரபு என்பவனைப்பற்றி நீ பள்ளிக்கூடத்தில் படித்திருக்கிறாயல்லவா? இவன் ஒரு பெரிய கப்பற்படைத்தலைவன். ஒரு சமயம் இவனுடைய படையைச் சேர்ந்த 'பர்க்கன்ஹெட்' என்ற ஒரு கப்பல், ஆப்ரிக்காவுக்கு வடக்கேயுள்ள சமுத்திரத்தில் சத்துருக்களால் மூழ்கடிக்கப்பட்டு விட்டது. மாலுமிகள் அத்தனைபேரும், சந்தோஷமாகச் சமுத்திர ராஜனுக்குப் பலியானார்கள். அப்பொழுது வெல்லிங்க்டன் பிரபுவுக்கு லண்டனிலே ஒரு விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. இவ்விருந்தின் போது கப்பல் மூழ்கிய சமாசாரம் இவனுக்குத் தெரிந்தது. அப்பொழுது மாலுமிகளின்தேரியத்தைப்பாராட்டி ஒரு வார்த்தையாவது

1 Pompeii.

2 Vesuvius.

3 Naples.

4 Wellington 1769-1850

இவன் றே ச வேண்டுமே? அவர்களுடைய கடமைக் குச் சீழ்ப்படியும் சபாவத்தைப்பற்றித் தான் சிலவார்த்தைகள் பேசினான், மாலுமிகள் கதரியமாக இருப்பது இயற்கைதானே என்று இவன் நினைத்தான் போலும்.

கடமை என்பதை எப்பொழுதும் எதிர் மறைப் பொருளில் அர்த்தம் செய்யாதே. உதாரணமாக, உன்னிடத்திலே எதற்கும் பயப்படாத ஒரு சபாவம் இருக்கலாம். ஆனால் அப்படியிருப்பதே உன் கடமை ஆகாது. அச்சப்படாமல் உனக்கிட்ட வேலையை நீ செய்துகொண்டுபோவது தான் விசேஷம். அதுதான் உன் தர்மம்; உன் கடமை.

நீ பெரியவனாக வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா? அப்படியானால் ஆரம்பத்தில் சிறியவனாயிரு. விசாலமானதும் உயரமுள்ளதுமான ஒரு கட்டடத்தைக் கட்ட ஆசைப்படுகிறாயா? அப்படியானால் அடக்கம் என்ற அஸ்திவாரத்திலிருந்து ஆரம்பி. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உயரமான கட்டடத்தைக் கட்ட வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஆழமாக நீ அஸ்திவாரத்தைப்போட வேண்டும். அடக்கந்தான் கடமையின் மகுடம்.

உன் கடமையை இரகசியமாகச் செய்; பொதுஜனங்கள் பார்க்க வேண்டுமென்று செய்யாதே. இரகசியத்திலே தான் கடமை சிறப்படைகிறது. கடமை, தன்னை விளம்பரப்படுத்திக்கொள்ள எப்பொழுதுமே பிரியப்படுவதில்லை. நம்முடைய பொது வாழ்க்கை மிகவும் பகிரங்கப்பட்டதாயிருக்கலாம். ஆனால் நம்முடைய ஆத்மாவை யாருமே பார்க்க முடியாதல்லவா? இந்த ஆத்மாவுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைக்கு விளம்பரமேன்? நாம் புகழின் சிகரத்தில் ஏறுவதும், அதிலிருந்து சறுக்கி வீழ்வதும், ஆகமாவுக்கு நாம் செய்கிற கடமையைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஆத்மா அழிவுபடாதது என்பதை நினைவில் கொள்.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஒரு சிலரையேனும் கொஞ்சம் உயரத் தூக்கி விடுவோமானால், அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு புனிதத் தன்மையைப் புகுத்தி வைப்போமானால்,

உண்மையிலேயே நாம் உபயோகமுள்ளவர்களாக வாழ்ந்தவர்களாவோம். பணத்தினால் உபகாரம் செய்கிறவன் பெரிய மனிதனாக மாட்டான். எவன் தன்னையே பிறருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து விடுகிறானோ அவன் தான் பெரிய மனிதன். பணத்தைக் கொடுக்கிறவன் விளம்பரப்படுத்தப்படுகிறான். தன்னுடைய காலத்தை, தேச பலத்தை, ஆத்மாவைக் கொடுக்கிறவன் நேசிக்கப்படுகிறான். முன்னவன் சீக்கிரத்தில் மறக்கப்படுகிறான்; பின்னவன் எப்பொழுதுமே ஞாபகத்தில்வைத்துக்கொள்ளப்படுகிறான். ஆனால் இருவர் விதைத்த நல்விதைகள் மட்டும் அழிவுபடாமல் இருக்கின்றன.

முற்காலத்திலே கிரேக்கர்கள், தங்கள் கடமையில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தார்கள். இவர்களில் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்றவன் ஸாக்ரட்டீஸ்¹ என்பவன். இவன், கிரேக்கர்களின் தத்துவ ஞானத்திற்குப் பிதாமகன் என்று இன்னும் கௌரவிக்கப்படுகிறான். இவன், ஜனங்களிடத்தில் ஒழுக்கத்தை அபிவிருத்தி செய்வதே தனது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் என்று கொண்டான். அந்தக்காலத்தில் கிரீஸ் தேசத்திற்கு, ஆத்தென்ஸ்² முக்கியமான நகரமாயிருந்தது. அப்பொழுது கிரீஸ் தேசத்தில் அடிக்கடியுத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டு வந்தன. இதனால் ஆத்தென்ஸ் வாசிகளெல்லாரும் யுத்தத்தில் சேர்ந்து உழைக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இருந்தது. அப்படியே ஸாக்ரட்டீஸும் ஒரு யுத்த வீரனாகப் போய்ச் சேர்ந்தான். 'எனது நாட்டவரால் என்னிடம்' ஒப்படைக்கப்பட்ட ஆயுதங்களுக்கு நான் இழிவு தேடித்தர மாட்டேன். பாதுகாவல் செய்யுமாறு எந்த இடம் என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதோ அந்த இடத்திலிருந்து பெயரவும் மாட்டேன்' என்று இவன் அப்பொழுது பிரதிக்கை செய்துகொண்டான். பிறகு நடைபெற்ற யுத்தங்களில் இவன் பல வீரச் செயல்கள் செய்திருக்கிறான். ஜெலோபன்³ என்ற ஒரு போர்வீரன் யுத்த களத்தில் படுகாயமடைந்து விழுந்து

1 Socrates கி. மு. 470-399.

2 Athens.

3 Xenophon கி. மு. 420-355.

விட்டான். அவனை ஸாக்ரட்டீஸ் தோளிலே தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு வழி நெடுகச் சத்துருக்களுடன் போரும் புரிந்து கொண்டு தன் பாடி வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான். யுத்த களத்திலே இவன் எப்படித் தைரியமாகத் தன் கடமையைச் செய்துவந்தானோ அது போலவே, பொது ஜன சேவையிலும் இவன் தன் கடமையைத் தைரியமாகச் செய்து வந்தான்.

பின்னர் இவன் உபதேசகனாக வந்து, அக்காலத்திற்குள் புதிதெனத் தோன்றிய பல கொள்கைகளைத் தைரியமாக எடுத்துச் சொல்லிவந்தான். கடைத் தெருக்களிலும், தொழிற்சாலைகளிலும், இன்னும் பொதுஜனங்கள் கூடுகிற மற்ற இடங்களிலும் இவன் தைரியமாகச் சென்று, வெறுமனே கடவுளர்களுக்குப் பூசை செய்வதைக் காட்டிலும், மனிதன் ஒழுக்க நிலையில் தன்னை உயர்வுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்திப் பேசி வந்தான். அந்தக் காலத்தில் இவனுக்கு எதிர்ப்பு பலமாக இருந்தது. ஒரு சிலர் இவனுக்கு ஆதரவு காட்டி வந்தார்கள். அரிஸ்டிப்பஸ்¹ என்ற ஒரு பெரிய சீமான், இவனுடைய உபதேசத்தில் ஈடுபட்டு இவனுக்கு நிறைய பணம் கொடுப்பதாகச் சொன்னான். ஆனால் ஸாக்ரட்டீஸ், உணத்திற்காகத்தான் உபதேசஞ் செய்யவில்லை யென்று சொல்லி மறுத்து விட்டான். அரசாங்கம் இவனுக்கு விரோதமாக இருந்தது. ஜனங்களுக்குப் பொய்யொழுக்கத்தை உபதேசித்துக் கெடுத்து விடுகிறனென்று இவன் மீது குற்றம் சாட்டி விசாரணைக்குக் கொண்டு வந்தனர் சிலர். அப்பொழுது இவனுக்கு எழுபத்திரண்டு வயது. விசாரணை நடந்தது. விசாரணையின் போது, கொஞ்சங்கூட அஞ்சாமல் தன் கொள்கைகளை வலியுறுத்தினான். கடைசியில் நீதிபதிகள் மாண தண்டனை விதித்தார்கள். முப்பது நாள் சிறையிலே இருந்தான். அப்பொழுது இவன் தன் சீடர்களுக்குப் பல நல்ல உபதேசங்களைச் செய்தான். இந்தச் சமயத்தில் இவனிடத்திலே பெரிதும் இரக்கங்கொண்ட நண்பன்

1 Aristippus இ. ஞ. 435-356.

ஒருவன், இவனைச்சிறையினின்று தப்புவித்து வைப்பதாகக் கூறினான். ஆனால் ஸாக்ரட்டீஸ் இதற்கு இணங்கவில்லை. கடைசியில் நீதிபதிகள் உத்தரவுப்படி, சிறைக்காவலன் விஷத்தை கொண்டு வந்து கொடுக்க அதை அப்படியே கொஞ்சங்கூட முகஞ் சிணுங்காமல் குடித்து விட்டான். சிரித்த முகத்துடன் மரணமடைந்தான். மகனே! ஸாக்ரட்டீஸ், மரணத்தைக் கூட எதிர்த்து நின்று தன் கடமையைச் செய்தான் பார்த்தாயா?

நீ செய்ய வேண்டிய கடமைகள் எத்தனையோ உன்கையிலிருக்க, அவைகளை யெல்லாம் விட்டு விட்டு, புதுக் கடமைகளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிராதே. 'உன்னை என்னென்ன செய்ய முடிகிறதோ அதை உடனே செய்' என்பது விவிவிய நூலில் ஒரு வாக்கியம்.

சிறிய விஷயந்தானே என்று நாம் நமது கடமையைப் புறக்கணித்து விடமுடியாது. அது கூடவும் கூடாது. சிறிய விஷயத்திலே எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படியே பெரிய விஷயங்களிலும். தனியாக இருந்தாலும் பலரோடு சேர்ந்து போனாலும், நமது மனச் சாட்சிப்படி நாம் நமது கடமையைச் செய்து தானாகவேண்டும். கடைசி வரை நமது லட்சியத்திலிருந்து நாம் சிறிதுகூடப் பிறழக்கூடாது. நன்மை உண்டானாலுஞ் சரி, இல்லையானாலுஞ் சரி நமது கடமைதான் நமக்கு முக்கியம்.

ஓர் அடிமை வியாபாரி, தான் விலைக்கு வாங்கப்போகிற ஓர் அடிமையைப்பார்த்து 'நான் உன்னை விலைக்கு வாங்கினால், நீ உண்மையாக நடப்பாயா?' என்று கேட்டான். 'நீ வாங்கினாலும் வாங்காவிட்டாலும் உண்மையாக நடப்பது தான் என் வழக்கம்' என்றான் அடிமை. இவன் கடமையை உணர்ந்தவனல்லவா? அடிமையா யிருந்தாலும் உத்தம புருஷனல்லவா?

ஒழுக்கம் என்பது என்ன? கடமையின் மற்றொரு பகுதிதானே? அன்பு கனிந்த செயல்கள், அவை எவ்வளவு சிறியனவே யானாலும், பெரியனவல்லவா? அவை

களுக்காக நாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டபோதிலும் அது பெரிதல்லவே. அதுதான் கடமை. அதுதான் ஒழுக்கம். அன்பு விளைத்தால் அன்பு விளைகிறது. நீ நம்பிக்கையுடனும் நாணயத்துடனும் நடந்துகொண்டால், மற்றவர்களும் உன்னிடத்தில் நம்பிக்கையுடனும் நாணயத்துடனும் நடந்து கொள்வார்கள். இப்படி ந - ந்து கொள்வதால் நீ ஏதோ விசேஷமானதொரு காரியத்தைச் சாதித்து விட்டாய் என்று கருதிவிடாதே; உன் கடமையைத்தான் செய்தாய்.

நல்ல காரியம் எப்பொழுதும் விளைவதில்லை. இதை நீ எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். உன் கடமையைச் செய்.

உறுதி கொள்; மகனே!

மகனே! உனக்குக் கடமைவைப்பற்றிச் சொன்னேன். இப்பொழுது, அது பிரகாசிக்கிற விதம் எப்படி என்பதைப்பற்றியும், அதன் மூலமாகவே, மானிட ஜன்மம் எடுத்தவர்களெல்லாரும் மனிதர்களாகிறார்களென்பதைப் பற்றியும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சூழந்தாய்! கடமை, ஒரு செப்பனிட்ட பாதையல்ல. எத்தனையோ எதிர்ப்புக்களையும் கஷ்ட நிஷ்டரங்களையும் எதிர்த்துக்கொண்டுதான் இந்தப்பாதையில் செல்லவேண்டும். இந்த எதிர்ப்புக்களையும் கஷ்ட நிஷ்டரங்களையும் கண்கூடாகப்பார்க்கிற சக்தி உனக்கு இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றைச் சமாளித்துக்கொண்டு போகக்கூடிய மனோதிடம் உன்னிடம் இல்லாமல் இருக்கலாம். இங்கேதான் நீ பரிசோதிக்கப்படுகிறாய். மனோதிடம் இல்லாதவன், ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஒரு சிங்கத்தை எதிர்த்துக் கொண்டு போராட வேண்டியது தான். இவன் மனக்கோட்டைகளைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கலாமே தவிர வேறொன்றையும் செய்ய முடியாது. கடமையைச் செய்கிறபோது உனக்கு வீருப்பு வெறுப்பு என்பதே இருக்கக்கூடாது. இப்படி இல்லாமல் கூட இருந்துவிடலாம்! ஆனால் உன்னை எதிர்த்துப் போராடும் சக்திகளோடு போராடுவதுதான் கடினம்.

நீ செய்ய வேண்டியதிதுவென்று, ஒரு கடமை உன் கண்முன்னே வந்து நிற்கிறது என்று வைத்துக்கொள். 'நான் இந்தக் காரியத்திலே இறங்கினால் ஜனங்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?' என்று நினைக்கத் தொடங்கிவிடுவாயானால் உன்னால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. 'இது நான் செய்ய வேண்டிய கடமை' என்று உன் மனச்சாட்சி சொல்லிவிடுமானால் உடனே அதில் நீ இறங்க வேண்டியதுதான். மற்றவர்கள் உன்னைத் தூஷிக்கட்டும்; பரிகசிக்கட்டும், அவைபற்றிக் கவலையில்லை.

ஒரு சூழ்ந்தை தன் கடமையை எங்கே கற்றுக்கொள் கிறது? குடும்பத்திலேதான். பிறக்கிறபோது, எல்லாருடைய உதவியையும் அஃது எதிர்பார்க்கிறது. சரியானபடி பழக்கம் பெற்றப் பிறருக்குக் கீழ்ப்படியவும், தன் கடமையை உணரவும் ஆரம்பிக்கிறது. இதற்கென்று ஒரு மனோதிடமும் ஏற்படுகிறது. அஃது எப்படிச் செலுத்தப்படுகிறதோ அதைப் பொறுத்தே அதன் பிற்கால வாழ்க்கை அமைகிறது. ஒரு கொடுங்கோலனிடத்தில் இந்த மனோதிடம் என்பது அமைந்து விடுமானால் அவன் ஒரு நாட்சிசர்தான். எல்லையற்ற இந்த மனோதிடந்தான் ஒரு மகா அலெக்ஸாந்தரையோ¹ ஒரு நெப் போலியனையோ² உற்பத்தி செய்கிறது. ஹனுமான் கூட, தன்னுடைய மனோபலத்தைக் கொண்டுதான், கடலைக் கடந்து இலங்கையை அடைந்தான். சீதா பிராட்டியை, அசோக வனத்தில் சத்துருக்களின் மத்தியில் ஒழுக்கந் தவறாமல் இருக்கச் செய்தது அவளுடைய மனோதிடந்தான்.

இந்த மனோதிடத்தை, சூழ்ந்தைப் பருவத்திலிருந்தே பக்குவப்படுத்திக் கொண்டு வரவேண்டும் இந்த மனோ விசையை இளமைக் காலத்தில்தான் பயிர் செய்யவேண்டும். இந்தக்காலத்தில் இதை நாம் செய்யாவிட்டால், காலக் கிரமத்தில் கீழான இச்சைகளெல்லாம் நம்மை ஆட்கொள்ள ஆரம்பித்துவிடும். நாம் ஒழுக்கந் தவறினவர்களாகி விடுகிறோம்.

ஞானம் என்பது எங்கே இருக்கிறது? மூளையிலேயா? இல்லை; இல்லை நமது இதயத்திலே தான் இருக்கிறது. நமது வாழ்க்கையில், நமது செயல்களில் பல குறைபாடு களைக் காண்கிறோம். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் என்ன? நமது அறிவுக்குறைவா? இல்லை. மனோதிடமில்லாம்தான்.

படிப்புக்கும் சந்தோஷத்திற்கும் சம்பந்தமே இல்லை. அப்படியேதான் நல்ல சுபாவங்கூட. நம்முடைய அதிக படிப்பு, நம்மை அடக்கத்தினின்று விடுதலை செய்து, கர்வத் திற்குள் கொண்டு போய்விடலாம். மானிட சரித்திரத்திலே

1 Alexander the Great ௩. ௫ 356-323. 2 Napoleon 1769-1821.

பிரசித்தி பெற்ற பலர், அதிக படிப்பில்லாதவர்கள். படித்தவர்கள் சிந்தனை உலகத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றவர்களா யிருக்கலாம்; ஆனால் செயலளவில் அப்படி உன்னதத்தை யடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால், படிப்பதோடு திருப்தி யடைந்து விடாதே. உன்னுடைய மனத்தையும் திடப்படுத்திக்கொண்டு வா; பக்குவப் படுத்தி வை. அப்பொழுது தான் உன்னை மென்மையான காரியங்களைச் செய்ய முடியும்.

இன்னொரு விஷயத்தையும் உனக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். உல்லெண்ணம் உன்னிடத்தில் நிறைய இருக்கலாம். அதனால் மட்டும் நீ நல்ல காரியங்களைச் செய்யமுடியாது. மனோதிடம் உன்னிடத்தில் நிறைய இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நீ அதிகமான காரியங்களைச் செய்ய முடியும். ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையை அளக்குங்கருவீ எனது? அவன் செய்த காரியங்கள், அவன் பொறுமையோடு சகித்த துன்பங்கள் ஆகிய இவைதான். சோம்பேறித்தனத்திலே வாழ்க்கையைக் கழிப்பது இருக்கிறதே, அது விபாதியால் அவஸ்தைப் படுவது போல.

உழைப்பதுதான், மனிதனுக்கு உண்மையான ஆசான். உலகத்திலே தோன்றும் பெரும்பாலான துயரங்களுக்கெல்லாம் காரணம் சோம்பேறித்தனந்தான். உழைப்பில்லாமல் மனித சமூகம் முன்னேற முடியாது. அநேக கஷ்டங்கள், யானால் வந்து அவஸ்தைப் படுத்துகின்றனவா? அப்படி உன்னை வேலை செய்து அவைகளைச் சமாளி. சோம்பிக் கொண்டிருந்தால் உன் மனமும், அறிவும், ஆத்மாவும் துருப்பிடித்துப்போகும். 'நான் வேலை செய்து இறந்து போவேனே தவிர, வேலை செய்யாமல் துருப்பிடித்து இறந்துபோக மாட்டேன்' என்று ஒரு கர்ம வீரன் சொல்லவேண்டும். கஷ்டமான சம்பவங்கள் நேரிடுகிறபோது, நம்மைப் பரிசோதிக்கத்தான் அவை வருகின்றன வென்று நாம் கொள்ள வேண்டும். அந்தப்பரிசோதனை காலத்தில் நாம் உறுதியாக நின்றோமானால் மனத்துக்கு நிம்மதி ஏற்படுவதோடுகூட நமது கடமையும் எளிதில் முடிந்து விடுகிறது.

வறுமைதான் மனிதனுடைய வாழ்க்கையைப் புனிதப் படுத்துகிறது. கஷ்டம் நேரிடுகிறபோது, சந்தோஷமாக அதனை வரவேற்கவேண்டும். “நமது உழைப்பிலேநான் இன்பம் இருக்கிறதே தவிர, நமது லட்சியத்திலே இல்லை” யென்று ஒரு தத்துவ ஞானி கூறுகிறான். ஆகையால் கஷ்டங்களோடு போராடுந் திறன் உன்னிடத்தில் இருந்தால் நீ அஸ்வகளைச் சலபமாகச் சமாளித்து விடலாம்

நமக்குச் சொத்து சதந்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கிறது. ஆனால் அவற்றைச் சம்பாதிக்கக் கூடிய முயற்சி யொன்றுஞ் செய்வதில்லை. அதனை வைத்து நிருவகிக்க வேண்டிய பொறுப்பும் நமக்கு வேண்டாமென்று தோன்றுகிறது. இது பெரிய பலவீனமாகும். ஆகையால் நாம் அனுபவத்தில் இன்பங்காணவேண்டுமானால் முதலில் உழைப்பிலே இன்பங்காணவேண்டும். இதுதான் உண்மையான பலத்தின் ரகசியம்.

இந்த உலத்திலே நம்மால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இது சத்தத்தவறு. உலகம் அவர்கள் முன்னிலையில் இருக்கிறது. நல்லதையோ கெட்டதையோ எதை வேண்டுமானாலும் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்வது அவர்கள் கடமை. அவர்களிடத்திலே ஒப்படைக்கப்பட்ட காலத்தையும், சாதனங்களையும் அவர்கள் எந்த விதமாக உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்? தாங்கள் பிறந்தது, ஏதேனும் பிரயோஜனத்திற்கென்று அவர்கள் நிரூபித்துக் காட்டினார்களா? அவர்களுடைய வாழ்க்கை, சுயநலமும் சோம்பேறித்தனமும் நிறைந்ததாகவே போய் விட்டதா? அவர்கள் சந்தோஷத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா? ஆனால் சோம்பேறித்தனத்தைக் கண்டு, சந்தோஷம் ஒடிவிடுமே? இரண்டுக்கும் நீண்ட தூரம் அல்லவோ?

1868-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதம் அமெரிக்காவில் ஒரு விநோத சம்பவம் நடந்தது. ஓர் இளைஞன், இந்த உலகத்தில் தான் இருப்பது எவ்விதத்திலும் பிரயோஜனமில்லையென்று நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, பகிரங்கமாகத்

தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போவதாக அறிவித்தான். இவன் தன் அறிவை மட்டும் விருத்தி செய்துகொண்டிருந்தான். கடமை, மதம், ஒழுக்கம் முதலியவைகளைப்பற்றி இவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. தான் ஒரு பிரசங்கம் செய்துவிட்டு, பிறகு துப்பாக்கியால் தன்னைச் சுட்டுகொள்ளப் போவதாகத் தெரிவித்தான். இந்தச் சம்பவத்தைப் பார்க்கச் செல்வோர் ஒரு டாலர் விகிதம் கட்டணம் செலுத்த வேண்டுமென்று தெரிவித்தான். இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு தன் இறுதிகாலச்சடங்குகளை நடத்தவேண்டுமென்றும், மிகுதியாயுள்ள பணத்தில் மூன்று பிரபல நாஸ்திகர்களுடைய நூல்களை வாங்கி, தனது ஊர்ப் புத்தகசாலையில் வைக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டான். சொன்ன படியே ஒரு பிரசங்கம் செய்து விட்டு, துப்பாக்கியால் தற்கொலையும் செய்துகொண்டு விட்டான். புனிதமான ஒரு வனுடைய உயிர் எவ்வளவு வீணாகப் போய் விட்டது பார்த்தாயா? இதை நீ தைரியமென்று சொல்கிறாயா? இல்லை. இது கோழைத்தனம். வாழ்க்கையோடு எதிர்த்தப்போராட முடியாமல் இப்படிச் செய்து கொண்டான் இந்தச் சிறுவன்.

கோழைத்தனம், வாழ்க்கையில் மகா கொடுமையானது. மனிதனுக்குத் தைரியம் மிகவும் தேவை. நல்ல தருணத்தில் சொற்ப தைரியத்தோடு நாம் நடந்துகொண்டு விட்டோமானால், நம்மால் எவ்வளவோ காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும். ஒரு குக்கிராமத்திலே, ஜனங்களுக்கு உபகாரம் செய்து கொண்டிருக்கிற ஒரு சமூகத் தொண்டனை எடுத்துக்கொள்வோம். அவன் செய்கிற தொண்டுகள், மனோகிடத்தையும் தைரியத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவனை விட, உலகத்தையே திக்விஜயஞ்செய்து விடவேண்டுமென்று விருமபய மகா அலெக்ஸாந்தர் மன்னன் எந்த விதத்தில் பெரியவன்?

உன்னோடு அன்றாடம் நட்பு முறையிலோ, உத்தியோக முறையிலோ பழகுகிறவர்களுடன் மனப்பூர்வமான தொடர்பு வைத்துக்கொள். அவர்களிடத்தில் அன்புகாட்டு. அப்பொழுது நீ சிறந்த ஞானியாக முடியும். ஓர் அறிஞன்

“மோட்சத்திற்கு மார்க்கம், உலகத்தைத் துறப்பதிலே இல்லை; உலகத்தின் நடுவில் இருந்து கொண்டு வேலை செய்வதிலே இருக்கிறது” என்று கூறுகிறான். இது முற்றிலும் உண்மையல்லவா?

ஆகையால் மகனே! சூழ்ந்திருக்கும் துன்பங்களைக் கண்டு அவைகளுக்குப் பரிசாரந் தேடும் வகையில் நீ மேற்கொள்ளவேண்டிய உழைப்பைக்கண்டு மலைத்துப்போகாதே. உலகத்தைத் துறந்து காட்டிற்கு ஓடிப்போய் விடவேண்டுமென்று எண்ணாதே. உலகத்திலே இன்பம் நிறைய இருக்கிறது. உழைத்தால் அதனைக் காண்பாய். அதற்காக உன் மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொள்.

தன்னம்பிக்கை-ஒரு சக்தி

இந்த உலகத்திலேயே பெரிய சக்தி எது? பிரமிக்கத் தக்க காரியங்களை எந்தச் சக்தி செய்து முடித்திருக்கிறது? அதுதான் தன்னம்பிக்கை என்னும் சக்தி. பெரிய பெரிய மலைகளையும் அசைக்கும் வல்லமை அதற்குண்டு. உலகத்திலே உள்ள எல்லாச் சக்திகளுக்கும் பிறப்பிடம் அந்தத் தன்னம்பிக்கைதான்.

நீ பிரவேசிக்கும் எந்த ஒரு வேலையும், அஃது எவ்வளவு பெரிதா யிருந்தாலுஞ் சரியே, உன்னுடைய சக்தியில் பூரணமான நம்பிக்கை வைத்து அதல் பிரவேசிப்பாயே யானால் அது கட்டாயம் பூர்த்தியாகும் 'நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தே முடிப்பேன்'; 'என்னால் முடியும்' என்ற உறுதி கொண்டு நீ பிரவேசிக்கும் போது உலகத்திலுள்ள மற்ற எந்தச் சக்திகளும் அதைத் தடை செய்ய முடியாது. தன்னம்பிக்கை என்பதற்கு அவ்வளவு வல்லமை உண்டு. எந்த எல்லை வரை தன்னம்பிக்கையெனும் சக்தி உனக்கிருக்கிறதோ அதுவரை நீ எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்க முடியும். அதுதான் உண்மை இந்தத் தன்னம்பிக்கையின் அளவு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக வளர்ந்து கொண்டு போகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு பெரிய பெரிய காரியங்களையும் நீ சாதித்து வெற்றி காண முடியும். ஆனால் 'இந்த வேலையா? இதை நான் எப்படிச் செய்து முடிப்பேன்?' என்ற எண்ணத்தோடு நீ பிரவேசிப்பாயேயானால் அந்தக் காரியத்தில் உனக்கு எப்படி வெற்றி ஏற்படும்? அந்த வேலையின் முடிவில் நீ தோற்கவில்லை; அதை ஆரம்பிக்கும் போதே நீ தோற்றுவிட்டாய். ஆதலால் எந்த ஒரு காரியத்திலும் பிரவேசிக்கும்போது பூரணமான தன்னம்பிக்கையோடு அந்தக் காரியத்தில் இறங்கு. அப்பொழுது யாரேனும் வந்து உன்னிடம், 'ஐயோ, பைத்தியமே, இஃது உன்னால் சாத்தியமாகுமா? வீணான முயற்சியல்லவா' என்று

கூறுவார்களானால் அவர்களை நீ உன்னுடைய பரம விரோதி யாகக் கருது. அப்படிப்பட்டவர்களின் சகவாசம்கூட உனக்கு வேண்டாம். ஏன்? அவர்கள் உனக்கு உற்சாகம் ஊட்ட வேண்டியதற்குப் பதிலாக உன்னை பலவீனனாக்கு கின்றனர். அதுமட்டுமில்லை; அவர்கள் உன்னுடைய வழியை மறிக்கின்றார்கள். இன்னும் அவர்கள் உன் பின்னால் இருந்து கொண்டு உன் கால்களைப் பற்றி இழுக்கின்றார்கள்.

மனித சமூகம் எத்தனையோ மாற்றங்களைத் தாண்டி இன்றைய உன்னத நிலைமையை அடைந்திருப்பது உனக்குத் தெரியும். இந்த நிலைமையை உண்டுபண்ணியவர்கள் யார்? இவைகளுக்குக் காரணஸ்தர்கள் யார்? தன்னம்பிக்கை நிறைந்த மகா புருஷர்களாலேயே இந்த உன்னத நிலையை மனித சமூகம் அடைந்திருக்கிறது. அவர்கள் இந்தக் காரியங்களில் பிரவேசித்த காலத்தில், அவர்களைக் கேலி செய்தவர் பலர். நிந்தித்தவர் பலர். அயோக்கியன் என்று பட்டம் சூட்டினார்கள் ஜனங்கள். ஆனால் இந்தக் கேலிக் கூத்தையெல்லாம் அந்த மகா புருஷர்கள் லட்சியம் செய்தார்களா? இதற்காக அவர்கள் வருந்தினார்களா? இல்லை, இல்லை; தங்கள் மார்க்கத்திலேயே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். தன்னம்பிக்கையுடைய அவர்கள் தங்கள் சக்தியை நன்றாக அறிந்தவர்கள். தாங்கள் காணும் கற்பனையைக் காரிய ரூபத்தில் ஆக்குவதற்கு அவர்கள் விடாமுயற்சி செய்தார்கள். முடிவில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள். அந்த மகா புருஷர்கள் இந்தக்காரியங்களில் பிரவேசித்திரா விட்டால் இன்றைய மனித சமூகம் எந்த நிலையிலிருக்கும்? பழைய நிலையிலேயே, அதாவது காட்டு மிராண்டித்தனமான நிலையிலேயே காட்சி யள்கும்ல்லவா?

ஜனங்கள் உன்னைக் கேலி செய்யட்டும்; நன்றாகச் செய்து கொள்ளட்டும். ஆகாயக் கோட்டை கட்டுபவன் என்று உன்னைக் கூறட்டும். அதைப்பற்றி உனக்கென்ன கவலை? உன்னுடைய சக்தியை அவர்கள் உணராததுதான் அதற்குக் காரணம். தங்களுக்கு எவ்வளவுசக்தி யிருக்கிறது என்பதை உணராதவர்களன்றோ அவர்கள்? பூரணமான

தன்னம்பிக்கையோடு நீ காரியத்தில் பிரவேசி. ஆகாயத்தில் கோட்டையையும் கட்டி முடிப்பாய். உன்னைக் கேலி செய்த அவர்கள் வெட்கித்தலை குனிவார்கள்.

ஆனால் உன்னுடைய சக்தியையே நீ தெரிந்துகொள்ள வில்லையானால் எந்தக் காரியத்தையும் உன்னால் சாதிக்க முடியாது. அதாவது உன்னை நீயே தெரிந்து கொள்ளாதது மட்டுமில்லை; உன்னைப்பற்றியே நீ அவநம்பிக்கை கொள்கிறாய். இதனால் உனக்குள்ளிருக்கிற சக்தி பூராவையும் நாசமாக்கி விடுகிறது. உன்னுடைய சம்பத்துக்கள் ஒழிந்து போனாலும் யோகட்டும்; உன்னுடைய சரீர ஆரோக்கியம் கெட்டாலும் கெட்டும்; உன்னை யாரும் அவமதித்தால் தான் என்ன? இவற்றையெல்லாம் நீ பொருட்படுத்த வேண்டாம். ஏன்? உனக்குத் தன்னம்பிக்கை இருக்குமானால் இந்த உலகத்திலேயே அரிய காரியங்களை நீ செய்து காட்ட முடியும். நீ உன்னையறிந்து நடக்க ஆரம்பித்தாயானால், உன்னைக் கேலி செய்தவர்களே உன்னைப் பின்பற்றி வருவதைக் காண்பாய்.

நெப்போலியனைப்பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயல்லவா? அவனிடத்தில் ஒரு கடிதத்தைச் சேர்ப்பிக்கும் பொருட்டு ஒரு ராணுவ வீரன் கனவேகமாக ஒரு குதிரை மீது வந்தான். ஆனால் அவன் அந்தக் கடிதத்தை நெப்போலியனிடம் சேர்ப்பிக்கு முன்னரேயே அவனுடைய குதிரை கீழேவிழுந்து இறந்து விட்டது. கடிதத்தைப் பெற்றான் நெப்போலியன். படித்தான். அதற்குப் பதிலெழுதினான். பதில் கடிதத்தை அந்த ராணுவ வீரனிடம் கொடுத்து, 'இதோ, என்னுடைய குதிரைமீது ஏறிப்போய் சீக்கிரம் சேர்ப்பித்துவிடு' என்றான். நெப்போலியனுடைய குதிரையினருகிற்சென்ற அந்த ராணுவ வீரன், கொஞ்சம் பின்வந்து, 'எங்கள் தலைவரே, இந்த அருமையான குதிரை மீது சவாரி செய்யத் தகுந்த யோக்கிபதை எனக்கு இல்லையே' என்றான். இதைக் கேட்ட நெப்போலியன் 'எந்த ஒரு பிரெஞ்சு ராணுவ வீரனாலும் முடிக்க முடியாத காரியம் இந்த உலகத்திலே கிடையாது' என்று சொன்னான். இதில்

அதிசயமில்லை அந்தப் பிரொஞ்சு ராணுவ வீரனைப் போன்றவர்கள் தான் உலகத்தில் அதிகம். 'இந்த உலகத்திலே எல்லாரும், எல்லாக் காரியங்களையுமே செய்ய முடியாது; அதற்குச் சில மகான்கள் அவதரிக்கிறார்கள்' என்று இவர்கள் நினைத்து ஆத்ம திருப்தியடைகிறார்கள்! இந்தப் பெரும்பான்மைபோலோடு நீ சேர வேண்டாம்.

ஒன்று கவனி. 'நான் அயோக்கியன்; அந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் தகுதியற்றவன்' என்று நீ ஏன் நினைக்க வேண்டும்? உன்னை நீயே ஏன் முட்டாளாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்? இந்த உலகத்திலே மனிதர்களால் ஆக்கூடாத காரியம் ஒன்றுமே கிடையாது. இஃது உண்மை. தன்னம்பிக்கையுள்ள புருஷன் இதைக் கட்டாயம் அறிகிறான். எந்தக் காரியத்தையும் செய்து முடிக்கத் தகுதி வாய்ந்த சிலர், சில காரியங்களைத் தங்கள் சக்திக்கு மீறியவை என்று தள்ளிவிட்டு, சின்னக் காரியங்களில் பிரவேசித்து தங்கள் சக்தியை நஷ்டமாக்குகிறார்கள். ஐயோ, இவர்கள் தங்களுடைய அற்புத சக்தியை எப்படி உபயோகிக்கிறார்கள், பார்த்தாயா? ஏன்? இவர்கள் தங்கள் சக்தியின் எல்லையை உணராததுதான் காரணம். இன்னும் கூறப்போனால், தங்களுக்கிருக்கும் சக்தியில் பாதியைக் கூட இவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்று சொல்லலாம். தங்களுக்குத்தாங்களே கீழாக நினைப்பவர்கள், அற்ப காரியங்களிலே ஈடுபட்டு விட்டு இந்த உலகத்திலிருந்து மறைந்து விடுகிறார்கள். ஆம், தன்னம்பிக்கையற்ற இவர்கள், தங்களுக்குமட்டுமில்லை; இந்த உலகத்துக்கே நஷ்டம் விளைத்தவர்களாவார்கள்.

உன்னுடைய மன உறுதி, சரீர பலம் இவைகளுக்கெல்லாம் சேனாநாயகன் யார் தெரியுமா? தன்னம்பிக்கை என்ற வீரன் தான். அந்தத் தன்னம்பிக்கை எனும் வீரன் தனக்குத் தானே வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விட்டால், மன உறுதி, சரீர பலம் என்ற மற்றச் சக்திகளும் தள்ளிக் குதிக்க ஆரம்பித்து விடும். தன்னம்பிக்கை எனும் அந்தச் சேனாநாயகன் முன்னேறிச் செல்லாதபோது மற்றச் சக்திகள் மொளனமாகத் தங்கள் தலைவனையே உற்று

நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தத் தலைவன் முன்னேறத் தொடங்கினால் உடனே மற்றச் சக்திகள் இரண்டு பங்கு பலத்தோடு உன்னை அவைகளோடு செலுத்திக் கொண்டு போய் வெற்றி என்னும் உயர்ந்த சிகரத்தில் ஏற்றுவிக்கின்றன.

மனிதர்களாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச் செய்துகொண்டு தானிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களில் மன உறுதிபடைத்தவர்கள் ஒருசிலராகத் தானிருக்கிறார்கள். மனம் ஒடிந்து பாயிருப்பவர்களே பெரும் பாலாய்த் தெரிகிறது. இதற்குக் காரணமென்ன? ஏன் இவர்கள் மன மொடிந்து சிடக்கின்றனர்? ஆம், இவர்களுடைய எண்ணத்திலே உறுதியில்லை. அப்படியானால் இவர்கள் எவ்விதம் எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி பெற முடியும்? 'எத்தனை இடைஞ்சல்கள் வந்தாலும் சரி, என்ன நேரிலும் சரி, வெற்றியை நிலை நாட்டாது நான் அமைதியடைய மாட்டேன்' என்று எவனொருவன் நினைத்து திட சித்தத்தோடு காரியத்தில் பிரவேசிக்கிறானோ, அவன், அந்த மகா புருஷன் வெற்றி மாலை சூடியே வெளி வருகிறான். அவன் முன் வைத்த காலப் பின் வைப்பதில்லை. ஏன்? அவனுக்குப் பின் வைக்கத் தெரியாது. மன உறுதி, நம்பிக்கை இவைகள், மனிதனுடைய எத்தனையோ கஷ்டங்களையும் எதிர்த்து முன்னோக்கிச் செல்வதற்கு உதவி செய்கின்றன. ஆனால் அந்த உறுதியிலோ, நம்பிக்கையிலோ கொஞ்சம் தளர்ந்தாலும் சரியே, எடுத்த எல்லாக் காரியங்களும் சீரழிந்து மண்ணாகப் போகும். வெற்றி தோல்வி என்பவைதான் என்ன? இரண்டும் இரண்டு நேர்மாறான மூலைகள். இவ்விதம் கூறுவது நிரம்பவும் லேசான விஷயந்தான். ஆனால் இவற்றின் முடிவுமிகமிக விசாலமானதல்லவா? மன உறுதியும், திட நம்பிக்கையும் உள்ளவன் அந்த வெற்றியென்னும் மூலையை அடைகிறான். அஃதில்லாதவன் நேர்மாறான தோல்வி மூலையைத்தானே அடைவான்?

சந்தேகம், கோழைத்தனம், அவநம்பிக்கை, பயம் இவை உன்னுடைய ப்ரம விரோதிகள். இவை வசிப்பதும்

உன்னுடைய இதயத்திலேதான். நீ முதலில் இந்த எதிரிகளை அடியோடு ஒழித்துவிடு. பூரணமான தன்னம்பிக்கையோடு காரியத்தில் பிரவேசி. அப்போது வெற்றி யென்பது, எவ்வளவுசுலபமாக தானே வந்து உன்னை ஆலிங்கனம்செய்கிறது என்பதைக் காண்பாய். தன்னம்பிக்கை என்ற சக்தியின் இந்தப்பலனைப் பார்த்து நீ ஆச்சரியம் அடைவாய். 'எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி' என்பது அப்போது உனக்கு நன்கு புலப்பட்டுவிடும்.

சரித்திர ஏடுகளைக் கொஞ்சம் கூர்ந்து நோக்குவாயானால், நூற்றுக்கணக்கான மகான்களை உலகம் தோற்று வித்திருக்கிறதென்பதை நீ காண்பாய். அவர்கள், தங்கள் வீடும் முயற்சியாலும், மன உறுதியாலும் முடிக்க முடியாத காரியங்களை முடித்திருக்கிறார்கள். ஏன், தன்னம்பிக்கை என்னும் சக்திக்கு முன்னே, முடியாது என்ற ஒன்று உலகத்திலே ஜீவித்திருக்க முடியுமா? மன உறுதியும் தன்னம்பிக்கையும் இல்லாதவன் எப்படி மகா புருஷனாக முடியும்? ஒரு புதிய சரித்திரத்தை எவனொருவன் சிருஷ்டிக்கிறானோ அவனல்லவா சரித்திர புருஷன்?

ஆனால் பெரும்பாலான மனிதர்கள் ஏன் இந்த உலகத்திலே இவ்வளவு கீழான நிலையில் இருக்கின்றனர்? இதற்குரிய காரணத்தை நீ வெளியிற் சென்று தேட வேண்டியதில்லை. இதற்குப் பல காரணங்கள் கூற வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. அவர்கள் தங்களை இன்னொன்று உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. தங்களுடைய சக்திக்கும் அவர்களுக்கும் அறிமுகமே இல்லை. இதனால் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே மிகவும் கீழாக மதிக்கிறார்கள். தனக்குத் தானே கீழானவனாக நினைப்பதைப் பார்க்கிலும் முட்டாள் தனமான செய்கை இந்த உலகத்திலே வேறு எதுவுமே இருக்க முடியாது.

எல்லா மனிதர்களுமே, உன்னதமான கற்பனைகள் செய்வதோ, பெரிய எண்ணங்களை எண்ணுவதோ சாத்யமானதில்லை தான். ஆனால் உன்னதமான கற்பனைகளோ,

உயர்ந்த எண்ணங்களோ இல்லாதவர்கள், மன உறுதியற்றவர்கள் எப்படி மகாபுருஷர்களாக முடியும்? எதுவரை ஒருவன் உன்னதமான கற்பனைகளைச் செய்யவில்லையோ, அவற்றைக் காரிய ரூபத்தில் கொண்டு வருவதற்கு மன உறுதி படைக்கவில்லையோ அதுவரை அந்த மனிதன் முன்னேறவே முடியாதே. ஆதலால் நீ உன்னதமான கற்பனைகள் செய். உயர்ந்த எண்ணங்களையே எண்ணு. நீ ஒரு மகாபுருஷனாவதற்கு இவைகள் தான் முதற்படிகள். கூடவே 'நான் நினைத்த காரியத்தை முடிப்பேன்' என்ற திட சங்கல்பமும் தன்னம்பிக்கையும் இருக்கட்டும். போதும்; வெற்றி தான் உனது எல்லை. இந்த உலகத்திலே உன்னதமான கற்பனைகளையும் எண்ணங்களையும் படைத்த கடவுள், கூடவே, அவற்றைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான சாதனங்களையும் படைத்திருக்கிறார். அவர் உன்னை இங்கும் அங்கும் அலை வைத்து உன் சக்தியை வீணாக்குவதற்காகப் படைக்கவில்லை. ஒரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்யும் பொருட்டாகவே உன்னை அவர் படைத்திருக்கிறார். உன்னைப் படைத்த ஊப்பிய கடவுளினுடைய எண்ணம் பூர்த்தியாகிற வரை' உன்னுடைய ஜன்மம் புனிதமடையும்வரை அந்தக் காரியத்தை செய்.

மனிதன் எதை நினைக்கிறானோ அதைச் செய்து முடிக்கிறான். ஆனால் இதில் சில மாற்றங்கள் உனக்குத் தெரியலாம். ஒருவன் ஒரு பெரிய காரியத்தைச் சாதித்து விட்டான் என்றால் அவனுடைய கற்பனை பெரிதாயிருந்தது. அவனுடைய எண்ணம் விசாலமாயிருந்தது. அதைக் காரிய ரூபத்தில் சித்தியாக்குவதற்கு அவன் விடா முயற்சி செய்தான். வெற்றி பெற்றான். இதுதான் காரணமாகும். ஆதலால் உனக்கும் உன்னைப் போன்ற என் தேச சகோதர சகோதரிகளுக்கும் ஒரு யோசனை கூறுகிறேன். திரும்பவும் கூறுகிறேன். எவ்வளவு தூரம் முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் உங்களைப்பற்றி அதிகமாக நினையுங்கள். தன்னம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். அதாவது இந்த உலகத்திலே உங்களுடைய சகல கேஷம் லாபத்திற்கும் காரணஸ்தர்கள்

நீங்கள் தான் என்பதை உணருங்கள். அபூர்வமான தெய்விக சக்திகள் உங்களிடையே மலிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை நீங்கள் தூண்டிவிட வேண்டியதுதான் தாமதம். எத்தனையோ அரிய பெரிய காரியங்களை நீங்கள் செய்து முடிப்பீர்கள்; மனிதர்களாகப் பிறந்ததன் பலனை உடைவீர்கள்.

இந்த உலகத்திலே நம்பிக்கை என்பது பெரிய சக்தி வாய்ந்தது என்பதை மேலே உனக்குப் பல விதமாகத் துலக்கியிருக்கிறேன். நம்முடைய சகம், க்ஷமம், கலை ஞானம், வெற்றி யாவற்றிற்கும் அதுதான் சாவி அதன் மூலமாகத்தான் நம்மை எல்லாச் சக்திகளும் வந்தடைகின்றன. தன்னம்பிக்கை என்ற ஒன்றினால், தொட்ட மண்ணெல்லாம் பொன்னாவதை நீ காண்பாய். தன்னம்பிக்கை நிரம்பவுள்ள நீ, ஒரு காரியத்தில் பிரவேசித்து வெற்றி பெற்ற பின்னும் சும்மா யிருப்பதில்லை. அசற்கு மேலும் ஓர் உன்னத காரியத்தில் பிரவேசிக்கிறாய். தன்னம்பிக்கையுள்ள நீ ஒய்வு கொள்வது உன்னத வேலைகளிலே தான். அதாவது நீ உன்னுடைய மார்க்கத்தில் மேலும் மேலும் முன்னேறி சுகொண்டு செல்கிறாய் என்பதே இதன் பொருள். இதுதான் மனித வாழ்க்கையின் உண்மையான முன்னேற்ற மார்க்கம். ஒவ்வொரு மனிதனும் இதை உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டுவது அவசியமாகும். இந்த முன்னேற்றப் பாதையில் மன உறுதியும் தன்னம்பிக்கையும் கொண்டு செல்லும் மகா புருஷர்கள், அதோ பார், அவர்கள் எத்தனை அற்புதமான காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய மலைகளைத் துளைத்துப் பாதை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். பயங்கரமான நகிகள் மீது பாலங் கட்டியிருக்கிறார்கள். சமுத்திரங்களின் அடியிலே சுரங்கங்கள் தோண்டி யிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாகப் பூமியில் செல்வதைப் போன்று, ஆகாயத்திலும் செல்வதற்கு வழி செய்திருக்கிறார்கள்.

தன்னம்பிக்கை யிருக்கிறதே அஃது எப்பொழுதும் உன்னை ஏமாற்றாது. அஃது ஒரு பெரிய சக்தி வாய்ந்த

பொருள். எந்த ஒரு தண்டயும் அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. முன்னேறிச் செல்வதற்கு அபூர்வமான சாதனம் அது. உன்னுடைய எல்லா கேஷம லாபங்களுக்கும் சிகரமானது. சதா அதைப்பற்றியே சிந்தி. அதைப் பெறுவதற்கு எந்த நேரமும் முயற்சி செய். உன்னுடைய இச்சைகள் யாவும் பூர்த்தியாகும். இந்த உலகம் மாத்கிரமில்லை, பரலோகத்திலும் நீ யோக்கியனாயிருப்பாய். இந்த உலகத்தில் இந்தச்சக்தியைப் பார்க்கிலும் ஒரு மித்திரன் கிடைக்க மாட்டான். ஆதலால் நீ தன்னம்பிக்கை நிரம்பியவனாய் இரு.

ஓய்வு கொள்வதா?

பகனே! ஒரு நாள் பூராவும் வேலை செய்து விட்டு நீ என்ன நினைக்கிறாய்? இனி ஓய்வு கொள்ளலாமென்று நிம்மதியாகத் தூங்கத் தொடங்குகிறாய். உன் தேகத்திற்கு ஓய்வு வேண்டியதுதான். ஏனென்றால் குனிந்தும் நிமிர்ந்தும் வேலை செய்கிறபோது, உன் நரம்புகள் அதிக தளர்ச்சி பெற்றிருக்கும். அவற்றிற்குச் சற்று ஓய்வு கொடுத்தால்தான், மறு நாள் அவை மறுபடியும் வேலைசெய்வதற்குச்சாத்தியமாகும். ஆகையால் உன் தேகத்திற்கு நீ ஓய்வு கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் மனத்திற்கு ஓய்வு கொடுத்து விடாதே. அஃது ஆபத்து. நாளாவட்டத்தில் அது துருப்பிடித்துப் போகும் அதனால் உனக்கு மட்டும் ஆபத்தில்கூட, நீ பிறந்துள்ள சமூகம், நீ வாழ்கிற நாடு எல்லாவற்றிற்குமே ஆபத்துதான். உன்னை நன்மை ஏற்படாமற் போனாலும் தீமையாவது ஏற்படாமலிருக்க வேண்டாமா?

அதிகமாக வேலை செய்வதனால் சீக்கிரத்தில் கிழிப்பருவம் அடைந்து விடுவாய் என்றோ அல்லது விரைவில் யமதேவனுடைய வாயிற் படியிலே போய் நிற்க வேண்டுமென்றோ யாராவது சொன்னால் அந்த வார்த்தையைக் கொஞ்சங்கூட நம்பாதே. உழைப்பினால் எவனாவது சாவானா? உழைப்பினால் களைப்பு ஏற்படலா? மாணம் ஏற்படுமா? இப்படிச் சொல்வது எந்த மாதிரியிருக்கிற தென்றால், ஒரு செடி வளர்ந்துகொண்டு வருமானால் அது சீக்கிரத்தில் பட்டுப்போய் விடுமென்று சொல்வதைப் போல் இருக்கிறது. காந்தியடிகள் எத்தனை வயது வரை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்? ஏறக்குறைய எண்பது வயது வரை. இவற்றுள் இருபத்து நான்கு மணி நேரம்கொண்ட ஒரு நாளில் எத்தனை மணி நேரம் தூங்கினார்? பண்டிதமதன மோகன மாளவியா எண்பது வயதுக்கு மேல் வாழ்ந்தாரில்லையா? ஆயினும் இன்னும் அதிகமாக வேலை செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக,

காயகல்ப சிகிச்சை செய்து கொண்டார். உழைக்க வேண்டுமென்பதிலே எவ்வளவு ஆசை? பெஸண்டம்மையார் என்பது வயது வரை காற்றாடிபோல் சுற்றவில்லையா? எவ்வளவு பேச்சு? எழுத்து? எத்தனை மைல்சுற்றுப்பிரயாணம்? இவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு வேலையிலிருந்து மற்றொரு வேலைக்கு மாறுவதுதான் ஒய்வு. இவர்களால் சும்மாயிருக்க முடியாது. சில சமயங்களில், மேற்பார்வைக்கு இவர்கள் சும்மா யிருப்பது போலத் தோன்றும். ஆனால் இவர்கள் மனம் எங்கெங்கேயோ சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்; எத்தனையோ உலகங்களில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும்.

சில பேருக்கு வேலை செய்யாமல் இருக்கவே முடியாது. சாப்பாட்டுக்கு வழி இராது. அதைப் பற்றிக்கவலைப்பட மாட்டார்கள். ஆனால் வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவல் மட்டும் இவர்களை அக்கினிபோல் தகித்துக்கொண்டிருக்கும்.

மேனாட்டுச் சரித்திரங்களிலிருந்து சில உதாரணங்களை எடுத்துச் சொல்கிறேன், கேள்.

பதினைந்தாவது நூற்றாண்டில் இத்தலியில் லியானோ டோ-டா-வின்ஷி¹ என்ற ஒரு சித்திரக்காரன் இருந்தான். இவனுடைய சித்திரங்கள், உலகத்து அழகுப்பொக்கிஷத்திலே முக்கியமானவை. இவன் பூகோளப் படம் வரைவான்; பிளான் போட்டுக்கொடுப்பான்; கற்பனாமைகள் செய்வான்; வர்ணப்படங்கள் எழுதுவான்; இயந்திரங்களை ஓட்டுவான்; ரசாயன சாஸ்திரி; ஒரு நூலாசிரியன்; ஓர் இஞ்சினீர்; இன்னும் என்னென்னவோ? இவனுக்குத் தெரியாத விஷயமே கிடையாது. இவனுக்கு என்பத்தொன்பதாவது வயது நடக்கிறது. அப்பொழுது ஒரு நாள் வாஸாரி² என்ற நண்பன் இவனைப்போய்பார்த்தான். வின்ஷி என்ன செய்து கொண்டிருந்தான்? பென்சிலும் கையுமாக ஒரு சித்திரம் வரைந்து கொண்டிருந்தான். இதற்குப் பிறகு பத்து வருஷம் வரையில்—அதாவது தொண்ணூற்றொன்பது வயது வரையில்—இவன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

1 Leonardo-da-Vinci 1452-1519. 2 Vassari 1511-1574.

மார்ட்டின் லூதர்¹ என்பவனைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? இவன் ஐரோப்பாவில் கிறிஸ்துவ மதத்தில் சீர்திருத்தத்தை உண்டாக்கினவன். ஷேர்மானியன். மதச்சீர்திருத்தத்தில் இறங்கியதால் இவனுக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புக்கள் சொல்ல முடியாது. ஆனாலும் ஒரு கணங்கூட இவன் சோர்வு கொண்டிருந்தது கிடையாது; ஓய்ந்திருந்ததும் கிடையாது. இவன் பல பாஷைகள் தெரிந்தவன்; தர்க்கவாதி; நாவலன்; அரசியல் வாதி. இவன் காலத்திலே தோன்றிய முக்கிய இயக்கங்கள் அனைத்தும் இவனைச் சுற்றியே இருந்தன. இவன் பைபிளின் பழைய ஆகமத்தையும் புதிய ஆகமத்தையும் மொழி பெயர்த்தான். மதானுஷ்டானத்தில் மனிதர்களுக்குச் சுதந்திரம் வேண்டுமென்பதைப்பற்றிப் பத்திரிகைகளுக்கு ஓயாமல் எழுதிக் கொண்டு வந்தான்; துண்டுப் பிரசுரங்கள் கணக்கின்றி வெளியிட்டான். தன்னுடைய கடிதப் போக்குவரத்துக்களைக் கவனிப்பதற்கென்று இவன் இரண்டு காரியநரிசிகளை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். பதினொரு பாதிரி மடங்களுக்குத் தலைவரையிருந்து அவற்றின் நிருவாகத்தைக் கவனித்து வந்தான். முப்பத்தைந்து வயதுக்கு மேலே, மூன்று வருஷத்திற்குள் சுமார் முந்நூற்றைப்பது நூல்கள் வரை எழுதி வெளியிட்டான். இந்த நூல்களிலே வரும் சித்திரங்கள் யாவும் இவனாலேயே வரையப்பட்டவை. தவிர, புல்லாங்குழல் போன்ற இசைக் கருவிகளில் இவனுக்கு நன்றாக வாசிக்கத்தெரியும். கொஞ்சம் ஓய்வு கிடைக்கிற போது, கடிதாங்களைப் பழுது பார்க்க உட்கார்ந்து விடுவான். மனத்திற்குள் ஏதேனும் சஞ்சலம் ஏற்பட்டால், தனியாக உட்கார்ந்து தலைமேல் கைவைத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டான். கையிலே கழி எடுத்துக் கொண்டு, தன்னுடைய பாதுகாப்பின் சீழிருக்கும் பன்றிகளை மேய்க்க ஆரம்பித்து விடுவான். இவையெல்லாம் போக, பாமர ஜனங்களிடையே கல்வி ஞானத்தைப்பரப்பவேண்டுமென்று இவன் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசை அபாரம்.

கிறிஸ்துவ மதத்திலேயே பல கிளைகளைக் கண்ட அநேக பாபிரிமார்கள் இப்படித்தான் உழைத்திருக்கிறார்கள். கால்வின்¹ என்ன, ஜான் வெஸ்லி² என்ன, நாக்ஸ்³ என்ன இவர்களெல்லாரும் மகா உழைப்பாளிகள்!

ஒரு சில நூலாசிரியர்கள் எவ்வளவு உழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நீ தெரிந்த கொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஒரு நூல் எழுதுவதென்றால் அது லேசான காரியமல்ல. அதற்கு எவ்வளவோ சிந்தனை சக்தியைச் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. தவிர, அவைகளை அச்சு வாசன மேற்றுவதும் அவர்கள் கடமையாயிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பதை நினைக்கிற போது நமக்குப் பிரமிப்பு ஏற்படுகிறது.

ரிச்சர்ட் பாக்ஸ்ட்டர்⁴ என்ற ஒருவன் எத்தனையோ ஜோல்களைக் கவனித்துக்கொண்டு இருந்தான். இவைகளுக்கு இடையில் இவன் நூற்று நாற்பத்தைந்து நூல்களை எழுதி இருக்கிறான். ப்ரின்⁵ என்ற ஒரு நூலாசிரியன் இருந்தான். இவன் தினந்தோறும் எட்டுப் பக்கங்களுக்கு தானே விஷயங்கள் எழுதுவான்; தானே அதை அச்சடிப்பான். இவனுடைய எழுத்துக்கு ஒரு காலத்தில் எவ்வளவு மகிமை இருந்தது? டாக்டர் காம்பெல் என்ற ஒரு நூலாசிரியன் இருந்தான். இவனை ஒரு நண்பன் ஒரு நாள் சந்தித்து 'உங்களுடைய நூல்களில் ஒவ்வொரு பிரதி தேவை' என்று சொன்னான். மறுநாள் அந்த நண்பனுடைய வீட்டுக்கு ஒரு வண்டி வந்து நின்றது. அந்த வண்டி நிறைய டாக்டர் காம்பெல்லின் நூல்கள் இருந்தன. கூடவே ஓர் ஆள், எழுபது பவுனுக்கு புஸ்தகக் கிரயப் பட்டியையும் நீட்டினான்! ஸ்டெபியின் தேசத்தைச் சேர்ந்த கால்டெரான்⁶ என்ற ஒரு நாடகாசிரியன் நாடூறு நாடகங்களுக்கு மேல் எழுதியிருக்கிறான். லோபே-டி-வேகா⁷ என்ற ஒரு ஸ்பானிஷ் நூலாசிரியன்

1 Calvin 1509-1564

2 John Wesley 1703-1791.

3 Knox 1505-1572.

4 Richard Baxter 1615-1691.

5 Prynne 1600-1669.

6 Calderon 1600-1681

7 Lope-de-Vega 1562-1635.

சுமார் இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட நாடகங்களை எழுதியிருக்கிறான்! ஸர்வால்ட்டர் ஸ்காட்¹ என்ற பிரபல ஆங்கில ஆசிரியனைப்பற்றி நீ படித்திருக்கலாமே? ஆங்கில இலக்கிய உலகத்திலே இவனுக்கு ஒரு 'நிரந்தரமான ஸ்தானம்' உண்டல்லவா? இவன் எவ்வளவு உழைப்பாளி தெரியுமா? இவன் மொத்தம் எழுபத்து நான்கு நாவல்களும், இருபத்தோரு காவியங்களும், முப்பது சரித்திர நூல்களும் எழுதியிருக்கிறான். இவை தவிர 'க்வார்ட்டர்லி ரெவ்யூ' என்ற பத்திரிகைக்குத் தொடர்ந்து வியாசங்கள் எழுதி கொண்டு வந்தான். இவன் ஒரு நூலாசிரியனாக மட்டும் இல்லை. இவன் வசித்த நகரத்தின் ஷெரிப்பாகவும், செஷன்ஸ் கோர்ட்டு குமாஸ்தாவாகவும், ஓர் அச்சாபீஸில் டைரெக்டராகவும், உலகத்தின் நாலுபக்கங்களிலும் உள்ள நண்பர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் கடிதங்களுக்குத் தவறாமல் பதிலெழுதக் கூடியவனாகவும் இருந்தான்.

இது போகட்டும். மானிட சமூகத்தின் நன்மைக்காக எவ்வளவோ அற்புதமான சிருஷ்டிகளைச் செய்த மேதாவிகள் ஓய்வென்பதையே அறியமாட்டார்கள். ரெயில் இன்ஜின் ஓடுவதற்குக் காரணமாயிருந்த ஜேம்ஸ் வாட்² என்பவன் தனது தொண்ணூறாவது வயதில் ரெர்மன் பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டு அதில் பெரும் புலவனானான். மின்சார சக்தியின் சிருஷ்டி கர்த்தனான தாமஸ் எடிசன்³, சராசரி தினம் பதினெட்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் வேலை செய்து வந்திருக்கிறான். இவன் புதிதாகக் கண்டுபிடித்தவை சுமார் ஆயிரத்து முந்நூறுக்கு மேற்பட்டவையென்று சொன்னால் நீ ஆச்சரியப்படமாட்டாயா?

இந்த உதாரணங்களை யெல்லாம் கேட்ட பிறகு, மகனே! நீ ஓய்ந்திருக்கலாமா?

1 Sir Walter Scott 1771-1832.

2 Quarterly Review.

3 James Watt 1736-1819.

4 Thomas Edison 1847-1391.

சத்தியத்தைச் சொன்னால் ரித்தியம் வாழலாம்

மகனே! நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது என்று முன்னேநான் சொன்னேனல்லவா? ஓயாமல் உழைப்பதிலே மட்டும் பெருமையில்லை; உண்மையாகவும் கண்ணியமாகவும் உழைக்கவேண்டும். உண்மைதான் கண்ணியம்; கண்ணியந்தான் உண்மை. ஒரு பெரிய மனிதனை நீ எப்படி அளந்து பார்ப்பாய்? அவனுடைய உண்மையான காரியங்களைக் கொண்டு மட்டும் அவனை அளந்து பார்த்தால் போதுமா? உண்மையென்பது அவனுடைய குணத்தில் ஓர் அமிசம். அவன் உண்மையோடு கண்ணிய முள்ளவனாகவும் இருக்க வேண்டும். உண்மையாயிருப்பவனிடத்தில் எல்லாருக்கும் ஒரு நம்பிக்கை உண்டாகிறது. அவன் கீழே வேலை செய்கிறவர்களுக்கு ஒரு திருப்தியும் சந்தோஷமும் உண்டாகின்றன. உண்மையுள்ளவன்தான் சுதந்திரமா யிருக்கமுடியும். ஒவ்வொரு மனிதனும் கடைப்பிடிக்க வேண்டுவது இந்த உண்மைதான்.

நீ ஒரு வேடிக்கைபார்த்திருக்கிறாயா இந்த உலகத்தில்? பொய் சொல்கிறவன் கூட பொய்யை வெறுக்கிறான்! தான் சொல்வதெல்லாம் பொய்யென்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவன் என்ன சொல்கிறான்? தான் நிஜத்தைத் தவிர வேறொன்றும் சொல்வதில்லை யென்று சொல்கிறான். அப்படிப் பொய் சொல்வது கோழைத்தனம் என்று அவன் கொஞ்சங் கூட சிந்திப்பதில்லை. தன் கோழைத்தனத்தை அவன் தன் பொய் வார்த்தைகளினால் மூடப் பார்க்கிறான்.

தற்காலத்தில், சில சந்தர்ப்பங்களில் பொய் சொல்வது அவசியமாகவும் நாகரிகமாகவும் கருதப்படுகிறது. நமது அன்றாட விவகாரங்களை நடத்திக் கொண்டு செல்ல, பொய் சொல்வது அவசியமாயிருக்கிறதென்றுசிலர் கருதுகின்றனர்.

என்ன முடத்தனம்! ஒரு பொய்யை மறைக்க இன்னொரு பொய்; அதை மறைக்க மற்றொரு பொய்; இப்படிப் பொய்க் களஞ்சியமாகப் போய்க் கொண்டு வருவதை நாம் எவ்வளவு பெருமையாகக் கருதுகிறோம்!

சிலர் நினைக்கிறார்கள், தங்கள் தேசத்திற்காகப் பொய் சொல்வதனால் தவறில்லை யென்று. ஆனால் எவனும், அவன் உயர்ந்த லட்சிய புருஷனாயிருக்கும் பட்சத்தில் தன் உயிரை விட சத்தியத்தையே பெரிதென மதித்தல் வேண்டும். 'துக்க நிவாரணத்திற்கு மார்க்கமென்ன? சத்தியந்தான்' என்கிறான் ஒரு கிரேக்க ஞானி. ஒரு மனிதன் மட்டுமல்ல, தேச முழுவதும் துன்பத்தினின்று விடுதலையடைய வேண்டுமானால், அது சத்திய மார்க்கத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இதனால் கைமேல் பலன் கிட்டாமலிருக்கலாம். ஆனால், நிரந்தரமான நன்மையை உலகத்தின் ரெல்லாரும் வியந்து பாராட்டப்படக் கூடிய விதமாக அடைவதோடு, பிறருக்கும் அதை உபயோகப் படுத்தலாம் என்பது நமக்கு ஆர்ப்பத்தில் தெரிவதில்லை. மகாத்மா காந்தியின் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் இந்தத் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான். தற்கால வியாபாரத்திலே, கைத் தொழிலிலே பொய் எவ்வளவு கலக்கப்படுகிற தென்பதை நீ நன்றாக அறிந்திருக்கிறாயல்லவா? துணிகளை அளந்து காட்டுவதிலே எவ்வளவு பொய்? பொருள்களை விற்பனை செய்வதிலே எவ்வளவு பொய்? வியாபாரி, மட்டச் சரக்குகளைக் கொடுத்து, உயர்ந்த சரக்குகளின் விலையைப் பெற்றுப் பணக்காரனாக எவ்வளவு ஆர்வமுள்ளவனாயிருக்கிறான்? பார்வைக்குப் பளபளப்பாயிருப்பதற்காக ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்கிற போது எவ்வளவு போலிச் சரக்குகளைச் சேர்க்கிறார்கள்? இவை பகட்டான புட்டிகளிலோ, நல்ல அட்டைப் பெட்டிகளிலோ நமது கண் முன்னர் கொண்டுவைக்கப்படுகின்றன.

வாயாலே கொட்டுகிற வார்த்தைகளுக்கு மட்டுந்தான் பொய்யென்று சொல்வதோ என்று நீ கேட்கலாம். அப்படியல்ல; பொய்யான செய்கைகளுமுண்டு. எல்லாக் கெட்ட செய்கைகளும் பொய்ச் செய்கைகள் தான். நீ செய்கிற

வேலைக்குக் கூலியோ சம்பளமோ பெறுகிறாயல்லவா? அந்தக் கூலிக்கோ, சம்பளத்திற்கோ தகுந்தபடி நீ வேலைசெய்ய வேண்டாமா? அந்த வேலை செய்யாமற் போனால் அது பொய்யல்லவா? இவ்வளவு செய்தால் போது மென்ற திருப்தியை, அந்தப் பொய் வேலையின் மீது நீ மெருகிடலாம். ஆனால் கொஞ்சகாலத்தில் அந்த மெருகு போனதும், உன்னுடைய பொய் வேலை நன்றாகப் பிரகாசித்து விடும். அந்தப் பொய் வேலைக்கு நீ பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டு தானாக வேண்டும். ஒரு கண்ட்ராக்ட்டர் இருந்தான். அவன் ஓர் அணை கட்டிக் கொடுத்தான். ஆனால் தூரதிருஷ்ட வசமாக அது கட்டி முடிந்த சில நாட்களுக்குள் இடிந்து விழுந்து விட்டது. இதனால் உண்டான சேதம் நாலரை லட்சம் ரூபாய். இதைப் பரிசீலனை செய்த மேலதிகாரிகள், கண்ட்ராக்ட்டர் மேல் ஒரு தவறு மில்லையென்று சொன்னார்கள். ஆனால் மேற்படி கண்ட்ராக்ட்டர் இதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்த அணையைப் போட்டு உபயோகப் படுத்தக்கூடிய நிலையில் கொடுப்பதாகவே பேச்சென்றும், ஆகையால் தன்சொந்தச் செலவில் அதைக் கட்டித் தருவதாகவும் கூறி மீண்டும் அந்த அணையைப் புதுப்பித்துக் கட்டிக் கொடுத்தான். இவனல்லவோ சத்தியவாதி!

நகரங்களிலே வசிக்கிற இளைஞர்கள் கெடுவதற்கு அநேக மார்க்கங்களிருக்கின்றன. இவர்கள் பெரிய பணக்காரர்களையும் அவர்களுடைய ஆடம்பர வாழ்க்கையையும் பார்க்கிறார்கள். இந்த ஆடம்பர வாழ்க்கையை இவர்கள் நடத்துவதற்கு என்ன காரணம் என்பதைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்கிறார்கள். வியாபாரத்திலும் கைத் தொழிலிலும் சம்பாதித்ததாக இவர்களுக்குப் புலப்படுகிறது. உடனே, நாங்களும் ஏன் கொஞ்சம் முதல் போட்டு ஒரு வியாபாரத்தைத் தொடங்கி, நிறையப் பணஞ் சம்பாதித்து ஆடம்பரமாக வாழக்கூடா தென்று யோசிக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். வியாபாரத்தை ஆரம்பிப்பதென்றால் அதற்குச் சிறிது அனுபவம் தேவையல்லவா? ஒன்றுமில்லாமல் ஆரம்பித்தால் அது நஷ்டத்தில் தானே கொண்டுவிடும் வெகு

சீக்கிரத்தில் இவர்கள் மனச்சோர்வு கொண்டு விடுகிறார்கள். சில சமயங்களில் ஆரம்பத்தில் இவர்களுக்கு லாபங்கிடைக்கிறது. இதன் மேல் பணத்தாசை பெருகி, அதிகமான வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்துக் கடைசியில் பெரு நஷ்டமடைகிறார்கள்.

சில சமயங்களில் பணமானது, மனிதனைக் கீழே இழுத்துக்கொண்டு சென்று விடுகிறது. பணத்தினால் எதையும் சாதித்து விடலாமென்று இவன் கருதுகிறான். இந்தத் தைரியம் இவனைப் பல பொய்ச் செய்கைகளிலும் இறங்கச் செய்கிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் என்னவென்று நீ நினைக்கிறாய்? மனிதனுடைய சுயநலந்தான். இந்த சுயநலக்காரர்கள், பிறருடைய துயரத்திலே வாழக் கொஞ்சம் கூட தயங்கமாட்டார்கள்.

தற்கால நாகரிகமானது நம்மை எங்கே கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறது? இப்பக்கை வாழ்வு, எளிய வாழ்வு வாழ நமக்குத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சில சில தேவைகள் உண்டு என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். அந்தத் தேவைகளை அடைய அவன் முயற்சி செய்ய வேண்டியதும் அவசியந்தான். ஆனால் பிறர் வயிற்றிலடித்துத் தான் மட்டும் வாழ வேண்டுமென்று நினைத்தல் சரிபாடுமோ? ஏராளமான பொருள்களை ஒருவன் வைத்து கொண்டிருந்தாலேயே அவன் பெரிய மனிதனாகி விடுவானா? 'அளவுக்கு மிஞ்சி எவ்வொருவன் தன் முன்னர் ஆகாரத்தைப் பரப்பி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, அவனைக் கண்டு தேவ தூதர்கள் நடுங்கிப் போகிறார்கள்' என்கிறான் ஒரு ஞானி. நீ 'உனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள். ஆனால் அளவுக்கு அதிகமாக எதையும் உன்னுடைமையாக வைத்துக்கொள்ளாதே.

ஏழை எளியவர்களிடத்தில்தான் இந்த விசாலமான மனப்பன்மையையும், நாணயத் தன்மையையும் நீ சர்வ சாதாரணமாகக் காணலாம். ஒரு சிறிய உதாரணம் சொல்கிறேன் கேள். சுமார் இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னர்

பிரான்ஸுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் சண்டை நடைபெற்றது. அப்பொழுது ஜெர்மானியப்படையினர் ஒரு கிராமத்தருகில் வந்து தங்கள் ராணுவத்திற்கு வேண்டிய ஆகார வகைகளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தனர். சேனாதிபதி, ஒரு வயோதிகக் குடியானவனுடைய குடிசைக்குள் நுழைந்து 'எங்கள் படைக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இந்த ஊரார் கொடுக்க வேண்டும்' என்று கடுமையான குரலில் கேட்டான். உடனே அந்தக்கிழக் குடியானவன், அருகிலுள்ள ஒரு நிலத்தைக் கொண்டு காட்டி 'இதிலுள்ள கதிர்களை யெல்லாம் நீங்கள் அறுத்து எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்' என்றான். பரம சந்தோஷமடைந்தான் சேனாதிபதி. ஏழையின் விசால இருதயத்தைப் பார்த்தாயா?

மகனே! இதுதான் உன் வட்சியமாயிருக்க வேண்டும். ஓயாமல் உழை. ஆனால் சத்தியமாகவும் கண்ணியமாகவும் உழைப்பாயாக!

உன் மனச்சாட்சியை விற்று விடாதே!

மகனே! ஓயாமல் உழைப்பதென்று உறதி கொண்டு விட்டாயல்லவா? அப்படியானால் இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தை உனக்குச் சொல்கிறேன், கேள்.

இந்த உலகத்திலே சில மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சுலபமாக நீ விலை கொடுத்து வாங்கிவிடலாம். வாங்கிவிடலாமென்றால், அவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து அவர்களை அடிமையாகக் கொள்ளலாம் என்ற அர்த்தத்தில் நான் சொல்லவில்லை. மனிதர்களை வாங்கிவிடுவதென்றால் அவர்களுடைய மனச்சாட்சியை, அவர்களுடைய மனிதத்தன்மையை வாங்கிவிடுவதென்பது அர்த்தம். செலவுக்குக் கொஞ்சம் பணமும், குடிக்கக்கொஞ்சம் மதுபானமும் கொடுத்தால், இவற்றிற்காகத் தங்கள் தேகத்தையும் ஆதரவையும் விற்று விடுகிற எத்தனையோ பேர்வழிகள் உலகத்தில் இருக்கிறார்களல்லவா? சாதாரணமாகத் தேர்தல்கள் நடக்கின்றன. அது சட்டசபைத் தேர்தலாகட்டும், ஜில்லா டீபார்ட் தேர்தலாகட்டும், கிராம சபைத் தேர்தலாகட்டும், எந்தத் தேர்தலிலும் இந்த மாதிரியான கழிசறைகள் எத்தனை பேரை நாம் காண்கிறோம்? இப்படியெல்லாம் செய்து அரிதில் சம்பாதித்த சுதந்திரத்தை நாம் நீண்ட நாள் வைத்துக் காப்பாற்ற முடியுமா? மகாத்மா காந்தி தமது 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் இதைப்பற்றி எவ்வளவு பலமாகக் கண்டித்திருக்கிறார்? யாரொருவர் பணத்திற்காகத் தம்மை விற்று விடுகிறாரோ அவர் ஒரு மனிதனுக்கு மட்டும் அடிமையாகப் போவதில்லை; பணத்திற்கும் அயோக்கியத் தனத்திற்கும் அடிமையாகி விடுகிறார். இவர்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்குகிறவர்களும் அயோக்கியர்கள் தான்; ஒழுக்க வீனர்கள் தான். இதில் சந்தேகமோ ஆட்சேபமோ ஒன்றும் இருக்க வேண்டியதில்லை. சுதந்திரம் என்று சொன்னால் அதில் கூட எத்தனையோ 'ஹம்பக்'சுகள் இருக்கின்றன இந்த உலகத்தில்.

ஒரு சமயம் ஓர் அரசியல் வாதி மேடை மீதேறிப் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தான். பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்கிறபோது அங்கு 'நான் சுதந்திர மண்ணின் மீது நிற்கிறேன்' என்றான். கூட்டத்திலே செருப்புத் தைக்கிற சக்கிலியன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு என்ன தோன்றியதோ என்னவோ, திடீரென்று 'இல்லை; நீ சுதந்திர மண்ணின் மீது நிற்கவில்லை. நான் தைத்துக் கொடுத்த செருப்பின் மீது சீன்று கொண்டிருக்கிறாய். அதற்கு இன்னும் எனக்குக் கூலிகூடக் கொடுக்கவில்லையே' என்றான்.

ஜனங்களுடைய — அதாவது சாதாரண ஜனங்களுடைய-சபாவ மென்னவென்றால் பெரும்பாலோர் சொல்கிற வழி போக வேண்டியதுதான்; அவர்களோடு சேர்ந்து கூச்சல் போடவேண்டியதுதான். இதைத்தான் பெரும்பான்மையோர் ஆட்சி யென்றும் ஜனநாயக ஆட்சியென்றும் பிரமாதமாகப் பேசுகிறார்கள் அரசியல் வாதிகள். 'வில்லர்' என்ற ஓர் அறிஞன் என்ன கூறுகிறான் தெரியுமா? "மெஜரிட்டி! அப்படி யென்றால் என்ன அர்த்தம்? உலகத்திலே அறிவு என்பது ஒரு சிலரிடத்தில்தான் தங்கி நிற்கிறது. ஓட்டுகளை எண்ணக் கூடாது; நிறுக்க வேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் எண்ணிக்கைக்கு அதிக மகத்துவம் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த இடத்தில் அறியாமைக்கு அதிக செல்வாக்கு இருக்கும். அப்படிப்பட்ட ராஜ்யம் கீக்கிரத்தில் அழிவை நோக்கிச் செல்லும்." இந்த வாக்கியங்களிலே எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது? மேலே சொன்னபடி உலகத்தில் பெரும் பான்மையான ஜனங்கள் அறியாமையில் தானே மூழ்கியிருக்கிறார்கள்? இந்த ஜனங்கள், ஒழுக்கவீனமுள்ள ஆனால் பணம் நிறைந்த ஜனங்கள் வசம் சிக்கிக்கொண்டு அவர்களால் உபயோகப் படுத்தப் பெறும் கருவிகளாகி விடுகிறார்கள்.

நீ பெரியவனான பிறகு, இந்த உலகத்திற்குள் பிரவேசித்துப் பார்த்தால் அதாவது நீ ஒரு தொழிலை மேற்

கொண்டாலும் அல்லது ஓர் உத்தியோகத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும் அப்பொழுது தெரியும்தகு இந்த உலகத்தின் ரீதி? எங்குப் பார்த்தாலும் லஞ்சப் பேய் நடமாடுவதை நீ பார்க்கலாம். லஞ்ச உணர்ச்சி எல்லாரிடத்திலும் இருப்பதை நீ காணலாம். மனிதர்கள் சுய மரியாதையுள்ளவர்களாகவும், மனித உணர்ச்சி நிரம்பியவர்களாகவும் இருந்தால், இந்த லஞ்சம் முதலிய விஷயங்களில் ஈடுபடவே மாட்டார்கள். இதனால்தான், அரசாங்க உத்தியோக சாலைகளிலே சில சாமான்கள் எவ்வளவு கேவலமானவையாயிருந்தாலும் நல்ல சாமான்களாகவே அனுமதிக்கப்பட்டு உபயோகத்திற்கு வந்து விடுகின்றன. ராணுவத்திற்குச் சப்ளை செய்யப்படுகிற பூட்ஸ் முதலியவைகளைப் பார். சில சமயங்களில் இந்த பூட்ஸ்கள், அல்லது உடைகள், வெகு சிக்கிரத்தில் பழுதுபட்டுப் போய் விடுகின்றன. ராணுவத்தினருக்கு கிடைக்கிற ஆகார வகைகளில் எவ்வளவோ கோளாறுகள்! இவைகளுக்கெல்லாம் என்ன காரணமென்று ஊக்கிறாய்? லஞ்சப் பேயின் நடமாட்டந்தான். இவைகளைப்பற்றி நான் விஸ்தரித்துக் கொண்டு போக விரும்பவில்லை.

நாகரிகத்தில் தலை சிறந்து நிற்கிறதென்று சொல்லப்படுகிற மேனாடுகளிலே இந்த லஞ்சம் பகிரங்கமாகவே உலகிக்கொண்டிருக்கிறது நீ எந்த ஹோட்டலுக்குச் சென்று, எவ்வளவு சொற்பத் தொகைக்கு ஆகாரம் அருந்தியபோதிலும், ஹோட்டல் பரிசாரகனுக்கு ஒருசிறு தொகை கொடுத்தாக வேண்டும். சில இடங்களில், நூற்றுக்கு இத்தனை சதவிகிதம் என்று திட்டம் கூடப் போட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு 'டிப்ஸ்' என்று பெயர், இதில் ரகசியமில்லை; மரியாதைக் குறைவமில்லை. எல்லாம் பகிரங்கமாகவே நடைபெறுகின்றன. இதனை லஞ்சம் என்று சொல்லாது வேறு என்ன பெயர் சொல்லியழைப்பது?

அரசியல் விஷயங்களிலே நீ எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலும் சரிதான்; இந்த லஞ்சப் பேய் எத்தனையோ உருவங்களாக உலவுகிறது! அரசாங்கம், ஜனநாயகமாயிருக்கட்டும்,

முடியரசாயிருக்கட்டும்; எந்தவிதமாக இருந்த போதிலும் அதைப்பற்றி யாருமே கவலைப்படுவதில்லை ஆனால் இந்த அரசாங்கத்தை நிருவாகம் செய்கிற மனிதர்களைப் பொறுத்திருக்கிறது எல்லாம். அரசியல் அதிகாரத்தைத் தன்னலத்திற்காக உபயோகித்துக் கொண்டால் அஃது என்றும் ஆபத்துதான். ஆனால் அதை புத்திசாலித்தனமாகவும், பிறர் நலத்திற்காகவும் உபயோகப் படுத்தினால் அதில் எத்தனைபேர் அஃகூலங்கள் இருக்கின்றன. அரசாங்க நிருவாகத்தைக் கைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறவர்களிடத்திலேயே தன்னலம் புகுந்து விடுமானால் அந்தத் தேசத்திற்கு என்றும் ஆபத்துதான். மேலிருந்து கீழ்வரையில் இந்தச் சயநலம் ச்லபமாகவும் பரவுகிறது. கடைசியில் ஜனங்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் கூட சயநலப் போட்டி ஏற்பட்டுவிடத் தொடங்குகிறது. கொள்கை, லட்சியம் எல்லாம் காற்றிலே பறந்து போய் விடுகின்றன. ஜனங்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையும் போய் விடுகிறது. எதற்கும் பணம், பட்டம், பதவி இவைதான் முக்கியத்துவம் பெற்று விடுகின்றன. இதற்கெல்லாம் காரணம் என்ன வென்று நினைக்கிறாய் மகனே! எல்லாம் லஞ்சம் என்கிற ஒழுக்க வினந்தான்.

ஆனால் எந்தக் காலத்திலும், எந்த நாட்டிலும் இந்த மாதிரியான ஒழுக்கவினங்களினால் பாதிக்கப்படாமல் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிற மகா புருஷர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஒருவன் பரம தரித்திரனாயிருக்கலாம். ஆனால் அவன் தன் கடமையை நன்கு உணர்கிறான். இதனால் தன்னைப் பணத்திற்காக விற்றுக் கொள்ள அவன் சித்தமாயிருப்பதில்லை. அமெரிக்காவின் வட பாகத்தில் சில இந்திய ஜாதியார் இருக்கின்றனர். இவர்கள் மிகப் புராதன ஜாதியின ரென்றும் அநாகரிகர்களென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். ஆனால் இவர்களிலே முக்கியமான பழக்கமொன்றுண்டு. அதாவது வீர புருஷனுள்ளவன், பணத்தின் மீது ஆசை வைக்கக் கூடாது. பணத்தைச் சேமித்து வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும் இவனுக்கு இருக்கக் கூடாது. அப்படிப்பட்டவன் தான் உண்மையான வீரன்

என்று மதிக்கப்படுகிறான். முற்காலத்தில் கிரேக்க நாகரிகம், ரோம நாகரிகம் முதலியன உச்ச நிலையில் இருந்தபோது, இந்த நாகரிகங்களை உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர்களில் பெரும்பான்மையோர்பரமவழைகளாகத்தான் இருந்தார்கள்.

புராதன கிரேக்க நாட்டில் அரிஸ்ட்டைடீஸ்¹ என்ற ஒருவன் இருந்தான். இவனுக்கு 'நியாய புருஷன்' என்று பட்டம் இருந்து கொண்டிருந்தது. இவனுடைய தன்னலமற்ற குணத்தையும், நியாய புத்தியையும் கண்டு மெச்சாதவர் யார்? இவன் பல யுத்த களங்களிலே போர்புரிந்து வெற்றி மாலையை யிருக்கிறான். இவன் அரசாங்க சேவையில் உயர்தர உத்தியோகங்களை வகித்து அதிக மதிப்புடன் வாழ்ந்தான். ஆனால் இவன் இறந்தபோது பரம ஏழையாகவே இறந்து போனான். இவனைப் பொருள் கொடுத்து வாங்க எத்தனையோ பேர் பிரயத்தனப்பட்டார்கள். கடமையினின்று பிறழ்ந்து போகுமாறு என்னென்னவோ முயற்சிகளெல்லாம் செய்யப்பட்டன. ஆனால் இவன் ஒன்றுக்கும் அசையவில்லை. ஒரு சமயம், ஆத்தென்ஸ் நகரத்தில் ஒரு நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது ஒரு நடிகன், ஒழுக்கத்தின் சிறப்பைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். ஜனங்களெல்லாரும், நாடகம் பார்க்க வந்திருந்த அரிஸ்ட்டைடீஸைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களே தவிர நடிகனுடைய நடிப்பைக் கவனிக்கவில்லை.

போலியோன்² என்ற ஒரு ராணுவ தளகர்த்தன் இருந்தான். கிரேக்க வீரர்களிலே இவன் மிகச் சிறந்தவன். இவன் ஒரு தீர்க்கதரிசி என்று கூட ஜனங்கள் போற்றி வந்தார்கள். இவன் நல்லது இது, தீயது இது என்பதை நிர்ந்தாட்சண்யமாகக் கண்டித்து வருவான். மகா அலெக்ஸாந்தர் என்பவன் ஒரு சமயம் இந்தப் போலியோனைத் தன் பக்கம் இழுத்துக்கொள்ளப் பார்த்தான்; பணங்கொடுத்துப் பார்த்தான். ஆசிரிய கண்டத்திலுள்ள நான்கு பெரிய நகரங்களை உனக்கே கொடுத்து விடுகிறேன் என்று இச்சை காட்டினான். ஆனால் இவைகளுக்கெல்லாம் போலியோன்

¹ Aristides கி. மு. 530-467. ² Phocion கி. மு. 402-317.

என்ன பதில் கூறினான் தெரியுமா? 'அலெக்ஸாந்தர் என்னை நேசிப்பது உண்மையாக இருந்தால், என்னுடைய ஒழுக்கத்தை என்னிடத்திலேயே விட்டு விட்டும்' என்றான். இதைக்கண்டு அலெக்ஸாந்தர் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

டெமாஸ்த்தனீஸ்¹ என்ற ஒரு கிரேக்க நாவலன் இருந்தான். இவனுடைய நாவன்மை இன்றைய வரையில் கூடப் புகழப்படுகிறது ஒரு சமயம், மேலே கூறிய மகாஅலெக்ஸாந்தரின் ஆளொருவன் ஆத்தென்ஸ் நகருக்கு வந்தான். அநேக புலவர்களும், நாவலர்களும் அலெக்ஸாந்தரின் பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டு, எந்த விதமாகப் பணஞ்சம்பாதிக்கவாமென்று ஆவலோடு காத்திருந்தனர். அவர்களுள் டெமாஸ்த்தனீஸும் ஒருவன். இவன் அலெக்ஸாந்தரின் ஆள் தங்கியிருந்த விடுதிக்குச் சென்று அவனைப் பேட்டிக்கண்டான். அந்த விடுதியில் அலெக்ஸாந்தரினால் அனுப்பப் பெற்றிருந்த அநேக விலையுயர்ந்த கண்ணங்கள் இருந்தன. டெமாஸ்த்தனீஸுக்கு அவற்றின் மீது கண் விழுந்து விட்டது. இதை அலெக்ஸாந்தரின் ஆள் அறிந்து கொண்டு விட்டான். அன்று இரவு இந்தக் கோப்பைகளையும், சுமார் இருபது பொன் நாணயங்களையும் டெமாஸ்த்தனீஸ் பெற்றான். அவ்வளவுதான்! அலெக்ஸாந்தரின் ஆளாகி விட்டான். இவனுடைய நாவன்மையெல்லாம் எதற்குப் பயன்பட்டது? கடைசியில் இவனுடைய கதி என்னவாயிற்று தெரியுமா? அவமானங்கள் பல ஏற்பட்டு விஷமுண்டு இறந்து போனான்.

1 Demosthenes இ. மு. 384-322.

சொல்லாதே—செய்

மகனே! சொல்லாதே; செய். இன்னின்ன மாதிரி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று திட்டங்கள் போட்டுக்காட்டாதே. அதற்கு முன்னர் நீ நடந்து காட்டு. நீ நடந்து கொள்கிற மாதிரியைப் பார்த்துத் தான் பிறர் நடக்க வேண்டுமே தவிர, நீ சொல்கிற மாதிரியைப் பின்பற்றியல்ல. 'சொல்வது எளிது; அதைப் போல் செய்வது அரிது' என்ற பழமொழியை அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்காதே. அந்தப் பழமொழியைச் சொல்லாமலே அதன்படி நடந்து காட்டுவது சிலாக்கியமல்லவா?

உலகத்தில் எத்தனையோ பேர் வந்துவிட்டுப் போய் விடுகிறார்கள். ஆனால் எத்தனை பேர் தங்கள் பெயரை நிரந்தரமாக வைத்துப் போகிறார்கள் கவனித்தாயா? அது போல் உன்னுடைய பெயரையும் நீ வைத்துவிட்டுப் போக வேண்டாமா? சொல்கிறவன் நிகழ்காலத்திலே மட்டுந்தான் வாழ்கிறான். ஆனால் செய்கிறவன், எதிர்காலத்திலும் தன் வாழ்க்கையை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டு விடுகிறான்.

மகாத்மா காந்தி போன்றவர்களை ஏன் உலகமெல்லாம் புகழ்கிறது? இவர்களெல்லாரும் செய்கிறபடி சொல்கிறவர்கள். சொல்வதற்கு செய்வதைவிட, செய்கிறபடி சொல்வது மிகவும் கடினம். கஷ்ட சாத்தியமான இந்தத் துறையில் இவர்கள் லாகவமாகச் செல்வதனால்தான் இவர்களுக்கு உலகப் புகழ் வந்தது.

மேலே கூறப்பட்டவர்கள் எப்பொழுதும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த உழைப்பிலே தான் இவர்களுடைய வாழ்வெல்லாம் இருக்கிறது. அதிலே தான் இவர்கள் இன்பத்தைக்காண்கிறார்கள். உழைப்பின் பெருமையை இவர்கள் நன்கு உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், மனிதனிடத்திலேயுள்ள மனிதத் தன்மையை

வளர்ச்சி பெறச் செய்வது இந்த உழைப்புத்தான் என்ற சூட்சுமத்தை இவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

உழைப்பதிலே பெருமை சிறுமையா, ஏற்றத் தாழ்வோ ஒன்றுமில்லை. சிலர் கையால் வேலை செய்கிறார்கள்; சிலர் கண்ணால் வேலை செய்கிறார்கள்; சிலர் ஆறிவினாலும் இதயத்தினாலும் வேலை செய்கிறார்கள். இவர்களனைவருடைய உழைப்பும், ஒரு சமூகத்திற்கோ ஒரு தேசத்திற்கோ தேவையாக இருக்கிறது. இந்த உழைப்பு ஆரம்பத்தில் கடுமையானதாகவும் அல்லது பலனில்லாததாகவும் இருக்கும். ஆனால் இதில் பெருமையும் புகழும் நிறைந்திருக்கின்றன வல்லவா? ஒருவரும் ஒரு வேலையும் செய்யாமலே இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து விடலாமென்று, தேவலோகத்திலிருந்து ஓர் உத்தரவு இந்தப் பூலோகத்தில் வந்து விழுந்து விட்டதாகக் கற்பனை செய்து பார். ஒரு மிராணியாவது வாழ்ந்து கொண்டிருக்குமா? அப்படித்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அதனிடத்தில் ஒரு ஜீவகளை அல்லது சக்து இருக்குமா? உழைப்பில்லாமல் சோம்பேறித் தனமாயிருப்பது சாபக் கேடல்லவோ?

மகா அலெக்ஸாந்தர் இந்தியாவின் மீது படை யெடுத்து வந்தானல்லவாகி. மு. நான்காவது நூற்றாண்டில் அப்பொழுது பாரசீகர்களை வெயித்து விட்டு இந்தியாவை நோக்கி வருகிறபோது, 'பாரசீகர்கள், ஆடம்பர வாழ்க்கையிலே உள்ள அடிமைத் தனத்தைத்தான் உணர்ந்திருக்கிறார்களே தவிர, கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்வதிலேயுள்ள சுதந்திரத்தை அறிந்து கொள்ளவில்லை' என்று கூறினான். எவ்வளவு அர்த்த புஷ்டியுள்ள வாக்கியம் பார்த்தாயா? கூடித்திரிய சிகாமணியாகிய ராஜபுதனத்திலேயாண்ட மகாராண்பிரதாப் சிங்கைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயல்லவா? இவன், அக்பருக்கு அடிமைப்பட்டு ஆடம்பர வாழ்வை நடத்துவதைவிட, காட்டிலே மேட்டிலே வேளா வேளையில் அன்ன ஆகார மில்லாமல் கூட இருப்பதைந்து வருஷகாலம் திரிந்து கொண்டிருப்பதிலேயே சுதந்திரத்தைக் கண்டான். இந்த இருபத்தைந்து வருஷகாலமும் இவன்

சும்மாவாகவா இருந்தான்? தனது தேசம் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு எவ்வளவு ஏற்பாடுகள் செய்தான்? எத்தனை பேருடைய விருப்பு வெறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொண்டான்? தன குடும்பத்தினர் படுகிற எத்தனையோ கஷ்டங்களை யெல்லாம் தன் கண்ணீரில் மறைத்துக்கொண்டு விட்டானல்லவா? ஆனால் இவ்வளவு கஷ்டங்கள் பட்டும் நாம் சுதந்திரமா யிருக்கிறோமென்பதிலே இவன் எவ்வளவு திருப்தி கொண்டான்? எவ்வளவு பெருமை அடைந்தான்? இவனல்லவோ கர்ம வீரன்? பாரத தேசத்தின் கடைசி மூச்சு ஓடிக்கொண்டிருக்கிற வரையில் இவன் புகழ் பாடப்பட்டு வருமல்லவா?

ஸெவீரஸ்¹ என்ற ஒரு ரோம சக்ரவர்த்தி ஐரோப்பாவில் ஒரு காலத்தில் ஆண்டு கொண்டிருந்தான். அவன் மாணப் படுக்கையில் கிடந்தான். அப்பொழுது அவன் என்ன கூறினான்? 'நாம் வேலை செய்ய வேண்டும்' என்றான் அப்பொழுது கூட!

ரோம ராஜ்யம் செழிப்புற்ற நிலையிலிருந்த போது, யுத்தகளத்திலிருந்து திரும்பி வரும் போர் வீரர்கள், ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளாமல், கலப்பையைக் கையிலே பிடிப்பார்கள்; நிலத்தைச் சாகுபடி செய்வார்கள். என்ன உழைப்பு? ரோம ஏகாதிபத்தியம் உன்னத ஸ்திதியிலிருந்த தென்பதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது?

1 Severus கி. சி. 208-235.

முயற்சியைக் கைவிடாதே

மகனே! 'சொல்லாதே செய்' என்று சொன்னேன். செய்வதிலே கூட ஒழுங்கு வேண்டும்; அதில் உன்னுடைய சொந்த முயற்சி, சொந்த உழைப்பு கலந்திருக்க வேண்டும். பிறர் செய்வதிலே திருப்தி யடைந்து, அதனையே நீ செய்ததாகக்கொண்டு விட்டாயானால் அது பெரிய ஆபத்தல்லவா? உன்னிடத்திலே பிறருக்கு எப்படி மதிப்பு இருக்கும்? உன்னிடத்தில் செல்வம் இருக்கலாம்; அழகு இருக்கலாம்; பெரிய அந்தஸ்து உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவைகளுக்காக வேண்டுமானால் யாரேனும் உன்னெதிரே பல்லை இளித்துக் கொண்டு மரியாதை காட்டுவதாக நடக்கலாமே தவிர, மணப்பூர்வமாக உன்னிடத்தில் யாரும் மதிப்பு வைக்க மாட்டார்கள். உன்னுடைய முயற்சியில், உன்னுடைய திறமையில் தான் நீ வாழ வேண்டுமே தவிர, மற்றவற்றைக் கொண்டு மட்டும் இந்த உலகத்தில் வாழ்கிறா பென்று நீ கருதுவது வெறும் போலித்தனந்தான்.

நீ செய்கிற செயல்களில், எத்தனையோ இடையூறுகள் ஏற்படலாம். நேற்றுவரை உன்னிடம் பரம விசுவாசத்துடன் நடந்து கொண்டு வந்தவர்கள் இன்று போர் முகத்துச் சத்துருக்கள் மாசிரி ஆகி விடலாம். உன்குடும்பத்திலே, நீ எதிர்பாராத சங்கடங்களெல்லாம் எதிர்ப்படலாம். ஆனாலும் மனச்சோர்வு கொள்ளாதே. உன் காரியத்தான் உனக்குப் பிரதானம். நீ எண்ணியிருக்கிற லட்சியத்தை யடைந்து விட்டாயானால், அப்படி லட்சியத்தை அடைந்து விட்டோம் என்ற திருப்தி யொன்றே, நீ அனுபவித்த பழைய கஷ்டங்களெல்லாம் தர்மாக மறைந்து போகும்படி செய்யும். மலையேறிச் செல்கிறாய். கால் வலிக்கிறது மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்குகிறது ஆயினும் கீழே இறங்கி விடுகிறாயா? இல்லையே. எப்படியாவது சிரமப்பட்டு மேலேறி உச்சியடைந்து விடுகிறாய். சிகரத்திலே ஏறி

நின்ற பிறகு, நீ காண்கிற காட்சி, நீ நுகர்கிற காற்று இவையெல்லாம் சேர்ந்து, மலையேறி வந்த சிரமத்தை யெல்லாம் மறக்கச் செய்கின்றன வல்லவா?

அப்படி மலை யுச்சி யடைந்த பிறகு கூட உனக்குத் தங்க நிழலோ, சுற்றியடிக்கும் காற்றினின்றும் காத்துக் கொள்ள ஒரு சாண் துணியோ, வயிற்றுப் பசிக்கு ஒரு பிடிச் சோறோ கிடைக்காமல் போகலாம். அப்படியே மாணமடைந்தும் போகலாம். ஆனாலும் அந்த மாணம், வெற்றி கொண்ட வீரன் போர்க்களத்தில் மல்லாந்து படுத்து உயிர் விடுவது போலத்தான்.

இதைச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிற போது கொலம்பஸின் சரித்திரம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. கொலம்பஸ்¹ என்பவன் யார் தெரியுமல்லவா? அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடித்தவன். இவன் காலத்திலே உலகத்தைப்பற்றி விநோதமான அபிப்பிராயங்கள் இருந்தன. அந்தக் காலத்தில், உலகம் தட்டையாயிருக்கிற தென்று தான் அறிஞர்கள் கருதி வந்தார்கள். இவனோ உலகம் உருண்டையாயிருக்கிற தென்று சொன்னான். இதனை யாராவது நம்புவார்களா? அதுவும் கம்பளி நூல் திரிந்து வயிறு பிழைக்கிற ஏழையினுடைய மகன் வார்த்தையை?

உலகம் உருண்டையாயிருக்கிற தென்றும், இன்னும் பல நிலப் பிரதேசங்கள் நமது கட்புலனுக்கு எட்டாமல் இருக்கின்றன வென்றும், அவற்றைத் தாம் கண்டுபிடித்து வருவதாவும் கூறினான். இதற்காக இவன், ஜீனோவா, ஸ்பெயின், போர்த்துகல், பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து முதலிய பல நாட்டு மன்னர்களுடைய ஆதரவை நாடினான். ஆனால் இவனுக்கு யாருமே ஆதரவு கொடுத்துப் பேசவில்லை. எல்லாரும் இவனைப் பரிகசித்தார்கள். கடைசியில் ஸ்பெயின் தேசத்து இஸ்பெல்லா அரசி² இவனுக்கு ஆதரவு காட்டினாள். தன் சொந்தச் செலவில் மூன்று கப்பல்களைத் தயாரித்து அதற்கு வேண்டிய சாமான்களை கொடுத்தாள். பின்னர் 1492-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் மூன்றாந்தேதி பாலோஸ்

1 Columbus 1451-1506.

2 Isabella.

துறை முகத்திலிருந்து புறப்பட்டான். இதுகாறும் அறிஞர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்களுடைய அறியாமையோடு போராடினான். இனி, தன்னை வந்த மாலுமிகளின் அறியாமையோடு போராட வேண்டியதாயிற்று. சமுத்திரத்திலே சென்று ஒரு வாரமாயிற்று. பத்து நாளாயிற்று. எங்கும் கரையைக் காணோம். மாலுமிகள் கலகஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். வேறு பல தொந்தரவுகளையும் கொடுத்தார்கள். ஆயினும் கொலம்பஸ் இவற்றை யெல்லாம் சமாளித்து வந்தான். கடைசியில் எழுபது நாள் பிரயாணத்திற்குப் பிறகு ஸான் ஸால்வடோர்¹ என்ற தீவில் இறங்கினான். இதன் பிறகு க்யூபா, ஹிஸ்பானியோலா² முதலிய பிரதேசங்களைக் கண்டுபிடித்தான். இவையாவும் ஸ்பெயினைச் சேர்ந்தவையென்று, ஸ்பானிஷ் கொடியை நாட்டி, அங்குச் சில மாலுமிகளை நிறுத்தி விட்டு, மீண்டும் ஸ்பெயினுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

மறுபடியும் இரண்டாவது முறை பெரிய கப்பல் படை யுடனும் 1,200 பேருடனும் புறப்பட்டான். இதில் பணக்காரர்களும் சேர்ந்தனர். ஏன் தெரியுமா? பொன்னாசை! புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கிற நாடுகளில் பொன் அகப்படுமென்றும், அதைத் தாங்களும் பங்கு போட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் இவர்களுக்கு ஆசை. இந்த இரண்டாவது முறை குவாடாலூப், ஜாமைக்கா, ஸான்டாமிங்கோ³ முதலிய பிரதேசங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. ஆனால், இவனுடன் கூடச்சென்ற பணக்காரர்கள், அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி பொன் அகப்படவில்லை யாதலால் பிணக்குகள் உண்டாகி, ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டு மடிந்தனர். இதனால் கொலம்பஸ் திரும்பி வந்துவிட வேண்டியதாயிற்று.

பின்னர், கொலம்பஸ் ஆறு பெரிய கப்பல்களுடன், அமெரிக்கா நோக்கி மூன்றாவது முறையாகப் புறப்பட்டான். இந்த மூன்றாவது முறைதான் அமெரிக்காவை இவன் கண்டு பிடித்தது. இந்தச் சமயத்தில் இவன் இன்னும்

1 San Salvador.

2 Cuba, Hispaniola.

3 Guadalupe, Jamaica, San Domingo.

சில தீவுகளையும் கண்டு பிடித்தான். இதற்குள் ஸான் டாமிங்கோ தீவிலுள்ள ஸ்பானிஷ்காரர்களுக்கு விரோதமாக அந்த நாட்டுச் சூதேசிகள் கலகத்திற்கு கிளம்பினார்கள். அவர்களை ஸ்பானிஷ்காரர்கள் மிகக் கொடுமையாக நடத்தி அடக்கினார்கள். ஆனால் ஸ்பானிஷ்காரர்களுக்குள்ளேயே உட்கலகங்கள் ஏராளமாக ஏற்பட்டு விட்டன. எனவே கொலம்பஸ், ஸ்பெயின் மன்னனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி அதில், ஸான் டாமிங்கோ தீவுக்கென்று ஒரு ஜட்ஜையும் மாஜிஸ்ட்ரேட்டையும் அனுப்புமாறு தெரிவித்திருந்தான். அப்படியே போபாடில்லா¹ என்ற ஒருவன் அனுப்பப்பட்டான். இவன் கொடுப்பாவி. இவன் வந்தவுடன், கொலம்பஸையும் அவன் இரண்டு சகோதரர்களையும் சிறையிலே அடைக்கான. இவர்களை விலங்கிட்டு ஸ்பெயினுக்கு அழைந்துப் போகுமாறு வல்லேஜோ² என்பவனுக்கு உத்தரவிட்டான் அப்படியே கையும் விலங்குமாகக் கொலம்பஸ் ஸ்பெயினுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தபோது, வழியில் மேற்படி வல்லேஜோ என்பவன், இவன் மீது கருணை பாராட்டி, விலங்குகளை எடுத்து விடுவதாகக் கூறினான். 'எடுக்க வேண்டாம். நான் என் தாய் நாட்டுக்குச் செய்த சேவைக்கு இவை சரியான சன்மானங்களல்லவா? இவற்றை எப்பொழுதும் அழியாப் பொருள்களாக வைத்தக் கொண்டிருப்பேன்' என்றான் கொலம்பஸ்.

கொலம்பஸ் நடத்தப்பட்டதைக் கண்டு, ஸ்பெயின் தேசத்து அரசு தம்பதிகள் வெட்கங் கொண்டு, கொலம்பஸுக்குப் போதிய செளகரியங்களை அளிக்குமாறு கூறினார்கள். கொலம்பஸுகோ, கடல் யாத்திரை மோகம் இன்னும் விட்டபாடில்லை. எனவே, நான்காவது முறை, சில கப்பல்களுடன் புறப்பட்டான். இந்த யாத்திரையின் போது, சில புதிய பிரதேசங்களைக் கண்டு பிடித்து ஸ்பெயினுக்குச் சேர்த்துக் கொடுத்தான். கடைசியில் தன்னுடைய எழுபதாவது வயதில், தான் அருமையாக நேசித்த வந்த தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். இனியாவது, தான்

1 Bobadilla.

2 Vallejo.

நிம்மதியாகக் காலங்கழிக்கலாமென்றும், தன் ஜீவனத்திற்கு அரசாங்கத்தார் ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்வார்களென்றும் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் யாரும் இவனைச் சீந்தவில்லை. பலமுறை அரசாங்கத்தாருக்கு விண்ணப்பம் செய்து பார்த்தான். பலனில்லை. இருக்கக் குடிசையும், உண்ண உணவும் கூட இல்லாமற்போய்விட்டது. ஒரு பிச்சைக்காரன் மாதிரி இருந்து 1506-ஆம் வருஷம் மே மாதம் இருபதாம் தேதி இறந்து போனான்.

மகனே! பார்த்தாயா? ஸ்பெயினைப் பணக்கார தேசமாக்கி, உலகத்திலே மற்ற வல்லரசுகளின் எதிரே அதற்கு மகத்தான ஒரு கொள்கை வஸ்தானத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவனுடைய கதியைப் பார்த்தாயா? ஆனால் அவனுடைய புகழ் இன்றும் பிரகாசிக்கிறதல்லவா?

கொலம்பஸ், ஒரு முறையல்ல, நான்கு முறை, எத்தனையோ இடையூறுகளையும் எதிர்ப்புக்களையும் பொருட்படுத்தாமல், தான்கொண்ட லட்சியத்தை நாடிச் சென்றான். அந்த முயற்சி உன்னிடத்திலே இருக்க வேண்டும் அப்பொழுது தான் உனக்கு வெற்றி கிடைக்கும். ஆனால் அதன் பலா பலன்களைப்பற்றி மட்டும் சிந்திக்காதே. அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பாயானால், உன் முயற்சியில் உனக்கு மனமே செல்லாது. இஃது அனுபவ உண்மை.

ஊக்கமாக வேலை செய்

அப்பா! கொலம்பஸீன் வரலாற்றைக் கேட்டு உன் மனம் கல்லாகி விட்டதா என்ன? இந்த நன்றி கெட்ட உலகத்திற்கு நாம் ஏன் நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து விடாதே. அப்படி நினைப்பது பயங்கொள்ளித் தனமாகும்; மனிதத் தன்மையுமாகாது இந்த உதாரணங்களை யெல்லாம் படிக்கப் படிக்க, நமது பகவத் கீதையின் மூலாதாரமான நிஷ்காமிய கர்மத்தின் பெருமை உனக்கு நன்கு புலனாகும்.

சில பேர் நினைக்கிறார்கள், அதிருஷ்டம் துணை செய்தால் தான் நமது முயற்சி கைகூடுமென்று. அப்படி நமது முயற்சி, நாம் எதிர்பார்க்கிற பலனைக் கொடாவிட்டால், அதிருஷ்டத்தைக் குறை கூறுகிறார்கள். ஓர் உண்மையைக் கூறுகிறேன் உனக்கு. அதிருஷ்டம், மனிதர்களைப்போல் அவ்வளவு குருடானதில்லை. அனுபவ பூர்வமாக நீ பார்ப்பாயானால், எவ்வெருவன் உழைப்பாளியாயிருக்கிறானோ அவனுக்குத்தான் அதிருஷ்டமும் துணை செய்கிறது. எப்படி, சிறந்த கப்பல் மாலுமிகளுக்கு சமுத்திர அலையும் காற்றும் துணை செய்கின்றனவோ அப்படியே உழைப்பாளிக்கு அதிருஷ்டம் துணை செய்கிறது. மனிதன், உயர்ந்த ஆராய்ச்சிகளைச் செய்கிற போதுகூட, சாதாரணமாக எல்லாருக்கும் இருக்கவேண்டிய கவனம், உறுதி, பிடிவாதம் முதலியன தேவையாகவே இருக்கின்றன. சிறந்த அறிவு மட்டும் இருந்தால் போதாது; அதனை விடா முயற்சியுடன் ஒழுங்காக உபயோகிக்கிற முறையும் தெரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். உலகத்திலே பெரும் புகழ் படைத்த மகான்கள், சிறந்த அறிஞர்களாயிருக்கவில்லை யென்பதும், தங்களுடைய புத்தி கூர்மையினால் மட்டும் அவர்கள் முன்னுக்கு வரவில்லை யென்பதும் உனக்குத் தெரியுமா? கூர்மையான அறிவு என்றால் என்ன? பொறுமையான உழைப்பின் முடிவு தான் என்று ஓர் அறிஞன் கூறுகிறான்.

நியூட்டனைப்பற்றிக் 'கேள்விப்பட்டிராக்கிரூயா? இவன் தான் ஆகர்ஷண சக்தியைக் கண்டு பிடித்தவன். இன்னும் பல் ஆராய்ச்சிகளையும் செய்திருக்கிறான். 'இந்த ஆராய்ச்சிகளை யெல்லாம் எப்படிச் செய்தீர்கள்?' என்று ஒருவன் நியூட்டனைப் பார்த்துக் கேட்டபோது, 'அவைகளைப்பற்றிச் சதா சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பேன்' என்று பதில் கூறினான். என்ன சுலபமான பதில்? ஆனால் இந்தப் பதிலில் எவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்து இருக்கிறது?

ஆகையால் நீ என்ன செய்ய வேண்டும்? சதா வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் பழக்கத்தைப் பெறவேண்டும். இந்தப் பழக்கம் மட்டும் உனக்கு நிரந்தரமாக ஏற்பட்டு விட்டதேயானால், பிறகு உனக்கு அதிகமான கஷ்டங்கள் தோன்றாது. வேலை செய்யச் செய்ய, அதிலேயே ஒரு சலபத்தைக் காண்பாய் முதலில் அந்த 'வேலையில் ஏற்பட்ட சிரமம் பிறகு உனக்குத் தோன்றாது. அதற்குப் பிறகு, அந்த வேலையைச் செய்யாவிட்டால், ஏதோ குறைவாயிருப்பதாகவே உனக்குத் தோன்றும். ஆகையால் வேலை செய்யும் பழக்கத்தை முதலில் நீ ஏற்படுத்திக்கொள்.

அப்படி நீ செய்கிற வேலையானது, உனக்கு உடனே வெற்றியைத் தராமலிருக்கலாம். அதற்காக நீ சோர்வடையக் கூடாது. நல்ல பலன்களை எதிர்பார்க்கிற காரியங்களில் நீ மெதுவாகத்தான் முன்னேற முடியும். நல்ல பலன்களை எளிதிலே அடைய முடியாது நாம் நடந்து செல்கிறபோது எப்படி அடி அடியாகச் செல்கிறோமோ அப்படியேதான் மெது மெதுவாக முன்னேறிச் செல்ல முடியும் 'எப்படிக்காத்துக்கொண்டிருப்பதென்பது தான் வெற்றியின் ரகசியம்' என்கிறான் ஓர் அறிஞன். விதைத்த பிறகு தானே அறுவடை செய்ய முடியும். ருசியுள்ள பழம் மெதுவாகவே பழுக்கிறதென்ற உண்மை உனக்குத் தெரியுமா?

பொறுமைபாக இருந்து உன் வேலையைச் செய்து கொண்டு போனால் மட்டும் போதாது; உற்சாகத்துடனும்

வேலை செய்ய வேண்டும். தொடர்ந்து வேலை செய்வதற்கு உற்சாகம் ஒரு மருந்து மாதிரி. இதனால் உன் ஒழுக்கமும் உயர்வடைகிறது. அறிவுள்ள மனிதனைக் கணிக்க வேண்டுமானால் அவன் காட்டுகிற உற்சாகத்தையும் சுறுசுறுப்பையும் பொறுத்திருக்கிறது. இந்த இரண்டுந்தான், வெற்றியின் உயிரும் ஆத்மாவும் போல. மனிதனுடைய சந்தோஷமும் இந்த இரண்டில் தான் இருக்கிறது. வாழ்க்கையிலே பரமானந்தம் என்பது என்னவென்று ஒருவன் கேட்கப்பட்டபோது, அவன் 'மனம் வைத்து உற்சாகத்துடன் வேலை செய்வது' என்று சுருக்கமாகப் பதில் கூறினான்.

பொது ஜனத்தொண்டு செய்ய முன் வருகிறார்களே, அவர்கள் எவ்வளவு இடையூறுகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது தெரியுமா? அவர்கள் செய்கிற பிரசாரங்கள், உடனே பலனைக் கொடுக்காமலிருக்கலாம். அதற்குமாறாக எதிர்ப்புக்கள் பல ஏற்படலாம். அவர்கள் விதைக்கிற நல்ல விதையானது, கால தேவதையின் ஆழமான சேற்றில் அழுந்திப் போயிருக்கலாம். இந்த விதை முனையெழும்புகிற காலத்தில், எந்தப் பலனை உத்தேசித்து இந்த விதை விதைக்கப்பட்டதோ அந்தப் பலன், தேவை யில்லாமலே போய்விடலாம் அதற்காக அந்தப் பொதுநலத் தொண்டன், வேறார் இ த்தில் நல்ல விதையை விதைக்காமல் இருந்து விடுவானா?

ஆகையால் என் மகனே! நம்பிக்கையை மட்டும் இழந்து விடாதே அதை இழந்து விட்டாயானால், அதற்கு நஷ்ட ஈடு செய்ய உன்னிடத்தில் வேறொன்றும் இராது 'எவ்வளவு உழைத்து என்ன பலன்? உழைப்புத்தான் மிச்சம்' என்று மட்டும் நீ நினைத்து விடுவாயானால், உன்னுடைய கதி அதோ கதி தான்.

கிறிஸ்துவப் பாதிரிகள் உலகத்தின் பல பாகங்களுக்கும் சென்று, நங்கள் மதத்தைப் பரப்புகிறார்களே, அவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது தெரியுமா? நாங்கள் எந்த ஜனங்களிடத்தில் பழகச் செல்கிறார்களோ, அந்த ஜனங்களின் மதானுஷ்டானங்களையும் பழக்க

வழக்கங்களையும் நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அந்த ஜனங்களின் பாஷையைத் தெரிந்து கொண்டு அவர்களுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக வேண்டியிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் அடைய எத்தனையோ வருஷங்கள் ஆகின்றன வல்லவா? இதற்கு எவ்வளவு பொறுமை வேண்டுமென்பதைப்பற்றி நீ சிந்தித்து யோசித்துப் பார்த்தாயானால், அவர்களுடைய பொறுமையையும், விடாமுயற்சியையும், சலியா உழைப்பையும் கண்டு நீ பிரமித்துப் போவாய்.

ஆகையால் மகனே! உழைப்பதற்குச் சங்கற்பம் செய்து கொள்.

ஒழுக்கத்திற்கு உயர்வுகொடு

உழைப்பதாக உறுதி கொண்டு விட்ட என் மகனே! நீ செய்து கொண்ட சங்கற்பம், இருதய பூர்வமானது தானே? நான் இந்த மாதிரி சந்தேகப்படுவதற்குக் காரணங்கள் அநேகம் உண்டு. ஏனென்றால், நான்கு பேரோடு சேர்ந்து கொண்டு பேசுகிறபோதோ, அல்லது ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறபோதோ ஒரு வித உற்சாகம் ஏற்படும். அந்த உற்சாகத்தின் விளைவாக, சில பிரதிக்ளைகளைச் செய்து கொண்டு, காரிய சாதனைக்குக் கச்சை கட்டிக் கொண்டு விடுகிறோம். ஆனால் அந்த நான்கு பேருடைய கூட்டுறவு இல்லாமற்போய், உற்சாகமும் குறைந்துவரும் சமயத்தில், நாம் செய்து கொண்ட பிரதிக்ளைகளை மறந்து விடுகிறோம். நாம் வரிந்து கட்டிக் கொண்ட கச்சையும் தளர்ந்து போகிறது. நீ பிரத்தியட்சமாகப் பார்க்கலாமே, தேசியத் தலைவர்களில் யாராவது நம்மிடையே வந்து பிரசங்கம் செய்து விட்டுப் போனவுடனே, கதரபிமானமும். காங்கிரஸ் பற்றும், என்று மில்லாமல் நம்மிடக்கில் அதிகமாக உண்டாகி விடுவதை. கதர் கடைக்குச் சென்று பத்தி, இருபது ரூபாய்க்குக்-கதர் வாங்குகிறோம். காங்கிரஸ் பிரசாரம் செய்யும் ஒரிரண்டு பத்திரிகைகளுக்குச் சந்தா செலுத்துகிறோம். சிறிது காலமானவுடனே, நாம் வாங்கின கதர் துணிகழிவதற்கு முன்னேயே, நம்முடைய கதரபிமானமும் காங்கிரஸ் பற்றும் காற்றாய்ப்பறந்தோடிப்போகின்றன. அதோடு மட்டுமல்ல; கதரையும் காங்கிரஸையும் தூஷிக்கவும் ஆரம்பித்து விடுகிறோம். பழி தீர்க்கிற மனப்பான்மையோடு, மேலாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியான அசல் பட்டுத் துணிகளையே உபயோகிக்கிறோம். இந்த விபரீதங்களுக்கெல்லாம் என்ன காரணமென்று நினைக்கிறாய்? இருதய சுந்தமில்லாமைதான். இதனாலேயே, நீ செய்து கொண்ட சங்கற்பம் ஸ்திரமானது தானே என்று முதலில் கேட்டுக் கொண்டேன். ஆனால் உன்னிடத்தில் இருதய சுத்தம் உண்டு

என்பது எனக்குத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் உனக்கு இந்த உபதேசங்களை யெல்லாம் செய்ய முன் வருவேனா?

எவனொருவன், தனது கடமையை உணர்ந்து விட்டானோ, அவன் உடனே அதனை—அந்தக் கடமையை—செயலில் கொண்டுவான். கடமையை உணராதவன்தான், எதைச் செய்யலாம், எப்படிச் செய்யலாம், எப்பொழுது செய்யலாம் என்ற ஆராய்ச்சி உலகத்தில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கி விடுவான். நாம் செய்யக் கூடியதெல்லாம் என்ன? நம் சக்திக்கியன்ற கடமையைச் செய்வதுதான். அப்படிச் செய்து கொண்டு போகிற கடமைகள், நமக்கு நாளாவட்டத்தில் பழக்கமாகி விடுவதோடல்லாமல் அவைகளே, நம்மைப் பிறருக்கு அளந்த காட்டும் கருவிகளாய் அமைகின்றன. நாம் செய்கிற காரியங்களைக் கொண்டுதான், 'இவன் இத்தகைய மனிதன்' என்று மதிக்கத் தொடங்குவார்களும்.

ஆனால் மகனே! கடமையைச் செய்வது அவ்வளவு சுலபமான காரியமல்ல. எதிர்ப்புக்களும் இடையூறுகளும் ஏராளமாக உனக்கு ஏற்படலாம் அவைகளை நீ சமாளித்துக் கொண்டு போக வேண்டும். உனக்கு ஒரு விஷயத்தை உணர்ந்து பார்க்கிற சக்தி இருக்கலாம். ஆனால் அதனைச் செயலில் கொண்டுவரக்கூடிய மனோபலம் இல்லாமற் போய் விடலாம். எனவே திடமான சித்தம் உனக்கு வேண்டும். திடசித்தமில்லாதவன், ஒரு விஷயத்தைப்பற்றித் தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்கிறாண்டிருக்கலாம்; கனவு கண்டு கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவனால் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. உழைப்பிலே இன்பங்கண்ட ஓர் அறிஞன் கூறினான்:—'பாப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? வெகு சொற்பந்தான் செய்வதற்குத்தான் என்ன இருக்கிறது? அதுவும் மிகச் சொற்பமே. ஆனால் செய்யத்தான் வேண்டும். ஆகையால் ஒரு காரியத்தைப் பற்றி போசிக்காதே; அதைச் செய்து விடு.'

முதலில் நீ விருப்பு வெறுப்புக்களை வென்று விட வேண்டும். இந்த வெற்றி கூட அவ்வளவு கடினமானதல்ல. நமக்கு விரோதமாக ஏற்படும் அபகீர்த்தியைச் சமாளிப்பது

தான் மகாகடினம். நன்மை பயக்கக் கூடிய ஒரு காரியத்தைச் செய்ய ஒருவன் துணிந்து விட்ட பிறகு, 'நான் செய்கிற இந்தக் காரியத்தைப் பற்றி மற்றவர்கள் என்ன சொல்வார்கள்' என்று சிந்திக்கத் தொடங்கி விடுவானாகில், அவனால் அந்தக் காரியத்தைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியா தென்று நீ உறுதியாக நம்பலாம். ஆனால் அவனே, இவைகளை யெல்லாம் பொருட் படுத்தாமல், பொதுஜனங்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றிக் கவனியாமல், காரியத்தில் இறங்கி விடுவானாகில், அவன்தான் காரியத்தை வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிக்க முடியும். "நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்காக நாம் நம்பிக்கை கொள்வோம். நம்மிடமுள்ள அவ நம்பிக்கைகளை யெல்லாம் கெட்ட காரியங்களுக்கென்று ஒதுக்கித்தள்ளி விடுவோம். பிறரிடம் நாம் அவநம்பிக்கை கொள்வதைவிட, பிறரால் நாம் ஏமாற்றப்படுவது நல்லதல்லவா?" என்று ஓர் அறிஞன் கூறியது இங்கே ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

கடமை எங்கிருந்து ஆரம்பிக்கிறது தெரியுமா? குடும்பத்திலிருந்து. ஒரு குழந்தையானது, நிராதரவாய், மற்றவர்களுடைய தயவை எதிர்பார்த்து பூமியிலே பிறக்கிறது. தன்னுடைய உணவுக்கும், போஷணை முதலியவைகளுக்கும் பிறருடைய தயவை எதிர்பார்க்கிறது. பின்னர், மெது மெதுவாக அதற்குச் சில எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. அதற்குப்பிறகு, பிறருக்குக் கீழ்ப்படியவும், தன் கடமையைச் செய்யவும், சந்தோஷமாக இருக்கவும் சுற்றுக் கொள்கிறது. அதற்கென்று தனியான ஒரு மனோசக்தி ஏற்படுகிறது. அந்தச் சக்தியை நல்ல வழியில் செலுத்துவதும் கெட்ட வழியில் செலுத்துவதும், பெற்றோர்களின் சுபாவத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஆகையால் உன்னுடைய மனோசக்தியை விருத்தி செய்துகொள். அப்படி விருத்தி செய்துகொள்ள, வயதைக் கடந்து விட்டதாக நீ கருதுவாயானால் உன் சந்ததிகளுக்காவது, அந்த மனோசக்தியை விருத்தி செய்து வை.

நன்றாக எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக் கொண்டு விடுவது அவ்வளவு முக்கியமல்ல. ஆனால் இந்தக் காலத்தில், பலர், படிப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, குணத்தைக் கைசேரா விடுகின்றனர். படித்தவரெல்லாரும் நற்குணத்தையும் சந்தோஷத்தையும் பெறுகிறார்களில்லை. அதற்கு மாறாக, குணமில்லாத படிப்பு கர்வத்தைக் கொடுத்து விடுகிறது. தவிர, படித்தவர்கள் சிந்தனை உலகத்தில் தான் சஞ்சரிக்க முடியுமே தவிர, கர்மக்ஷேத்திரத்தில் அவர்களுக்கு இடமில்லை யல்லவா? ஒழுக்க வினையிருக்கப் பட்டவன், எவ்வளவு படித்திருந்தாலும், அவன் பாதி மனிதன்தான். மனிதத் தன்மையில் அவன் போற்றப் படுவதேயில்லை. ஆகையால், மகனே! ஒழுக்கத்திற்கு முதல் ஸ்தானமும், படிப்புக்கு இரண்டாவது ஸ்தானமும் கொடு.

எண்ணினால் மட்டும் போதாது— செய்யவும் வேண்டும்

அப்பா குழந்தாய்! நல்ல காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும், செய்யவேண்டும் என்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் போதுமா? நல்ல எண்ணம் மட்டும் இருந்தால் போதாது. அந்த எண்ணத்தைச் செயலில் கொண்டுவர வேண்டும். நாம் எண்ணியதைச் செய்கையில் காட்டினால் தானை, நம்மிடத்திலே அடங்கிக்கிடக்கும் சக்தியானது வெளிப்படும். அப்பொழுதே சிறர் நம்மிடத்தில் மதிப்பு வைப்பார். மதிப்பு வைப்பார் என்றால் என்ன அர்த்தம்? நம்மிடத்திலும் சக்தி இருக்கிறதென்பதை அங்கீகரிப்பார் என்று அர்த்தம். ஓர் ஆங்கிலப் பாதிரி, தேவாலய மொன்றில் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்த போது பின்வருமாறு கூறினான்:—

“மனிதனுடைய வாழ்க்கை, எதனால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது? செயலினாலும் பொறுமையினாலுந்தான். அவனுடைய வாழ்க்கையின் பலனை அளந்து பார்க்க வேண்டுமானால், அவன் செய்துள்ள பெரிய காரியங்களையும், பொறுமையாகச் சகித்துக் கொண்டிருந்ததையுமே வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் தேக உழைப்பு ஒன்று தான் சிறந்த உழைப்பு என்று எண்ணி விடாதீர்கள். மூளை உழைப்பு, சிந்தனைசெய்கிற வேலை இவை யெல்லாம், வெளிப்பார்வைக்குத் தெரியாத வேலைகள் என்பது உங்கள் ஞாபகத்தில் இருக்கட்டும். ஒரு வேலையும் செய்யாமல் சும்மா யிருக்கிற சபாவம் இருக்கிறதே, அது, அறிவிலே மயக்கம் ஏற்பட்ட மாதிரி.”

தவிர, சோம்பேறித் தனமாகக் காலங்கழிப்பது வாழ்க்கையா என்ன? உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பது என்று சொல்லலாமே தவிர, வாழ்கிறது என்று சொல்ல

முடியாது. சோம்பல் இருக்கிறதே அது, உடலை மட்டுமல்ல, ஆத்மாவையும், மனச்சாட்சி என்று ஒன்றிருக்குமானால் அதனையும் மெது மெதுவாக அரித்துவிடுகிறது. உலகத்தில் பரவியிருக்கும் தீமைகளில் முக்காலே மூன்று வீசம்பங்கு சோம்பேறிக் தனத்தினால் ஏற்பட்டதேயாகும் தனிப்பட்ட மனிதர்கள், தனித்தனியாக வேலை செய்யாவிட்டால், அவர்களை அங்கமாகக் கொண்ட ஜன சமுதாயந்தான் எப்படி ஒழுங்காக இயங்கும்?

நீ வேலை செய்து கொண்டு போகிறாய் என்று வைத்துக் கொள். அப்பொழுது, இடையிலே ஏதேனும் இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றனவா? அப்படியானால், அதற்காகச் சோர்ந்து போகாதே. தஸு கொட்டாதே. சலிப்புக் கொள்ளாதே. தொட்ட வேலையைத் தொடர்ந்து செய். பிறரை வசியப்படுத்தக் கூடிய மருந்து உழைப்பைத் தவிர வேறொன்றில்லை. உழைக்காதவன் உடல், உள்ளம் முதலியன, துருப்பிடித்த இரும்பு மாதிரி. உழைப்பது சாணை பிடிப்பது போலாகும்.

நீ செய்து கொண்டு போகிற காரியத்தில் ஏதேனும் சங்கடங்கள் ஏற்பட்டால், அவற்றை நீ எவ்வாறு கொள்ள வேண்டும் தெரியுமா? உன்னைப் பரிசோதிப்பதற்காகத் தோன்றியுள்ள பரிசோதனைக்கருவி; உன் திறமையை வெளிப்படுத்தப் போகிற தூர தரிசினி. இந்தப் பரிசோதனை சமயத்தில், உழைப்பு என்ற பாரையின் மீது நாம் உறுதியாக நின்று விட்டோமானால், நம்மை அசைக்க யாராலும் முடியாது. நாம் இந்தப் பரிசோதனையில் நிச்சயம் வெற்றி பெற்று விடுவோம்.

இடையூறுகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு போகின்றவன் தான் வீரபுருஷன். துன்பத்திலே உழன்று அதனின்று மீட்சியடைகிறவன் தான் வெற்றி நாயகன். கஷ்டம் வந்தால், அதனைத் தைரியமாகத் எதிர்த்து நில். அப்பொழுது உன் முகத்தில் சதா சிரிப்பு இருந்து கொண்டு இருக்கட்டும். “நாம் அடையப்போகிற லட்சியத்திலேயே சந்தோஷமில்லை;

அதற்காக நாம் செலவிடுகிற :முயற்சிகளிலேதான் சந்தோஷம் இருக்கிறது” என்று அரிஸ்ட்டாடல்¹ என்ற கிரேக்க ஞானி சொன்னதை உனக்கு இந்தச் சமயத்தில் ஞாபகப்படுத்தட்டுமா? எப்படியாவது நாம் கொண்ட லட்சியத்தை யடைய வேண்டுமென்று உறுதி கொண்டு விட்டோமானால், அந்த உறுதி ஒன்றே நம்மை உழைப்பதற்கு ஊக்குவிக்கும். அதுவே நமக்கு ஒரு தைரியத்தையும் ஊட்டும். தேவையை முன்னிட்டுத்தான், நமது அறிவு, உழைப்பு முதலியன யாவுமே உசம் பெறுகின்றன. எவனொருவன், ஆரம்பத் தோல்விகளில் சோர்வு கொள்ளாமலிருக்கிறானே அவன் இறுதியில் நிச்சயம் வெற்றி யடைகிறான். உலகத்திலே தோன்றிய மகான்கள் பலருடைய சரித்திரத்தை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவர்கள், கஷ்ட சிகரத்தின் மீது தான் புகழ்க் கொடியை நாட்டியிருக்கிறார்கள் என்பது நன்கு தெரிய வரும்.

ஒரு பொருளை நாம் பெற வேண்டுமானால் அதற்காக நாம் உழைக்க வேண்டும். உழைக்காமல் ஒரு பொருளை அடையப்பார்ப்பது நமது பலவீனத்தையே காட்டும். ஒரு பொருளை அடைந்து விடுவது பெரிதல்ல. அடைந்த பொருளை அனுபவிக்க வேண்டும். அதிலே இன்பமும் காண வேண்டும். இவைகளெல்லாம் எப்பொழுது உண்டாகும்? உழைத்து அந்தப் பொருளை பெற்றால் தான்.

1 Aristotle க. மு. 384-322.

சோர்வு கொள்ளாதே

குழந்தாய்! 'என்னால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியவில்லையே. நான் ஏன் பிறந்தேன் இந்த உலகத்தில்?' என்று சோர்ந்து விடாதே. உலகத்தில் நீ எப்படியோ பிறந்து விட்டாய் அப்படிப் பிறந்தது உன் இச்சையினால்ல. ஆனால் நீ நடத்தும் வாழ்க்கை உன் இச்சையைப் பொறுத்திருக்கிறது. நீ பிறந்து விட்ட ஒரு காரணத்தினாலேயே உன் வாழ்க்கையை ஒழுங்காக நடத்த வேண்டுமென்ற அவசியம் வற்புறுத்தப்படுகிறதல்லவா? உலகத்திலே ஜென்மம் எடுத்து விட்ட பிறகு, ஏன் பிறந்தோம் என்ற கேள்வியைக் கேட்க உனக்கென்ன உரிமை யிருக்கிறது?

உன் முன்னாலே உலகம் விரிந்து பரந்து கிடக்கிறது. அதில் அழகும் அழுக்கும், நன்மையும் தீமையும் கலந்து தான் இருக்கின்றன. நீ உலகத்தை எப்படிப் பார்க்கிறாயோ அப்படிதான் உலகமும் உனக்குக் காட்சியளிக்கும். 'மனம் போல மாங்கல்யம்' என்ற பழமொழி உனக்குத்தெரியாதா? மகனே! மகாபாரதத்தில் ஒரு கதை உண்டு. ஞாபகப்படுத்துகிறேன், கேள். கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் சிறுவர்களாயிருந்து துர்ராணரிடம் கல்வி கற்று வந்த பாது இவர்களுடைய மனப்போக்கைப் பரிசோதிக்க எண்ணி துரோணர் ஓர் உபாயம் செய்தார். இரண்டு வீடுகளைக் காவி செய்துகொடுத்து ஒவ்வொரு வரும் ஒவ்வொரு வீட்டைப் பூரணமாக நிரப்பிக் காட்டவேண்டும் என்றார். கௌரவர்களின் மூத்தவனான துரியோதனன் தன்னுடைய வீட்டை வைக்கோலால் நிரப்பி விட்டான். பாண்டவர் தலைவனான தருமபுத்திரன் தன்னுடைய வீட்டை தீபாலங்காரம் செய்து நிரப்பினான். இவ்விருந்து இருவருடைய மனப்போக்கையும் துரோணர் தெரிந்து கொண்டார். இந்தக் கதை உண்மையா இல்லையா என்பதைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதே. இதன் கருத்தை மட்டும் கிரகித்துக்கொள். உலகத்தில்

எப்பொழுதும் அழகைப்பார். நன்மையைத் தேடு. அப் பொழுதுதான் நீ அழகனாவாய்; நல்லவன் ஆவாய். ஆனால் உன் மனத்தில் சோர்வு என்ற கறைமட்டும் படவேண்டாம்.

உனக்குக் காலமிருக்கிறது; வசதிகள் இருக்கின்றன. இவற்றை நீ எப்படி உபயோகித்துக் கொண்டாய்? இந்த நாகரிக காலத்திலே எதற்கெடுத்தாலும் 'எனக்கு நேரமில்லை' என்று சொல்வது ஒரு சம்பிரதாயமாகி விட்டது. அப்படி நீ சொல்லாதே. மகாத்மா காந்தி ஏழு நூறு சுலோகங்களுள்ள கீதையை எப்படி மனப்பாடம் செய்தார் தெரியுமா? காலவேளையில், தாம்பல் துலக்குகிற இடத்தில் தினம் ஒவ்வொரு சுலோகமாக எழுதி வைத்துப் பல் துலக்கிக் கொண்டே கீதை முழுவதையும் மனப்பாடம் செய்தார் தள்ளாத வயதினில், சிறையில் அடைபட்ட பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா, அந்தச் சிறை வாசத்தின் பொழுதுதான் கீதையையும் பாகவதத்தையும் படித்து அவற்றின் தத்துவார்த்தங்களில் மனம் லயித்துப்போனார். இத்தகைய சான்றோர்களின் வாழ்க்கையை உனக்கு முன்னர் நிறுத்திப் பார். ஒய்வில்லை என்று சொல்வது அவமானம் என்று கருது அப்படி நீ சொன்னால் அறிஞர்கள் உன்னை ஒரு சோம்பேறி என்று தான் கருதுவார்கள்.

சோம்பலும், துக்கமும் நெருங்கிய நண்பர்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? ஏதேனும் ஒரு வேலையை—அந்த வேலை பிறருக்கு நன்மை தருவதாயிருக்கட்டும்—செய்து கொண்டே இரு. ஊக்கம், சார்வு, அறிவிலே ஒரு கலக்கம் ஏதேனும் ஏற்படுகிறதா பார்? எந்த நேரமும் உன்னை அணுகாது மின்சாரத்திற்கு எவ்வளவு மகத்தான சக்திகள் உண்டு என்பதை உலகத்திற்கு நிரூபித்திக்காட்டிய தாமஸ் எடிசன் தினம் பதினெட்டு மணி நேரம் வேலை செய்தான். இரவு என்றும் பகல் என்றும் அவன் வித்திபாசம் பாராட்டியதே கிடையாது. தூங்கின நாட்களை விட தூங்காத நாட்கள்தான் அவனுக்கு அதிகம். ஆனால் உலகத்தில் பெரும்பாலோருக்கோ தூங்கின நாட்கள் தான் அதிகம். அந்தப் பெரும்பான்மைக் கூட்டத்தில் நீ சேர்ந்துவிடாதே.

பண்டித ஜவஹர்லால் கேருவுடன் ஒரு நாள் உன்னால் தங்க முடியுமா? அவரைப் போல் நீ உழைப்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். அவருடைய அன்றாட வேலைகளைக் கண்டு நீ முதலில் திக்பிரமை கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமே! இப்படிப்பட்ட மகான்கள் எல்லோரும் உண்ணும் போதும்; உறங்கும் போதுங்கூட வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் நலத்துக்காக அல்ல; உலக நன்மைக்காக. அதனால்தான் அவர்கள் முகத்தில் எப்பொழுதும் புன்சிரிப்பு காணப்படுகிறது. அவர்களுக்கு வயது ஆகஆக முதுமையும் எட்டி எட்டிப் போகிறது. ஆகையால் நீ சந்தோஷமாயிருக்க வேண்டுமானால் ஓய்வு என்பது கொள்ளாதே. எப்பொழுதும் வேலை செய்து கொண்டிரு. உடல் சோர்வோ, மனச் சோர்வோ பனியைப்போல மறைந்து விடுகிறது பார்.

உனக்கும் அச்சமா?

மகனே! 'உத்தியோகம் புருஷ லட்சணம்' என்று இந்தக் காலத்தில் சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறாயா? ஐயோ, என்ன அவக்கேடு! இந்த வாசகமொன்றே நமது அடிமைப் புத்தியை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறதல்லவா? 'உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்' என்று சொல்லிப் போனார்கள் நமது முன்னோர்கள். ஆனால் நாமோ, இப்பொழுது எங்காவது ஓர் ஆபீசில் பதினைந்து அல்லது இருபது ரூபாய் சம்பளத்தில் குமாஸ்தாவாக அமர்ந்து, இட்ட வேலையைச் செய்து விட்டு, கண்டவருக்குப் பல்லிளித்துக்கொண்டு காலக்கழிப்பதில் திருப்தி யடைந்து விடுகிறோம். இது தான் வாழ்க்கையென்று எண்ணுகிறோம். என்ன கேவலம்! ஆண் மகனுக்கு அழகு உத்தியோகமல்ல; அஞ்சாமை.

எந்த மனிதனிடத்தில் அஞ்சாமை குடி கொண்டிருக்கிறதோ, எவன் எல்லாக் காரியங்களையும் தைரியமாக இருந்து நடத்துகிறானோ, அவனைத்தான் எல்லோரும் கொண்டாடுவார்கள். எவனிடத்தில் அச்சம் குடி கொண்டிருக்கிறதோ அவன் பார்க்கிற பார்வையிலேயே அது நன்றாய்த் தெரிந்துவிடும். அப்படி அசடு தட்டிய பார்வையோடு நீ இருக்க விரும்புகிறாயா? உன்னைப் பார்த்தவுடன் எல்லாரும் பரிகாசம் செய்ய மாட்டார்களா?

ஒருவனுடைய வாழ்க்கையில் எத்தனையோ விதமான நெருக்கடிகள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளை யெல்லாம் சமாளிக்க வேண்டுமானால், அவன் தைரியமுள்ளவனாகவல்லவோ இருக்க வேண்டும்? நீ எத்தனையோ தவறுகள் செய்யலாம். அந்தத் தவறுகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வது எப்படி? உன்னிடத்திலுள்ள மனோதிடமல்லவா உன்னைத் தப்பிக்கும் படி செய்யும்? இதனை நீ இழந்து விடலாமா? இந்த மனோ தைரியமிருந்தால், எவனும் தன் கடமையை வெற்றிகர

மாகச் செய்து கொண்டு போலான். அப்படிப்பட்ட மனோ
தையத்த நீ இழந்து விடலாகுமா?

தையத்திற்கு எதிராகவுள்ளது எது? கோழைத்
தனம். அதை யாராவது நம்புவார்களா? உலகமே அதைக்
கண்டிக்கிற தில்லையா? கோழைத்தனம் எப்பொழுது ஒரு
மனிதனிடத்தில் பிரவேசித்து விட்டதோ அப்பொழுதே
அவனிடத்திலிருந்த மனிதத்தன்மை போய்விட்டதல்லவா?
கோழைத்தனமும் மனிதத் தன்மையும் ஒரே இடத்தில்
வசிக்க முடியுமா? எவனொருவன், யுத்த களத்தில் சத்துரு
வுக்குப் பயந்து ஓடுகிறானே அவன் மட்டும் கோழை என்று
கருதாதே. எவனொருவன், தன் அபிப்பிராயங்களைத் தாராள
மாக எடுத்தச் சொல்லப் பயப்படுகிறானே, அல்லது
பிறருடைய பயமுறுத்தலுக்காகவோ, பிறருடைய
தயை தாட்சண்யத்திற்காகவோ தன் அபிப்பிராயங்களை
அடிக்கடி மாற்றிக்கொள்கிறானே அவனும் ஒரு கோழை.
அவன், தான் கொண்ட அபிப்பிராயத்தை ஆதரித்துப்பேச
தையமில்லை பார்த்தாயா? அப்படிப்பட்டவன் எந்தச் சம
யத்திலும் பிறருக்கு அடிமையாகிவிடத் தயாராக இருக்
கிறான். இதனால்தான் அரசியல் அடிமைத்தனத்திலே
வாழ்கிறவர்கள் அநேகமாகக் கோழைகளாயிருப்பதைச்
சர்வ சாதாரணமாக நீ பார்க்கலாம். அப்படிப்பட்டவர்கள்
அடிமைத் தனத்திலே ஊறி ஊறி, தாங்கள் விடுதலை
யடைய வேண்டுமென்ற உணர்ச்சிகூட இல்லாதவர்களாகி
விடுகிறார்கள்.

சிலர் நினைக்கிறார்கள், பண மிருந்தால்தான் ஒருவன்
தையமாயிருக்க முடியும்; பணமில்லாதவன் கோழையாகத்
தான் இருக்க முடியும் என்று. என்ன அறியாமை! பணத்
திற்கும் அஞ்சாமைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? பணமில்லாத
வன்தான் அதிக தையமுள்ளவனாயிருக்க முடியும்.
ஏனென்றால் அவனுக்கு இந்த உலகத்திலே இச்சைகொள்
ளக்கூடிய பொருள்கள் அதிகமில்லை. அதனால் அவனுக்கு
ஆசையும் அதிகமில்லை. ஆசையில்லாதவன் அஞ்சாதவனா
யிருக்கலாம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம்

நமது நாட்டிலே உலகத்தைத் துறந்த பரம ஞானிகள் தான் அஞ்சாமைக்கு அணிகலன் போல் இருந்திருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டுச் சமய குரவர்களில் தலை சிறந்த வராகிய திருநாவுக்கரசரைப் பற்றிக்கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயல்லவா? அவருடைய 'நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்' என்ற வீர வாசகம் நமது செவியில் இன்னும் தொனித்துக் கொண்டிருக்கவில்லையா?

பிறருடைய அவமதிப்புக்களைச் சகித்துக் கொண்டிருப்பதற்குக் கூட தைரியம் வேண்டும். உன்னை அவமதித்துப் பேசுகிறானே அவன்தான் கோழை. அந்த அவமதிப்பை ஏற்றுக்கொள்கிற நீ தான் வீரன். அவனைப்போல் நீயும் அவனைத் திருப்பி அவமதித்துப் பேசக்கூடும். அதற்கான தேக பலம், மனோ பலம் முதலியன வெல்லாம் உன்னிடம் இருக்கிறது. ஆயினும் நீ அவனை அவமதித்துப் பேசாமலிருக்கிறாய். அப்பொழுது தான் நீ வீரன் அந்த மாதிரி செய்வதால்தான் அவனுக்கு நீ ஒரு வழிகாட்டி மாதிரி யாகிறாய். ஒரு கார்த்தம்போல் இருந்து அவனை உன் வசப்படுத்திக்கொண்டு, அவனுடைய கோழைத்தனத்தை வெல்லாம் கரைத்து விடுகிறாய். உன்னுடைய தைரியத்தின், மனோகிடத்தின் செல்வாக்கு அவனிடம் படிந்து விடுகிறது. அதனால் அவனும் ஒரு தைரிய புருஷனாகிறான்.

தைரியமுள்ள புருஷனை, அஞ்சாத வீரனை, எல்லா மக்களும் நம்பிக்கையோடு பின்பற்றுகிறார்கள். அவனைப் பின்பற்றுகிற விஷயத்தில், மாணத்தைக்கூட அவர்கள் பொருட்படுத்துகிறார்களில்லை. அந்த வீரன் இறந்து போகலாம். அவனுடைய தேகம் நெருப்பிலே எரிக்கப்பட்டோ மண்ணிலே புதைக்கப்பட்டோ போகலாம். அவனுடைய வீரம், அவனுடைய ஆத்மா என்றும் வாழ்ந்து கொண்டு தானிருக்கும்.

ஒரு மகா புருஷன், தொழுக்கட்டை ஏறியோ, நெருப்புக் குழியில் இறக்கப்பட்டோ மாண்டுபோகலாம். ஆனால் எந்த உண்மைக்காக, எந்த தர்மத்திற்காக அவன் மரிக்

கிறானே, அஃது அவனுடைய தியாகத்தினின்று பன்மடங்கு பிரகாசத்துடன் துளிர்ந்து எழுகிறது. ஒரு தேசாபிமானியைத் தூக்கு மேடையிலேற்றுவித்து இறந்து போகச் செய்கிறார்கள். அவனும் முகத்தில் புன்சிரிப்பு தவழ இறந்து போகிறான். ஆனால் அவன் எந்த நோக்கத்திற்காக வாழ்ந்தானே அது வெற்றி பெற வில்லையா? ஒரு மகானுடைய வாழ்க்கை, அவன் இறந்து போவதோடு மட்டும் முற்றுப் புள்ளி போட்டுக் கொள்வதில்லை; எல்லாருடைய இதயங்களிலும் புத்துயிர் பெற்றுத் தூண்டா விளக்காக எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிரந்தர வாழ்வையடைய நீ விருப்பவில்லையா? ஒரு மகானாகவேண்டுமென்ற ஆசை உனக்கில்லையா? அப்படியானால் அஞ்சா மையை ஆபரணமாகக் கொள்.

நல்ல காரியத்துக்கு நாலாயிரம் விக்கினம்

மகனே! இப்பொழுது உலகத்தில் விஞ்ஞானம் எல்லாத்துறைகளிலும் வளர்ச்சியடைந்திருக்கிற தென்யது உனக்குத் தெரியும். கட்டை வண்டியில் மணிக்கு நான்கு மைல் விகிதம் சென்று கொண்டிருந்த நாம், இப்பொழுது சராசரி இருநூற்றைம்பது மைல் விகிதம் ஆகாய விமானத்தில் செல்கிறோம். விளக்கெண்ணெய் விளக்கில் குனிந்து படித்துக்கொண்டிருந்த நாம் இப்பொழுது பிரகாசமான பின்சார விளக்கின் கீழ் இரவு பகலாகப் படிக்கிறோம். இப்படி எத்தனையோ மாற்றங்கள் நமது தலைமுறையிலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கு ஆதி காரணர்களாயிருந்தவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள் தெரியுமா? தாங்கள் எண்ணியதை வெளியில் சொல்லவோ, அல்லது கண்டு பிடித்த நூதன விஷயங்களை அல்லது கருவிகளை வெளியில் காட்டவோ இவர்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்கப்படவில்லை அந்தக் காலத்தில் அப்படிப்பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை மீறி புதிய கொள்கைகளை அல்லது தத்துவங்களை வெளியிட்டதற்காக இவர்கள் மரண தண்டனை யடைந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் கவலைப்படவேயில்லை. மரணத்தை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர்பார்த்தே இவர்கள் காரியங்களைத் துணிச்சலாகச் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

கி. பி. பதினாறாவது நூற்றாண்டில் கலீலியோ¹ என்ற ஜர் இத்தாலிய வான சாஸ்திரி இருந்தான். இவன் தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடி யொன்றைக் கண்டு பிடித்து அதன் மூலமாக அநேக புதிய நட்சத்திரங்களை நிர்த்தாரணம்

1 Galileo 1564-1642.

செய்தான். இன்னும் சூரியனைச் சுற்றி பூமி வலம் வருகிற தென்பதுபோன்ற அநேக நூதனக்கொள்கைகளை வெளியிட்டான். ஆனால் இந்தக் கொள்கைகள், அந்தக் காலத்து அறிஞர்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைக்கு விரோதமாக மாயிருந்தன. இதனால் இவனை ரோமாபுரிக்கு வரவழைத்து விசாரித்தனர். பாதிரி மடத்துத் 'தலைவர்கள்' என்ன கொடுமை! பாதிரிமார்களின் கோபத்துக்கும் தண்டனைக்கும் அஞ்சினவனாய்தான் நிர்த்தாரணம் செய்த கொள்கையை வாபீஸ் வாங்கிக் கொண்டான் கலீலியோ. அந்தோ! என்ன அநியாயம்! ஆனால் இப்பொழுது கலீலியோயின் சித்தாந்தந்தான் சரியென்று சிறு குழந்தைகளும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனவல்லவா?

கலீலியோவைப்போல் கெப்ளர்¹ என்ற ஒரு ஜெர்மானிய வான சாஸ்திரி இருந்தான். இவனும் வான சாஸ்திர சம்பந்தமாக அநேக நூதன விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்தான்; அநேக நூல்கள் எழுதினான். ஆனால் இவன் என்னென்ன துன்பங்களுக்குட்பட்டான்? இவன் நூல்கள் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டன. எழுபத்தொன்பது வயது நிறைந்த இவனுடைய தாயார் சிறையில் வைக்கப்பட்டுத் துன்புறுத்தப்பட்டாள். கடைசியில் இவன் மூளை வியாதியால் இறந்து போனான்.

கொலம்பஸின் கதைதான் உனக்குத் தெரியுமே. அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடிக்கும் பொருட்டு அவன் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டான்!

ஒரு லட்சியத்திற்காகத் தங்கனையே அர்ப்பணஞ் செய்து விடுகிறார்கள் அநேக மகான்கள். பழைய காலத்து விஞ்ஞானிகள், புதிய நாடுகளைக் கண்டு பிடித்தவர்கள், பிற நாடுகளில் நாகரிகத்தைக் கொண்டு புகுத்தியவர்கள், இவர்களெல்லோரும் பாரென்று நினைக்கிறாய்? மானிட சமுதாயமானது, தன்னம்பிக்கையை இழந்து நிற்கிற காலையிலே 'ஏ, மனித சமுதாயமே! இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நம்பிக்கை

இழந்து விடலாமா?" என்று சொல்லிக் கொண்டே அதனைக் கை தூக்கி விடுகிறவர்கள். சத்தியத்திற்காகவும், தருமத்திற்காகவும், தேசாபிமானத்தை முன்னிட்டும் இவர்கள் உழைத்தார்கள். ஒரு லட்சியத்திற்காக உழைக்கிறோமென்பதில் தான் இவர்கள் திருப்தியடைந்தார்கள். தங்களுடைய சுய நன்மையைப்பற்றி ஒரு வினாடியும் இவர்கள் சிந்தித்த இல்லை. சாதாரணமாக எல்லா மகான்களும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே தாங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலையிது என்பதை மட்டும் தெரிந்துகொண்டு, அதிலேயே தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு விடுகிறார்கள். இதற்கிடையில் இவர்கள் அநேக அவமானங்கள் அடையலாம்; அநேக சங்கடங்கள் படலாம். ஆனால் எல்லாவற்றையும் தைரியமாகச் சமாளிக்கிறார்கள். இவர்கள் இறந்து போகிறார்கள். ஆனால் இவர்களுடைய ஆத்மா, கோடி சூரியப் பிரகாசம் போல் பிரகாசிக்கிறது. தங்களுடைய பின் சந்ததியாருக்கு அழியாத ஒரு பெயரை வைத்துப் போகிறார்கள். அதனால் மாணிட சமுதாயமே நன்மை யடைகிறது.

இவர்கள் கஷ்டப்படுவதிலே கூட அநேக நன்மைகள் இருக்கின்றன. ஏனென்றால் ஒரு மனிதன் கஷ்டப்படுகிற போதுதான் அவனிடத்திலே அடங்கியுள்ள அறிவு, சுய முயற்சி, ஊக்கம், தளராத நம்பிக்கை முதலியன வெல்லாம் வெளியே வருகின்றன. ஒருவன் அடைகிற புகழைக் காட்டிலும் அவனுக்கு ஏற்படுகிற துன்பங்களைப் பொறுமையோடு மௌனமாகச் சகித்துக் கொள்கிறானே அதுதான் அவனுக்குப் பெருமையைக் கொடுக்கிறது. அவன் வயிற்றுப் பட்டினியால் சோர்ந்து போகலாம். மற்றவர்கள் செய்யும் அவமானங்களினால் அவன் தற்காலிகமாகத் தலை குனிந்து கொண்டிருக்கலாம். அவனுடைய குடும்ப வாழ்க்கையை சீரழிக்கப்பட்டு விடலாம். ஆனால் அவன் நம்பிக்கையை மட்டும் இழப்பதே இல்லை. நம்பிக்கையிலேதான் எந்த மகானும் தன் கவலைகளை மறக்கிறான். அந்த நம்பிக்கைதான் அவனுக்குப் புன்சிரிப்பைத் தருகிறது. கவலையாகிற பெருஞ்சுமை அவன் தலையை இறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

ருந்த போதிலும் அவன் நிமிர்ந்துதான் நடக்கிறான். “எவனொருவன் அதிகமாகக் கஷ்டத்தை யடைகிறானோ அவன்தான் அதிகமான நன்மையைச் செய்ய முடியும்” என்கிறது ஒரு வாசகம்.

யுத்த களத்தில் எவனொருவன் பொறுமையோடு தனக்கு நேரிடும் கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொண்டு மேல் நோக்கிச் செல்கிறானோ அவன் தான் வீரன். ஒருவனுக்குப் பத்து எதிரிகளைத் தாக்கிக் கொல்ல சக்தியிருக்கலாம். ஆனால் அதே பத்து பேர் அவனை வந்து தாக்குகிறபோது அவன் மிரண்டு போய் பின் வாங்கலாம். அப்படிப்பட்ட வீரனை வீரனாக எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அவனை வெறும் பலசாவி என்று மட்டும் சொல்லலாம்; வீரனென்று சொல்ல முடியுமா? வீரர்கள் எப்பொழுதுமே தங்கள் லட்சியத்திற்காகப் போராடுகிறவர்கள். அவர்கள் போரிலும் அவர்களுடைய லட்சியம் காப்பாற்றப்படும்.

முன்னொரு காலத்தில் பாரசீக் தேசத்து பிரபல மன்னனாகிய டெஜர்ஸஸ்¹ என்பவன் கிரீஸ் தேசத்தின் மீது படையெடுத்தான். லியோனிதாஸ்² என்பவனுடைய தலைமையில் கிரேக்கர்கள் இந்தப் பாரசீகப் படையை எதிர்த்தார்கள். இரு சார்பினருக்கும் தெர்மாப்பிலே³ கணவாயில் ஒரு கோர யுத்தம் நடைபெற்றது. கிரேக்க இதிகாசத்தில் இந்த தெர்மாப்பிலே யுத்தம் மிகப்பிரசித்தமானது. இதைப் பற்றி அறிஞர்கள் அநேக நூல்கள் இயற்றி யிருக்கிறார்கள்; காவியங்கள் பாடி யிருக்கிறார்கள். இந்த யுத்தத்தில் லியோனிதாஸும் அவனுடைய கிரேக்கப் படை வீரர்களும் அழிந்து போனார்கள். ஆனால் கிரீஸ் தேசம் காப்பாற்றப்பட்டது.

ஒரு தேசம் அதன் விஸ்தீரணத்தினால் பெருமையடைவதில்லை. அந்தத் தேசத்து ஜனங்களுடைய உயர்ந்த மனப்பான்மையினால்தான் அது பெருமையடைகிறது. சிலர், தங்களுக்குச் சதந்திரம் வேண்டுமென்று கதறுகிறார்கள்.

1 Xerxes I. 2 Leonidas.

3 Thermopylae கி. மு. 480ல் நடைபெற்ற யுத்தம்.

ஆனால் அந்தச் சுதந்திரத்தை அடைவதற்கோ அல்லது அதனை அனுபவிப்பதற்கோ அவர்கள் எந்த விதத்திலும் தங்களைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. சுதந்திரம், சுதந்திரம் என்று வெறுங் கூச்சல் போடுகிறார்கள். வெறுங் கூச்சல் போடுவதனால் மட்டும் சுதந்திரம் வந்து விடுமா? தியாகம் செய்ய வேண்டாமா? சத்திய வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டாமா? சுதந்திரத்தின் மீது உண்மையான காதல் கொள்ள வேண்டாமா? அப்படி ஒரு தேசத்திலே சுதந்திரத்திற்காக, தரும வாழ்க்கையை, சத்திய மார்க்கத்தைக் கடைப் பிடிக்கிறவர்கள் ஒரு சிலர் தான். அவர்கள்தான் மகான்கள். அவர்களுக்குத்தான் அதிகமான கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவர்கள் இந்தக் கஷ்டங்களைச் சகிப்புத் தன்மையுடன் ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலமாகவே, அந்தத் தேசம் வாழ்கிறது.

நல்ல காரியத்திற்கு நாலாயிரம் விக்கினங்கள் என்பார்கள். மகான்கள் இந்த நாலாயிரம் விக்கினங்களையும் புன்சிரிப்போடு கடந்து செல்கிறார்கள்.

மகான்கள் யார்?

உலகத்திலே மகான்கள் என்று எல்லாரையும் நாம் அழைக்கிறோமா? இல்லை. எத்தனை இடையூறுகள் ஏற்பட்டாலும் அவைகளை யெல்லாம் அலட்சியமாகவும் பன்சிரிப்போடும் சமாளித்துக் கொண்டு மற்றவர்களுடைய நலத்துக்காக ஓயாமல் உழைக்கிறார்களே அவர்களைத்தான் மகான்கள் என்று அழைக்கிறோம். அவர்களைத்தான் மானிட சமுதாயம் தனது இருதயப் பொக்கிஷத்தில் வைத்துப் பூஜை செய்கிறது.

எத்தனை மகான்கள், தங்கள் தேசத்தின் விடுதலைக்காகவும், தங்கள் ஜாதிய கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் எத்தனை விதமான கஷ்டங்கள் பட்டிருக்கிறார்கள்? மகனே! அவர்களுடைய புனிதமான சரித்திரங்களை நீ கேட்பாயானால், உனக்கு மயிர்க் கூச்செறியும்; உனது கண்களில் உன்னை யறியாமலே கண்ணீர் வடியும் இப்படிப்பட்ட மகான்கள் ஒரு நாட்டிற்கு மட்டும், ஒரு காலத்திற்கு மட்டும் உரியவர்கள் என்று நினையாதே. இவர்களெல்லோரும் காலங் கடந்தவர்கள்; நித்திய புருஷர்கள். இப்படிப்பட்ட மகான்களின் வரிசையில் ஆண்கள் மட்டும் இல்லை; பெண்களும் இருக்கிறார்கள். சேவை செய்ய, தியாகம் செய்ய, உலகத்திற்கு உபகாரம் புரிய ஆண்களுக்கு மட்டுந்தான் உரிமை யுண்டா என்ன? சக்தி யுண்டா என்ன?

மகாத்மா காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவிலுள்ள இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்காகச் சத்தியாக்கிரகம் நடத்தி வந்த போது சிறை சென்றார்; அங்கே கல்லுடைத்தார்; எத்தனையோ விதமான அவமானங்களை அடைந்தார். தமது மனைவி மரணவஸ்தையி விருக்கிறாள் என்று தெரிந்திருந்தும் அவளை மறந்து, தமது தொண்டிலே ஈடுபட்டிருந்தார். இவையெல்லாம் எதற்காக? இந்திய ஜாதியின்

கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக. இதனால் தானே இவரை ஒரு மகானென்று உலகம்போற்றுகிறது.

ஸ்விட்ஜர்லாந்து என்ற மத்திய ஐரோப்பாவிலுள்ள சிறிய நாட்டைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயல்லவா? இந்த நாட்டைப் பல வல்லரசுகள் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆயினும் இது சுதந்திரமாகவே இருக்கிறது; சமாதானமாகவே வாழ்கிறது. இதற்கு இந்த நாட்டு ஜனங்களுடைய தேசப்பற்று, வீர மனப்பான்மை, ஒழுக்கம் முதலியவைதான் காரணம் ஆனால் இந்த நாட்டார் சுதந்திரம் பெறுவதற்காக எவ்வளவு சிரமப்பட்டனர் தெரியுமா? ஒரு சிறிய சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுகிறேன் கேள்.

கி. பி. 1386-ஆம் வருஷம் ஆஸ்திரியா தேசம், ஸ்விட்ஜர்லாந்தின் மீது படை யெடுத்தது. ஸ்விட்ஜர்லாந்துக்குப் படை பலம் அதிகமில்லை. இதனால் சொற்பப் படையைக் கொண்டே ஆஸ்திரியர்களை எதிர்க்க ஆரம்பித்தது. லெம்பாக்¹ என்ற இடத்தில் போர் நடைபெற்றது. ஆஸ்திரியர்கள் நீண்ட ஈட்டிகளைக் கையிலேந்திக் கொண்டும், சுவர் மாதிரி இடை விடாமல் வரிசையாக அணிவகுத்துக் கொண்டும் முன்னேறிச் சென்றார்கள். சொற்பப் படையினரான ஸ்விஸ்காரர்கள் கையில், குறுகிய ஈட்டிகளே ஆயுதங்களாயிருந்தன. எனவே தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு கலைந்து போக வேண்டிய நிலையிலிருந்தார்கள். இந்தச் சமயத்தில் ஒரு போர் வீரன், தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு ஓட மணமில்லாகவனாய், தன் சகோதர போர் வீரர்களை மற்றுமொரு முறை உற்சாகப் படுத்திப் பார்க்கலாமென்று தீர்மானித்தான். அப்படியே ஸ்விஸ் போர் வீரர்களைப் பார்த்து “என் தாய் நாட்டுச் சகோதரர்களே! நான் சுதந்திர பாதையைத் திறந்து விடுகிறேன். என் மனைவி மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு, மற்றப் போர் வீரர்களில் சிலருடைய ஈட்டிகளையும் வாங்கிக் கொண்டு ஒரே மூச்சாக ஆஸ்திரியப்படையின் நடுவில் நுழைந்து விட்டான். ஆஸ்திரியப்படை வழி விட்டது. அந்த வழியில்

ஸ்விஸ் போர் வீரர்கள் ஜெய கோஷத்துடன் பிரவேசித்தார்கள். விங்க்கல்ரீட்¹ என்ற அந்த ஸ்விஸ் போர்வீரன் ஆஸ்திரியப் படைக்குள் நுழைந்து இறந்து விட்டான் என்பதென்னவோ வாஸ்தவம். ஆனால் அவன் நாடு காப்பாற்றப்பட்டதல்லவா? இந்த யுத்தம் நடைபெற்றது 1886-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் ஒன்பதாந்தேதியன்று. இப்பொழுது கூட பிரதி வருஷம் ஜூலை மாதம் ஒன்பதாந்தேதியை ஸ்விஸ்காரர்கள் தங்கள் தேசிய தினமாகக் கொண்டாடி வருகிறார்கள். விங்க்கல்ரீட் என்ற தங்கள் தலைவனை வழிபடுகிறார்கள். இவனை ஒரு சாதாரண போர் வீரன் என்று தான் நீ கருதுகிறாயா? இல்லவே இல்லை. இவன் ஒரு மகான். இதனால் தான் ஸ்விஸ்காரர்கள் இவன் வசித்த வீட்டை ஒரு யாத்திரை ஸ்தலம் போல் இன்றும் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். இவன் அணிந்திருந்த சல்லடம், உபயோகித்த கட்டி முதலியவைகளும் காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றன. ஆங்காங்கு இவனுக்கு உருவச் சிலைகள் பல ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்விட்ஜர்லாந்து வாசிகளில் ஆண்களுக்கு மட்டுந்தான் இந்தச் சுதந்திரப் பற்று, தியாக உணர்ச்சி முதலியன இருக்கின்றன வென்று நினைக்கிறாயா? ஸ்விஸ் பெண்களின் வீரமும் தியாகமும் அந்த நாட்டு இதிகாசத்தில் மகா பிரசித்தமானவை. மேற்படி ஸைம்பாக் யுத்தம் நடைபெற்ற சுமார் நூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு—அதாவது கி. பி. 1499-ஆம் வருஷம்—ஆஸ்திரியர்கள் மீண்டும் ஸ்விட்ஜர்லாந்தின் மீது படையெடுத்தார்கள். சாமர்த்தியசாலிகளான ஆஸ்திரியர்கள் எவ்வித சந்தடியும் செய்யாமல் ஒரு பெரும் படையினராக ஸ்விட்ஜர்லாந்திலுள்ள ஒரு கணவாயில் வந்து சேர்ந்தனர். அந்தக் கணவாயில் பல கிராமங்கள் இருந்தன. கிராம வாசிகளில் ஆண்கள், தங்கள் அறுவடை முதலியவற்றைக் கவனிக்க மலை மீது சென்றிருந்தனர். ஆஸ்திரியப் படை வந்த தருணத்தில் பெண்கள் மட்டுமே கிராமங்களில் இருந்தனர். ஆஸ்திரியப் படை வந்ததைப் பார்த்த இந்தப் பெண்கள் அத்தனைபேரும் ஒன்று சேர்ந்தனர்;

1 Winkelried.

வீடுகளிலே கிடந்த மண் வெட்டி, கோடரி முதலிய அகப் பட்ட ஆபுதங்களைக் கையிலேந்திக் கொண்டு ஆஸ்திரீயப் படையை எதிர்த்தனர். எதிர்பாராத இந்த எதிர்ப்பைக் கண்டு ஆஸ்திரீயப் படை சிதறி ஓடி விட்டது. ஸ்விட்ஜர் லாந்தின் சுதந்திரம் மீண்டுமொரு முறை காப்பாற்றப்பட்டது யாரால்? பெண்களால்! இதனால்தான் இன்றுகூட ஸ்விட்ஜர்லாந்தில், பெண்களுக்கு அநிகமான சலுகைகளும் உரிமைகளும் இருக்கின்றன.

போர் வீரனாயிரு

மகனே! போர் வீரனாயிரு என்று உனக்குச் சொல்
கிறேன். சுலபமாக இதனைச் சொல்கிறேன் என்று நீ
நினையாதே. போர் வீரன் என்ற சொற்றொடரின் முழு
அர்த்தத்தையும் தெரிந்து கொண்டு தான் உனக்குச் சொல்
கிறேன். அப்படியானால், பிரதி யொருவனும் போர்க்
களத்திற்குச் சென்று போர் புரிந்து வீரனாதல் முடியுமா?
அஃது அவசியமா? என்று நீ கேட்கலாம். யுத்த களத்திற்
குச் சென்று போர் புரிகிறவன்தான் போர் வீரன் என்று
நீ நினையாதே. வாழ்க்கை யென்பதே ஒரு போராட்டம்.
இஃது உனக்குத் தெரிந்த விஷயந்தானே? இந்த வாழ்க்
கைப் போராட்டத்திலே ஈடுபட்டு வெற்றி காண்கிறவன்
கூட வீரன்தான். வாழ்க்கையிலே வெற்றி காண்பது
என்றால் என்ன? ஒருவன் ஏழையாயிருந்து, சுய முயற்சி
யினாலும் அதிருஷ்ட வசத்தினாலும் கோடசுவரனாகி விடு
கிறானென்று வைத்துக்கொள். கோடசுவரனாகி விட்ட
ஒரு காரணத்தினால் மட்டும் அவன் வாழ்க்கையில் வெற்றி
கண்டு விட்டான் என்பது அர்த்தமா என்ன? இல்லவே
இல்லை. அவன் கோடசுவரனாகி விட்டதன் காரணமாக
ஆயிரக்கணக்கான பேராவது சுகப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
தவிர, அவன் பல பேருடைய துன்பத்தை உபயோகித்துக்
கோடசுவரனாகியிருக்கக்கூடாது. அதாவது எவனொருவன்
தனது வாழ்க்கையில் அதிகமான பேருக்கு அதிகமான
சுகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறானே, அதிகமான நன்மையைச்
செய்திருக்கிறானே அவன்தான் வாழ்க்கையில் வெற்றி
கண்டவன் என்று சொல்லவேண்டும்.

ஆனால் இன்று உனக்கு யுத்த களத்திலே நின்று போர்
புரிகிற போர் வீரனுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றித்தான்
சிறிது கூற வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால்
ஒரு யுத்த வீரனுக்கும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலே ஈடு
பட்டிருக்கிற ஒரு தனி நபருக்கும் கடமையும் ஒன்றுதான்;

தருதியும் ஒன்று தான். ஆகையால் தான் உனக்குப்போர் வீரனுடைய வாழ்க்கையைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

ஒரு போர் வீரனுடைய வாழ்க்கை, கடமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்திருக்கிறது. அவன் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் சபாவமுடையவனாகவும், ஒழுங்குக்குக்கட்டுப்பட்டவனாகவும், எப்பொழுதும் எதற்கும் தயாராயிருக்கிறவனாகவும் யிருக்க வேண்டும். போர் முரசு கொட்டும் சப்தம் கேட்டவுடன் அவன் கச்சை கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டு விடவேண்டும். இன்னும் சிறிது நேரம் பொறுத்துப் போகலாமென்று இருக்கக்கூடாது. அல்லது ஏன் போக வேண்டும் என்று தன் மனத்திற்குள்ளேயே வாதப்பிரதிவாதங்கள் செய்து கொண்டிருக்கக்கூடாது. எந்தவிதமான ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கக்கூடாது. பிராங்கி வாயிலே சென்று நுழையுமாறு உத்தரவானாலும் அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து உடனே செல்ல வேண்டும். வாழ்க்கைப்போராட்டத்திலே கூட ஒரு மனிதனுக்கு, ஒழுங்கும், தைரியமும், கடமையை உணரும்சக்தியும் இருந்தால் அவன் நிச்சயமாக வெற்றியடையவான். எவனொருவன், ஒழுங்காகத் தன் வாழ்க்கையை நடத்துகிறானோ அவனிடத்தில் விசேஷமானதொரு சக்தி உதயமாகிறது. அந்தச் சக்தியைக் கொண்டு அவன் அநேக காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்ளமுடியும் யுத்தகளத்திலேகூட ஒரு வீரன் மேற்பதங்களை விரைவில் அடைகிறானென்று சொன்னால், அவன் தன் கடமையை ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறானென்றுதான் அர்த்தம். ஒரு போர் வீரன், தோல்வியிலே யாகட்டும், வெற்றியிலே யாகட்டும், தன் கடமையில் தான் கண்ணுங் கருத்தகமாயிருக்க வேண்டும். தோல்வியிலே சோர்வோ, வெற்றியிலே களிப்போ கொள்ளக்கூடாது. வருவது என்ன என்பதை எப்பொழுதும் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். உதாரணமாக, ஒரு போர் வீரன் காவல் புரியும் வேலைக்கு நியமிக்கப்படுகிறான் என்று வைத்துக் கொள். அவன் ராத்திரியில் தூங்கலாமா? சற்றுக் கண்ணயர்ந்து போய்விட்டானாகில்

அவன் பட்டையே அழிந்துபோய் விடக்கூடிய நிலைமையும் ஏற்படக்கூடும். மற்றும், அந்தக் காவல் வீரன், தன் படை அணைத்தையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு, தன் உயிரையே கொடுக்க வேண்டி வந்தாலும் வரும். அதற்கு இவன் பின்னடையவே கூடாது.

ஒரு போர் வீரன், என்ன விதமான சாகஸச் செயல்களைச் செய்த போதிலும், எவ்வளவு துணிவான செயல்களை நிகழ்த்திய போதிலும் அவன் அவற்றைப்பற்றி பெருமையாகப் பேசிக்கொள்ள மாட்டான். அடக்கந்தான் அவனுக்கு ஆபரணம். தன்னுடைய வெற்றியில் எந்தப் போர் வீரன் செருக்குக் கொள்கிறானோ அதே போர் வீரன் தோல்வியில் சோர்வடைந்து விடுதலுங்கூடும். ஆகையால் சிறந்த சேனாதிபதிகள் எப்பொழுதுமே தங்கள் வீரத்தைப்பற்றித் தற்பெருமை பேசிக் கொள்ள மாட்டார்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் பிரான்சுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் போர் நடைபெற்றது. அப்பொழுது ஜெர்மனி வெற்றி பெற்றது. ஜெர்மன் சேனாதிபதியாயிருந்த வான் மோல்ட்கே¹ என்பவன். இவனைப் புகழ்ந்து ஒரு ஜெர்மானியக் கவி அநேக பாடல்களைப் பாடினான். மோல்ட்கே, பாடல்களுக்காக வந்தனம் செலுத்திவிட்டு “பெரிய மனிதர்களுடைய பெருந்தன்மை, அவர்களுக்குக் கஷ்டம் நேரிடுகிறபோதுதான் வெளியாகும். ஒரு போரில் வெற்றி யேற்படுவது, மனிதர்களால் மட்டும் நிகழக்கூடிய சம்பவமல்ல; அதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் உண்டாக வேண்டும்” என்று கூறினான். எவ்வளவு அடக்கம் பார்த்தாயா?

ஒரு போர் வீரனுக்குத் தியாக சக்தி நிறைய இருக்க வேண்டும். தன் உயிருக்கு இவன் அஞ்சத் தொடங்குவானாகில், அது காரணமாக ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் பவியாகி விடுதல் கூடும்.

புலமைக்கும் போர் வீரனுக்கும் நீண்ட தூரம் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அதாவது, போர் வீரர்களாயிருக்கப்

1 Von Moltke 1800-1891.

பட்டவர்கள் புலவர்களாகவோ கவிகளாகவோ இருக்க முடியாதென்பது இவர்கள் அபிப்பிராயம். ஆனால் உலக சரித்திரம் அப்படிக்கூறவில்லை. கிரீஸ் தேசத்திலே பெரும் புலவர்களாயிருந்த ஸாக்ரட்டீஸ், ஸோபோக்ளிஸ்,¹ ஜெனோபன் ஆகியோர், தங்கள் தாய் நாட்டின் பெருமையை நிலை நாட்டுவதற்காக யுத்த களத்தில் போர் புரிந்திருக்கிறார்கள். ரோம ஏகாதிபத்தியத்தில் பிரபல சக்ரவர்த்தியாகவும் பிரபல போர் வீரனாகவும் விளங்கிய சீஸர்² ஒரு மகா வித்துவான் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? இத்தாலிய கவிஞ னான தாந்தே³ ஒரு போர் வீரன். ஆங்கிலக் கவிஞனான சாஸர்⁴ என்பவன், கி. பி. 1359-ஆம் வருஷம் பிரான்சின் மீது தொடுக்கப்பட்ட யுத்தத்தில் கலந்து கொண்டான். சுமார் ஆயிரத்திருநூறு நூல்களை எழுதிப் புகழ்பெற்ற லோபே-டி-வேகா என்ற ஸ்பானிஷ் புலவன், தன் வாழ் நாளின் ஆரம்பத்தில் போர் வீரனாகத்தான் இருந்தான். ஸெர்வாண்ட்ரீஸ்⁵ என்ற மற்றொரு ஸ்பானிஷ் புலவனும் போர் வீரனாகத்தான் இருந்தான்.

ஆகவே மகனே! கல்வி ஞானத்திற்கும் போர்த்தன்மைக் கும் பகைமை என்று கருதாதே. இரண்டையும் நீ வளர்த்துக் கொள்.

1 Sophocles கி. மு. 496-405.

3 Dante 1265-1321.

5 Cervantes 1547-1616.

2 Caesar கி மு 100-44.

4 Chaucer 1340-1400.

இரக்கங் கொள்

மகனே! வாழ்க்கையிலே வெற்றியடைய வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா? அப்படியானால் உனக்கு ஒரு சகசியம் சொல்லித்தரட்டுமா? அதாவது எல்லோரிடத்திலும் அன்பு செலுத்து. மற்றவர் துயரத்தைப் பார்த்து நீ சும்மா பிராதே. உன் மனத்தில் இரக்கம் உண்டாகட்டும். அப்பொழுதுதான் உன் விஷயத்தில் எல்லோரும் இரக்கங்காட்டுவர்; உன் சக துக்கங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்வர். நீ பிறருக்கு அநுதாபங் காட்டுவாயானால், பிறரிடத்தில் அன்பு செலுத்துவாயானால், உன்னிடத்திலுள்ள மன அழுக்குகளைக் களைந்தவனாவாய் உன் மீது யாராவது துவேஷங் காட்டுவார்களானால், அதனையும் நீ களைந்தவனாவாய். உன்னிடத்திலே உண்மையான அன்பு குடி கொண்டிருக்குமானால், அஃது எப்படிப்பட்ட கடின சித்தத்தையும் கரைத்து விடும். அதனால் உன்னுடைய மனித குணத்தையும், பிறருடைய மனித குணத்தையும் வளர்த்தவனாவாய். அஃது ஒரு பெரிய விஷயமல்லவா?

யேசு நாதருடைய பன்னிரண்டு முக்கிய சிஷ்யர்களில் ஜான் என்ற ஒருவர் இருந்தார். அவர் வயோதிகராகி விட்டார். அதிகமாக நடக்கவோ பேசுவோ கூட அவரால் முடியவில்லை. ஒரு சமயம் குழந்தைகளடங்கிய ஒரு கூட்டத்திற்கு, சில நண்பர்கள் அவரைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். அப்பொழுது அவர் குழந்தைகளைப் பார்த்து என்ன உபதேசம் செய்தார் தெரியுமா? “குழந்தைகளே! ஒருவரை யொருவர் நேசியுங்கள்” என்றார். மீண்டும் இதனை ஒரு தரம் வற்புறுத்திச் சொன்னார். “வேறு ஒன்றும் எங்களுக்குச் சொல்லக்கூடியது இல்லையா?” என்று குழந்தைகள் கேட்டார்கள். “வேறு ஒன்றுமில்லை. இதைத் தான் நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வேன். ஏனென்றால் அன்பு மட்டும் உங்களுக்கிருக்குமானால் வேறு ஒன்றும்

உங்களுக்குத் தேவையில்லை” என்றார். இதில் எவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்து இருக்கிறதென்பதை அறிந்து கொண்டாயா? இதில் ஒரு ரகசியம் இருக்கிறது. அதாவது அன்பானது, அன்பு செலுத்துபவருக்கு மட்டும் நன்மை தருவதில்லை. அன்பு செலுத்தப்படுபவரும் நன்மையடைகின்றார். இதனால் தான் ஜான் முனிவரும் இதனை வலியுறுத்திக் கூறினார்.

நீ செலுத்துகிற அன்பு, உடனே ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமலிருக்கலாம். உனக்கு நன்றி செலுத்தப்படாமலிருக்கலாம். அதற்காக உன் அன்பைச் செலுத்துவதில் நீ சிறிது கூடக் குறையக்கூடாது. எந்த விதத்திலும், உன்னைவிடத் தாழ்ந்தவனையிருக்கிற யாருக்கும் உன் அன்பைச் செலுத்துவதில் நீ பின் வாங்கக்கூடாது. அப்படி நீ அன்பைச் செலுத்த மறுப்பாயாகில், உனக்கு நீயே கெடுதல் செய்து கொண்டவனாவாய். உனக்குத் தீங்கு செய்து கொள்ளாமல், மற்றவர்களுக்கு உன்னால் தீங்கு செய்ய முடியாது.

உன்னிடம் அன்பு மட்டும் பரிபூரணமாக நிரம்பியிருக்குமானால், அஃது உனக்கு எல்லாக்காரியங்களையும் சாதித்துக் கொடுக்கும். உன்னிடத்திலே பணமில்லாமலிருக்கலாம். நீ வசிப்பதற்குப் பெரிய மாளிகை இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனாலும் மற்றவர்களை வறுமையினின்று கரையேற்றி விடுவதற்காக உனக்குத் தேவையான பணம் அகப்படும். மற்றவர்கள் வசிப்பதற்காக உன்னால் பெரிய வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க முடியும்.

பிறருக்குச் சேவைசெய்ய வேண்டுமானால், பணந்தான் முக்கியமாகத் தேவை யென்று நீ கருதாதே. சாதாரணமாக இந்த உலகத்தில், எதற்கெடுத்தாலும் பணம் என்கிறார்கள். பணத்துக்கு அளவுக்கு மிஞ்சின ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். இது தவறு. ஆதி காலத்தில் கிறிஸ்துவ தர்மத்தைப் பரப்பிய கிறிஸ்து நாதரின் சிஷ்யர்கள், பணத்தை வைத்துக்கொண்டு பிரசாரம் செய்யவில்லை. எளிய வாழ்க்கையை அனுஷ்டித்துக்கொண்டதான், உயரிய

போதனைகளை அவர்கள் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். இந்தியாவிலே கூட, புத்தர் பிரானும், சங்கரர், ராமானுஜர், மத்வர் முதலியோரும் ஆடம்பர வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டு ஆடம்பரமாகப்பிரசாரம் செய்யவில்லை. காந்தியடிகளைப் பார்த்தாயல்லவா? அவருக்கு, எவ்வளவு பொருள வேண்டுமானாலும் கிடைக்கிறது. ஆனால் தமக்கென்று ஒரு செப்புக் காலையும் அவர் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. இது னால்தான் அவருடைய சேவைக்கு ஒரு மகத்துவமும், அவருடைய உபதேசங்களுக்கு ஒரு சக்தியும் இருந்தன; எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருக்கும்.

மனிதன், தன்னிஷ்டப்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முடியும். மனோ உறுதி மட்டும் அவனுக்கு இருக்க வேண்டும். என்னைப் பற்றியும், மற்றவர்களைப் பற்றியும், நான் எவ்வளவு மதிப்பு வைத்திருக்கிறேனென்பது, என்னுடைய தன்னலமற்ற தொண்டிலே இருக்கிறது கடவுள் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிற சக்திகளை யெல்லாம் நாம் துஷ்பிரயோகஞ் செய்யாமல், ஒழுங்காக உபயோகித்துக் கொண்டு வந்தோமானால், நாம் மகான்களாகி விடுவோம். யாராலும் எதிர்க்க முடியாத ஒரு சக்தி நம்மிடத்திலே வந்து சேரும். இன்னொரு ரகசியமும் உனக்குச் சொல்கிறேன் கேள்.

பிறருடைய துன்பத்தைத் துடைப்பதிலேதான் நமது இன்பம் இருக்கிறது. கதாகாலட் சேபங்களைக் கேட்பது, சினிமா பார்ப்பது முதலியவைகளில் நாம் அடைகிற இன்பத்தைக் காட்டிலும், மேற்சொன்ன இன்பந்தான் சிறந்தது; மனிதன் தன்மை நிரம்பியது. தவிர மற்றவர்கள், நம்மிடத்தில் அன்பு காட்டுகிறார்களென்று நாம் அடைகிற திருப்தியிலே இருக்கிற இன்பம் வேறெதிலும் இல்லை.

இந்த உலகத்தில், யாரிடத்தில் நாம் அதிகமான அநுதாபம் காட்ட வேண்டும் தெரியுமா? அங்கவீனர்கள், வியாதியஸ்தர்கள் முதலியோர்களிடத்திலல்ல அவர்களிடத்திலே காட்ட வேண்டிய அநுதாபம் வேறே. ஆனால்

யாரொருவர் தங்களைத் தாங்களே அடக்கிக் கொள்ள முடியாதவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, யார் மற்றவர்கள் விஷயத்தில் தாங்கள் செலுத்த வேண்டிய சில கடமைகள் உண்டென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கிறார்களோ, யார் தங்களுடைய சுகத்தையே பிரதானமாகக் கருதி வாழ்க்கை முழுவதையும் கழித்து விடுகிறார்களோ, யார் தங்களுடைய சீழான ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் பொருட்டு நல்ல காரியத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்களெல்லாரும் நமது இரக்கத்தக் குரியவர்கள். சிலர் தங்களுடைய உணர்ச்சிகளுக்கு மட்டும் மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்; மற்றவர்களுடைய உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதே யில்லை. இவர்கள் வெளியுலகத்திற்குப் பரம சாதுக்கள் போலிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று கவனியுங்கள்; தங்கள் குடும்ப விஷயத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்களென்பது நன்கு தெரியும். இப்படிப்பட்டவர்களை நம்பாதே.

இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் யாரிடத்தில் அநுதாபங் காட்ட வேண்டுமோ அவர்களிடத்தில் காட்ட மாட்டார்கள்; யாரிடத்தில் காட்ட வேண்டாமோ அவர்களிடத்தில் காட்டுவார்கள். பணக்காரர்கள் நம் வீட்டுக்கு வந்தால் அவர்களுக்கு நாம் ஆசார உபசாரங்கள் செய்வோம். அவர்கள் முன்னர், பல்லிளித்துக்கொண்டு கைகட்டி நிற்போம். ஆனால் ஏழைகள்—அவர்கள் நெருங்கிய உறவினர்களாகக்கூட இருக்கலாம்—யாராவது நம் வீட்டிற்கு வந்தால் அவர்களை நாம் பராமுகமாகவே நடத்துகிறோம்; உதாசினமாகவும் பேசுகிறோம். பணக்காரர்களுக்கு ஓர் அற்ப கஷ்டம் வந்து விட்டால், அதற்காக நாம் நிரம்ப அநுதாபப்படுகிறோம்; ஆனால் ஏழைகளுக்குக் கஷ்டம் வந்தால் அவர்களைப் பரிசீலிக்கிறோம். இவையெல்லாம் பொய் அநுதாபமல்லவா?

தன் கையே தனக்குதவி

‘தன் கையே தனக்குதவி’ என்று நாம் எவ்வளவு சுலபமாகச் சொல்கிறோமோ அவ்வளவு சுலபமாக அதனைச் சந்தர்ப்பம் வருகிறபோது அனுஷ்டித்துக் காட்டுகிறோமில்லை அநேக சந்தர்ப்பங்களில், நம்மை நாம் சமாளித்துக் கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களில் கூட நாம் மற்றவர்களுடைய உதவியை நாடுகிறோம். இதற்குக் காரணம் நமக்கு மனோ திடமில்லாததுதான்.

எவருடையவனுக்கு ‘நம்மை நாமே சமாளித்துக் கொள்ள முடியும்’ என்ற மனோ திடம் இல்லையோ அவன் வாழ்க்கையில் சீவகமாக முன்னேற முடியாது. தனிப்பட்ட மனிதர்கள் விஷயத்தில் மட்டுமல்ல, தேசங்களின் விஷயத்திலும் இந்த உண்மை பொருந்துமா. அதாவது எந்த ஒரு மனிதனுக்கோ எந்த ஒரு ஜாதிக்கோ தன்னம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் அவன் அல்லது அது வீழ்ச்சியடைய வேண்டியதுதான்.

நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் கூட இந்த உண்மையை அனுபவ ரீதியாகப் பார்க்கலாமே. ஒருவன் மற்றவர்களை நம்பி ஒரு காரியத்தில் இறங்குகிறானென்று வைத்துக் கொள். நல்ல சமயத்தில் அவர்களுக்கும் இவனுக்கும் ஏதாவது மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அவர்கள் இவனை விட்டு விலகி விடுகிறார்கள் எடுத்த காரியம் அரைகுறையாக இருக்கிறது. இவன் விழித்துக்கொள்கிறான். சுயமாக அந்தக் காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய இவனுக்கு ஆற்றல் இல்லை; மனோ திடம் இல்லை. என்ன செய்வான்? மனச்சோர்வடைகிறான். எதிலும் ஒருவித வெறுப்புக் காட்டுகிறான். இதனால் என்ன ஆகிறதென்றால், எதற்கெடுத்தாலும் இவன் மற்றவர்களுடைய தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டியவனாகி விடுகிறான்.

உலகத்தில் மகான்களாகப் போற்றப்படுகிறவர்கள் அத்தனை பேரும், தங்களுடைய வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்கிறார்கள் தெரியுமா? இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சுய முயற்சியினாலேயே முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள், தங்களுடைய அறிவு விசேஷத்தினாலேயோ, அல்லது பிரசங்கத் திறமையினாலேயோ மட்டும் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்களென்று சொல்ல முடியாது. எந்த விதமான வாழ்க்கை உயர்ந்த வாழ்க்கை என்று தாங்கள் கருதினார்களோ அந்த வாழ்க்கையை இவர்கள் நடத்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அப்படி நடத்திக் காட்டிய வாழ்க்கையும் உலகத்திற்கு உபகாரமாயிருந்திருக்கிறது. இதனால் இவர்கள் மகான்களாக எப்பொழுதும் போற்றப்பட்டு வருகிறார்கள்.

இவர்களுடைய லாலாறுகளை நாம் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தோமானால், இவர்களில் பெரும்பாலோர் ஏழைக் குடியிலேயே பிறந்தவர்களாகத் தென்படுவார்கள். அப்படிப் பிறந்தது, வாழ்க்கையிலே இவர்களுக்குப் பெரிய சாதகமாக முடிந்திருக்கிறது. ஏனென்றால், அப்பொழுது நான் இவர்களுக்கு வாழ்க்கையின் கரடு முரடான பாகங்களும் நன்றாகத் தெரியும். வாழ்க்கையின் நல்ல அமிசங்களைக் காண வேண்டுமென்ற ஆவலும் இவர்களுக்கு உண்டாகும்.

ஷேக்ஸ்பியர்¹ என்கிற ஆங்கில மகா கவியைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கிறாயல்லவா? இவன் ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவன் தான். இவன் தகப்பனார் கையுறைகள் தயாரிக்கும் தொழிலைச் செய்து வந்ததாகவும், விவசாயப் பொருள்களில் வியாபாரம் செய்து வந்ததாகவும் சொல்கிறார்கள். இவனும் பாலியத்தில் கம்பள நெசவுக்கு வேண்டிய நூலைத் தயாரித்துக் கொடுத்து வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. எப்படியிருந்த போதிலும் வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் இவனுக்கு அனுபவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதனால் இவனுடைய நாடகங்களில் இவன் அந்தந்தப்

1 Shakespeare 1564-1616.

பாத்திரமாக நடித்து எழுதியிருக்கிறான். இந்த அனுபவங்களைப் பெற இவன் ஆதியில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்?

ஸாமியல் ஜான்ஸன்¹ என்ற ஓர் ஆங்கிலப் புலவனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாமல்லவா? இவன் கான் முதன் முதலாக ஆங்கில பாஷையில் அகராதியைத் தொகுத்தவன் என்று சொல்லார்கள். இவன் ஆரம்பத்தில் மண் வெட்டிக் கூலி சம்பாதித்து வயிறு பிழைத்தவன் இப்படியே ஒவ்வொரு துறையிலும் புகழ் படைத்த பெரியார்கள் பலர் பாலியத்தில் அநேக கஷ்டங்கள் பட்டபோதிலும் தங்களுடைய சுய முயற்சியினால் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். தன் கையே தனக்குதவி என்ற பழமொழியில் இவர்களுக்குப் பூரண நம்பிக்கை இருந்திருக்கிறது.

ஆகையால் என் மகனே! மற்றவர்களைப்போல் நீயும் உனது முதாதையர்களின் புகழைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதிலோ, அல்லது உனது தாய் நாட்டின் பழைய காலப் பெருமையைப்பற்றிப் பாடிக் கொண்டிருப்பதிலோ காலங் கழித்துக் கொண்டிராதே. அதனால் மட்டும் நீ வளர்ச்சி யடைய முடியாது. உனது முதாதையர்களின் புகழும், உனது தாய் நாட்டின் பழைய பெருமையும் உனக்கு ஓரளவு வழிகாட்டியாயிருக்கலாம். அவ்வளவு தான். வாழ்க்கைப் பாதையில் நடந்து செல்லவேண்டியவன் நீயே. உன் முயற்சியைக் கொண்டுதான், நீ முன்னே செல்லவேண்டும். ஆகையால் தன்நம்பிக்கையை இழக்காமல், வாழ்க்கைப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்வாயாக

1 Samuel Johnson 1709-1784.

பெரிய மனிதனாயிரு

மகனே! பெரிய மனிதன் என்ற வார்த்தையை அடிக்
 கடி கேள்விப்பட்டிருக்கிறாய். நீயும் இதனை! பல பேர்
 விஷயத்தில் உபயோகித்திருக்கலாம். பலரும் உன் விஷ
 யத்தில் இதனை உபயோகித்திருக்கலாம். ஆனால் இதற்கு
 எத்தனைபேர் அர்த்தந்தெரிந்துகொண்டு உபயோகிக்கின்றனர்
 என்பது சந்தேகமான விஷயம். பெரிய மனிதன் என்று
 சொன்னால் உருவத்திலேயா? வயதிலேயா? பணத்திலேயா?
 அறிவிலேயா? நேக பலத்திலேயா? இவையென்றிலும்
 இல்லையென்று தான் நான் சொல்வேன். பிறருடைய துன்
 பத்தைக்கண்டு சகியாமல் கண்ணீர் விடுகிறானே அவன்
 பெரிய மனிதன். மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைத் துடைப்
 பதற்காகத் தான் துன்பம் அனுபவிக்கிறானே அவன்பெரிய
 மனிதன். தனது கொள்கைக்காக மாணத்தைச் சந்தோ
 ஷத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிறானே அவன் பெரிய மனிதன்.
 இவர்களெல்லோரும் கந்தையை உடுத்திக் கொண்டிருக்க
 லாம்; கூழைக் குடிக்கலாம்; குடிசையில் வசிக்கலாம்.
 ஆயினும் இவர்கள் பெரிய மனிதர்கள் தான். மனிதத்
 தன்மை பெற்று சொன்னாலே, அது மனிதனுடைய அக
 வளர்ச்சியைத்தான் குறிக்கிறதே தவிர, புற வளர்ச்சியைக்
 குறிக்கவில்லை. ஒரு பெரிய மாளிகையில், சிறிய மன
 முள்ள ஒருவன் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறானென்று
 வைத்துக்கொள். அவனைப் பெரிய மனிதன் என்று சொல்ல
 உன் மனம் துணியுமா? அதைப் போலவே, ஒரு சிறிய
 குடிசையில் பெரிய மனதுள்ள ஒருவன் வசிக்கிறானென்று
 வைத்துக்கொள். அவனைச் சிறிய மனிதன் என்று நீ
 கூசாமல் கூறி விடுவாயா? ஆதலின், குழந்தாய்! பெரிய
 மனிதன் என்பதற்குச் சாதாரண ஜனங்கள் என்ன லட்ச
 ணம் வைத்துக் கூறுகிறார்களோ அதனை நீ அப்படியே பின்
 பற்றாதே. உலகம் சொல்வதையெல்லாம் நீ நம்பிக்கொண்டி

ருப்பாயானால் உனக்குத் தன்னம்பிக்கை யென்பதே இல்லாமற் போய்விடும்.

முற்காலத்தில், வீரம் என்று சொன்னால் அதில் சீலமும் அடங்கியிருந்தது. ஆனால் இந்தக் காலத்திலேயா? ஆகாயவீமானத்திலிருந்து நிரபராதிகளான ஜனங்கள் மீது எவனொருவன் அதிகமான குண்டுகளைப் பொழிந்து அதிகமான உயிர்ச் சேதத்தை உண்டுபண்ணுகிறானோ அவன் தான் வீரன் என்று கௌரவிக்கப்படுகிறான். அவனுக்குத் தான் “விக்டோரியா கிராஸ்” போன்ற பதக்கங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். முற்காலத்திலே இப்படியில்லை. எவனொருவன் தன் தேக பலத்தையும் மனோபலத்தையும் உயர்ந்த லட்சியங்களுக்காக உபயோகப் படுத்துகிறானோ அவனே வீரன் என்று போற்றப்பட்டான். எவனொருவன் தன் சகோதரர்களுக்குத் தொண்டு செய்கிறானோ, அந்தத் தொண்டின் மூலம் அவர்களை உயர்த்துகிறானோ, அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறானோ அவன் தான் வீரன் என்று கௌரவிக்கப்பட்டான். இந்த வீரமெல்லாம் புறத்தோற்றத்திலே காணப்படுகிற வீரம். மனிதனுடைய அந்தரங்கத்திலே பிரகாசிக்கிற வீரம் ஒன்றுண்டு. மனச்சாட்சிப்படி நடத்தல், யோக்கியப் பொறுப்புடன் விவகாரங்களைச் செய்தல், தன்னுடைய சௌகரியங்களை மௌனமாக மறுத்துக் கொண்டு விடுதல், உலகமெல்லாம் தன்னை இகழ்ந்தாலும், தான் சரி யென்று நினைக்கிற ஒரு காரியத்தைச் செய்தல் ஆகிய இவை யெல்லாமும் வீரமாகும். ஆனால் இந்த வீரம் வெளிப்பாடவைக்குத் தெரியாது. விசாலமான இருதயத்தில் தான் இந்த வீரம் குடிக்கொள்ளும். இந்த இருதயத்திலிருந்துதான் அன்பு உதயமாகும். அன்பு நிறைந்த இருதயமுடையவர்கள்தான் எந்த விதமான துன்பங்கள் வரினும் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளுஞ் சக்தியுடையவராக இருப்பர். அவர்களுக்குத்தான், தம்மை மறந்து தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ற ஊக்கம் உண்டாகும்.

யுத்தகளத்திலே நின்று போர்புரிகிறானோ அவன் மட்டும் வீரனல்ல. அவன் தன் உயிரையும் பொருட் படுத்தாமல்

யுத்தஞ் செய்கிறனென்பது வாஸ்தவம். தனது நாட்டிற்கும் ஜாதிக்கும் அழியாத புகழைத் தேடித்தருகிறனென்பது உண்மை. இப்படிப்பட்டவனை ஒரு தைரிய சாஸி என்று சொல்லலாம். இவனிடத்தில் அருளும் அன்பும் இருந்தால்தான் இவனை வீரனென்று சொல்லலாம். இப்படிப்பட்டவன்தான் பெரியமனிதன்.

மகான்கள் அல்லது பெரிய மனிதர்களென்று சொன்னால் அவர்கள் யுத்த களத்திலே நின்று போர் புரிய வேண்டுமென்பதில்லை. அவர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது அர்த்தமில்லை. எவரிடத்தில் பெருந்தன்மை அதாவது மகான்தன்மை இருக்கிறதோ அவர்களை உடனே ஜனங்கள் தெரிந்துகொண்டு விடுகிறார்கள். அவர்களிடமுள்ள பெருந்தன்மையானது எப்படியோ, தானே, ஜனங்களிடத்தில் வந்து முத்திரையிட்டுக்கொடுக்கிறது. அவர்களுடைய வார்த்தைகளை ஜனங்கள் செவி கொடுத்துக் கேட்கிறார்கள்.

பெரிய மனிதர்களுடைய யுத்தமைதானமெல்லாம், தாமே வலியத் துன்பமனுபவித்தல், தன்னலத்தைத் தியாகஞ் செய்துவிடுதல் ஆகிய இவை தான். இகனால்தான் இவர்கள் இறக்கிற போது, எவ்வித சின்னங்களும் இவர்கள் மார்பில் பிரகாசிப்பதில்லை; லட்சக்கணக்கான மக்கள் இவர்களைச் சூழ்ந்து துக்கக் கண்ணீர் வடிப்பதில்லை; அதற்குமாறாகச் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். யேசுநாதர் சிலுவையிலறையப்பட்ட காலத்தில் அவருக்காக இரக்கங்காட்டினவர் ஒருசிலர்தான். ஆனால் அவரைப் பரிசுசித்துப் பலவாறு தூஷித்தவர்கள் தான் அதிகம். ஆனால் அவர் இவைகளுக்காக மனம் நொந்தாரா? இல்லவே இல்லை. இதனாலேயே அவரை இப்பொழுது உலக மகா ஜனங்கள் பக்தி சிரத்தையோடு போற்றுகிறார்கள். அவர் இறந்து போன வரலாற்றைக் கேட்டு இப்பொழுது கோடிக் கணக்கான ஜனங்கள் கண்ணீர் உருக்கிறார்கள். மனிதன் புகழ்க்காகவும், வெற்றிக்காகவும் படைக்கப்படவில்லை. இவைகளை விட மேலான தொரு லட்சியத்தை யடைவதற்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

ருக்கிறான். ‘கடவுள் இந்தப் பூலோகத்தில் மனிதனுக்குச் சொற்ப ஆயுளையே கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் இந்தச் சொற்ப கால வாழ்விலே, அவனுடைய நித்திய வாழ்வு அடங்கியிருக்கிறது. இந்தச் சொற்ப கால வாழ்விலே, அவன் அநேக சத்துருக்களை வெற்றி கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது; அநேக தீமைகளைத் தடுக்க வேண்டியிருக்கிறது; அநேக ஆபத்துக்களைக் கடக்க வேண்டியிருக்கிறது; அநேக தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது’ என்று ஓர் ஆசிரியன் கூறுகிறான். அதாவது மனிதனாகப் பிறந்துவிட்ட ஒருவன் எவ்வளவு எவ்வளவு காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறதென்று இதனால் நன்கு தெரிய வரும். இவைகளைச் செய்கிறவர்கள் மனிதர்கள்; பெரிய மனிதர்கள்; மகான்கள். இந்த மாதிரியான மகான்கள் ஒவ்வொரு யுகத்திலும், ஒவ்வொரு மதத்திலும், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தோன்றுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டதொரு மகானை நீ ஆக வேண்டாமா? பெரிய மனிதனாக வேண்டாமா?

பெரிய மனிதர்கள் அத்தனை பேருடைய சரித்திரத்தையும் நீ படித்துப் பார்த்தாயானால், அவர்கள் புகழையோ கீர்த்தியையோ பொருட்படுத்தாமல், மற்றவர்களுக்காகத் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். தாங்கள், தங்களுடைய கடமையைச் செய்து விட்டோமென்ற திருப்தி தான் அவர்களுக்குக் கிடைத்த சன்மானம்.

குழந்தாய்! உனக்கு ஒரு விஷயம் மட்டும் ஞாபகமிருக்கட்டும். அதாவது உலகத்திலே அநாவசியமான பொருள் ஒன்றுகூட இல்லை. ஏதோ ஒரு பிரயோஜனத்திற்காகத் தான் கடவுள் அவற்றைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். அவற்றைப் பிரயோஜனப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டுவது நமது கடமை. அதைப் போலவே நமது வாழ்க்கையில் ஏற்படுகிற ஒவ்வொரு அனுபவமும் நமக்கு ஒவ்வொரு பாடந்தான். அதிலே ஒரு முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. அநேக சந்தர்ப்பங்களிலே மனிதனுக்கு ஏற்படுகிற துரதிருஷ்டங்கூட அவனுக்கு அனுகூலமாகவே இருக்கிறது. ஏனென்றால் ஒரு மனிதனுக்குத் துரதிருஷ்டம் உண்டாகிறபோதுதான், அவனிடம்

திலேயுள்ள மனிதத் தன்மைகள் யாவும் வெளிப்படுகின்றன. ஜெர்மானியக் கவிஞன் ஒருவன் கூறுகிறான்:—“எவனொருவன் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே ரொட்டியைத் தின்கிறானோ, தனது படுக்கையில் அழுது கொண்டே புரண்டு இராக்காலத்தைக் கழிக்கிறானோ அவனால்தான் தெய்வ சக்தி யொன்று இருக்கிறதென்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.” எவ்வளவு அருமையான வாசகம் பார்த்தாயா? நமக்கு அவக் கேடுகள் ஏதேனும் ஏற்படுகின்றனவென்று சொன்னால், அவை, நம்மைப்பரிசோதிக்கவும் அதிலே நாம் வெற்றியடையவும் கடவுளால் அனுப்பப்படுகின்றனவென்று நாம் கொள்ள வேண்டும். இந்தத் துன்ப காலத்தில் நாம் சறுக்கி விழாமல் உறுதியாக நின்றோமானால் அப்பொழுது தான் நாம் பெரிய மனிதராகிறோம் உனக்கு ஏதேனும் துன்பம் ஏற்படுமானால் நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்? கை கட்டிக்கொண்டு அழுதவண்ணமிருக்கப் போகிறாயா? அழாதே. பெரிய மனிதனாக நடந்து கொள். தலைகுணியாதே. தலை நமிர்ந்து நட. அதனால் உனக்கும் உன்னைப் பெற்றெடுத்த குடும்பத்திற்கும் அதிக பெருமையுண்டு.

அன்பினால் வெற்றிகொள்

மகனே! அறிஞர்கள், மனிதனை என்னவென்று சொல் கிறார்கள் தெரியுமா? சமுதாயப்பிராணி என்று சொல் கிறார்கள். அதாவது மனிதன், மிருக சுபாவத்தையுடையவன் என்பதை இந்த வாசகம் ஊர்ஜிதம் செய்கிறது. மனிதன், தெய்வத் தன்மை நிறைந்தவனென்றும் இதனால் அவன் தெய்விக சக்தியாகிய அஹிம்சையைக் கையாள வேண்டுமென்றும், இன்று நேற்றல்ல, ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆறாலும், மனிதன், மிருக சுபாவத்தை விட்டானா பார்த்தாயா? இப்பொழுது ஐரோப்பாவிலே நடைபெறுகிற யுத்தம் ஒன்று போதுமே.

மற்றவர்களைச் சீர்திருத்த வேண்டுமானாலுஞ் சரி, ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமானாலுஞ் சரி, மனிதன், பலாத்காரத்தைத்தான் உபயோகிக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறான். ஏனென்றால் அதுதான் சுலபமான வழி. பலாத்காரமானது எப்பொழுதுமே காரண காரியங்களை விசாரிக்காது; எவ்வித தர்க்கவாதத்திற்கும் இடங்கொடாது. குறுக்குவழியாகச் சென்று ஒரு காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டுமென்றால் அதற்குப் பலாத்காரந்தான் சரியான வழி. காட்டுமிராண்டி ஜாதியினர் எவனைப் பெரியவனென்று கருதுகிறார்களென்றால், எவன் ஒங்கியடிக்கீரானோ அவன் தான் பெரியவன் அவனுக்குத்தான் அதிக மரியாதையுண்டு. காட்டுமிராண்டி ஜாதியினரைச் சொல்லப் போவானேன்? நாகரிக ஜாதியினர் என்று பெயரெடுக்கிறார்களவர்கள்கூட, ஒங்கியடிக்கிறவனே பலவான் என்ற சித்தாந்தத்தைத்தான் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்.

ஐரோப்பிய நாகரிக நாடுகளிலே பெரியமனிதர்களிடையில் விநோதமான வழக்கமொன்றுண்டு. அதாவது, பெரிய மனிதர்கள் இரண்டு பேர்களுக்கிடையில் ஏதோ வாதப்பிரதி

வாதம் ஏற்பட்டு அபிப்பிராய பேதம் முற்றி விடுமானால்; அப்பொழுது யாருடைய அபிப்பிராயம் சிலாக்கியமானது என்பதை முடிவு செய்துகொள்ள வேண்டுமானால் என்ன செய்வார்கள் தெரியுமா? கத்தியெடுத்துச் சண்டை போடுவார்கள்; அல்லது துப்பாக்கி யெடுத்துக்கொண்டு ஒருவர் மீதொருவர் குறிபார்த்துச் சுடுவார்கள்; அல்லது குத்துச் சண்டை போட்டுக் கொள்வார்கள். இதற்கு 'நீயெல்' என்று பெயர். அதாவது "இருவர் சண்டை" யென்று அர்த்தம். இந்தச் சண்டையிலே யார் வெற்றி பெறுகிறானோ அவனுடைய அபிப்பிராயந்தான் சரி. என்ன விநோதமான தீர்ப்பு பார்த்தாயா? ஆனால் அதிருஷ்டவசமாக, இந்த "இருவர் சண்டை" சமீப காலத்திலிருந்து காணப்படவில்லை. தனிப்பட்ட நபர்கள் இங்ஙனம் சண்டை போடுவது போய், இப்பொழுது நாகரிக தேசங்கள் தங்கள் எல்லைத் தகராறுகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளவோ, ஏற்கனவே செய்து கொள்ளப்பட்டிருந்த ஒப்பந்தங்களை ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்ளவோ, யுத்த முறையைத்தான் கையாள் கின்றன. இப்படிக் கையாள்வதுதான் நாகரிகமென்றும் கருதுகிறார்கள். கிரேக்க ஏகாதிபத்தியமும் ரோம ஏகாதிபத்தியமும் ஒங்கியிருந்த கலத்திலிருந்து நாளது தேதி வரைக்கும் யுத்தத்திற்கு மகத்தான கௌரவம் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. வீரம், கீர்த்தி என்ற உயர்ந்த வார்த்தை களெல்லாம் இந்த யுத்தத்தை ஒட்டியே உபயோகிக்கப்படுகின்றன. பலாத்காரத்திற்கு இவ்வளவு மகத்துவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதனால், அன்பினால் மானிட சமுதாயத்தை ஒன்றுபடுத்த முடியும், மானிட சமுதாயத்திற்குச் சேவை செய்ய முடியும் என்று யாராவது சொன்னால்கூட அதை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையில் இன்றைய உலகம் இருக்கிறது என்ன ஆச்சரியம்!

இப்படியிருந்தாலும் பலாத்கார முறையைக் காட்டிலும் அன்பு முறைதான் சிரேஷ்டமான தென்பதை அறிஞர்கள் அங்கீகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இன்று நேற்றல்ல,

நூற்றாண்டுகள் கணக்காக அறிஞர்கள் இந்த அன்பு உபதேசத்தைச் செய்து கொண்டதான் வருகின்றனர். கி. பி. பதினொன்று, பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டுகளில், கிறிஸ்துவர்கள், தங்கள் கிறிஸ்துவ மதத்தின் புனிதத் தன்மையைக் காப்பாற்றும் பெருட்டுச் சிலுவைப் போர்கள் நடத்தினார்கள். அன்பையும் பணிவையும் போதித்த கிறிஸ்து நாதரின் தர்மத்தை, ஆயுத பலத்தைக் கொண்டு காப்பாற்ற முற்பட்டு விட்டார்கள்! இப்படி இவர்கள் ஆயுதப் போர் நடத்தைக் கொண்டிருந்த காலத்திலும், சில அறிஞர்கள் ஆங்காங்குத் தோன்றி அன்பு உபதேசத்தைச் செய்து கொண்டதான் வந்தார்கள். இவர்களை ஜனங்கள் பரிசுசித்தார்கள். அசிகாரிகள் பயமுறுத்தினார்கள். ஆயினும் இவர்கள் தங்க அன்புத் தொண்டை விடாமற் செய்துகொண்டதான் வந்தார்கள். இவர்களெல்லாரும் மனிதத்தன்மை நிறைந்தவர்கள்.

மனிதர்களாகிய நாம் வளர்ச்சி யடைந்து கொண்டு வருகிறோமென்று சொன்னால் நம்முடைய மனிதத் தன்மை வளர்ந்துகொண்டு வர வேண்டுமென்பதுதான் அர்த்தம். அப்படியானால் நாம் ஒவ்வொருவரும் மேலே சொல்லப்பட்ட மகன்களைப்போல் அன்பு உபதேசங்களாகவல்லவோ ஆகவேண்டும்? அன்பு வாழ்க்கையை யல்லவோ நாம் நடத்த வேண்டும்?

அன்பு வழியைப் பின்பற்றி நாம் நடந்தோமானால், அதனால் விளைவது நன்மையே தவிர தீமையிலலை அன்பு நெறியினால் நாம் உயர்வகோடு மற்றவர்களையும் நாம் உயர்த்துகிறோம். அன்பின் செல்வாக்குக்குட் படுகிறவர்கள் யாருமே உயர்வு அடைகிறார்கள்; நாகரிகமுள்ளவர்களாகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு விதமான தன்னம்பிக்கை உண்டாகிறது. எப்படிப்பட்ட எதிர்ப்பையும் சமாளிக்க வல்ல சக்தி அன்பு ஒன்றுக்குத்தான் உண்டு. இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த இந்த அன்பை, தனிப்பட்ட நபர்கள் விஷயத்தில் மட்டும் பிரயோகிக்காமல், தேசங்களுக்கு

கிடையே பிரயோகித்தால் எவ்வளவோ நலமுடையதாயிருக்கும்?

கிராமங்களிலே நீ பார்த்திருக்கலாம். ஒரு கட்சிக்கும் மற்றொரு கட்சிக்கும் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டால் அவர்கள் கோர்ட்டுகளுக்குச் செல்வதில்லை. கிராமத்திலுள்ள சில பெரியதனக்காரர்களைக் கொண்டு மத்தியஸ்தம் செய்யச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் செய்கிற மத்தியஸ்தத்திற்கு உபய கட்சிக் காரர்களும் சம்மதப்படுகிறார்கள். அன்பினால் எவ்வளவு பெரிய மனஸ்தாபங்களையும் தீர்த்துக் கொண்டு விட்டார்கள் நமது முன்னோர்கள். அவர்களை நாகரிகமற்றவர்களென்றும், இங்கிதமறியாதவர்களென்றும் நாம் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறோம். ஆனால் இப்பொழுது நாம், நாகரிகர்களென்று பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்கிற நாம், எதற்கெடுத்தாலும் கோர்ட்டென்றும் வக்கீலென்றும் போகிறோம். உண்மையில் நாம் நாகரிகர்களில்லை. நம்முடைய முன்னோர்கள் தான் நாகரிகர்கள்.

எமர்ஸன்¹ என்ற அமெரிக்க அறிஞன் கூறுகிறான்:—
 “பல தெய்வங்களை வணங்கிக்கொண்டு பரஸ்பர சத்துருக்கள் போல நாம் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். இதனால் உலகம் சலிந்துப் போய்க் கிடக்கிறது. இப்படிப்பட்ட உலகத்திற்கு அன்பானது ஒரு புதிய ஜீவகளையைக் கொடுக்கும். அன்பு என்னும் குழந்தைக்கு எவ்வித ஆயுதமும் கிடையாது. ராஜதந்திரிகளின் தந்திரோபாயங்களையும், ராணுவப் படையின் வீராவேசத்தையும் இந்தக் குழந்தையானது மாற்றிவிடும். பலாத்காரமானது எங்கெங்கு பிரவேசிக்க முடியாதோ அங்கெல்லாம் அன்பானது நுழைந்து செல்லும். மற்றப் பலாத்கார சக்திகளால் அடையமுடியாத சித்திகளை இந்த அன்புச் சக்தியானது அடைய முடியும்.” முற்காலத்தில் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள், குஷ்டரோகிகள், அடிமைகள், குற்றவாளிகள் முதலியோர்களின் விஷயத்தில் பலாத்கார முறைகளைக் கையாண்டார்கள். பைத்தியக்காரர்கள் இரும்புச்

1 Emerson 1803-1882.

சங்கிலிகளினால் கட்டப்பட்டு, மிருகங்களைப்போல் கூடுகளிலே அடைக்கப்பட்டார்கள். சூஷ்டரோகிகளை எங்காவது ஒதுக்குப்புறத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள். என்ன கொடுமை? இவையெல்லாம் இப்பொழுது ஊறுதலடைந்திருக்கின்றன. அன்பு முறைகளையே கையாள வேண்டுமென்ற எண்ணம் பரவியிருக்கிறது. இதனால் அன்புக்கு ஒரு புதிய சக்தி ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிகிறதல்லவா?

நாகரிகமாக நடந்து கொள்வது என்று சொன்னாலே அன்பாக நடந்து கொள்வது என்றதான் அர்த்தம்.

ஆதலால், நீ ஒரு நாகரிக புருஷனாக நடந்து கொள்ள முயற்சி செய். அதாவது எல்லோரிடத்திலும் அன்பு செலுத்து. அப்பொழுதுதான் நீ எடுத்த காரியத்தில் வெற்றியடைவாய்.

எல்லாரும் உன் சகோதரர்கள்

மகனே! முந்திய கடிதத்தில் பைத்தியக்காரர்கள், நோயாளிகள் முதலியவர்கள் மிகக்கொடுமையாக நடத்தப்பட்டார்கள் என்றும், நாளாவட்டத்தில் தான் இவர்களிடம் அன்பாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டதென்றும் கூறினேன். இங்ஙனம் மனிதர்களிலே கேவலமாகிப் போனவர்களிடத்திலே மட்டுமல்ல, நமது அன்பானது வாயில்லா ஜீவப் பிராணிகளிடத்திலும் விரிந்து செல்ல வேண்டும். அப்பொழுது தான் அந்த அன்புக்கு உண்மையான மதிப்புண்டு. ஏனென்றால், மனிதர்கள் எவ்வளவு இழி நிலையை யடைந்து விட்ட போதிலும், தங்கள் மனப்புண்ணை வாய்திறந்து காட்டக்கூடும்; தங்களைத் துன்புறுத்துகிறவர்களைப் பார்த்து 'அன்பு காட்டுங்கள்' என்று சொல்ல முடியும். ஆனால் வாயில்லாப் பிராணிகள் அப்படியல்ல. அவைகள் வாய் விட்டுக்கதறும்; கண்ணீர் வடிக்கும். அவ்வளவுதான். வேறொன்றும் அவைகளால் செய்யமுடியாது. அப்படிப்பட்டவைகளிடம் நீ அதிகமான இரக்கங் காட்ட வேண்டியது அவசியமல்லவா?

இந்த மிருகங்கள் விஷயத்திலே முற்காலத்தில் எவ்வளவு அட்டுழியங்கள் நடைபெற்றன தெரியுமா? ஏன் இப்பொழுது மட்டுந்தானென்ன? ஸ்பெயின் தேசத்தில் காளை மாடுகளைச் சண்டைக்கிழுத்து அவைகளை ரத்த காயப்படுத்தி விடுவதென்பது இன்றுக்கூட நடைபெற்று வருகிறது. இதை ஸ்பெயின் தேசத்துத் தலைவனாகிய காபெல்லரோ¹ என்பவனே பின்வருமாறு ஒப்புக்கொள்கிறான்:—“ஸ்பெயின் தேசத்தில் மிருகங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடக் கருணை காட்டப்படுவதில்லை யென்பதை ஸ்பானிஷ் காரர்களாகிய நாம் அவமானத்துடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.”

இப்பொழுது கூட நமது கிராமாந்தரங்களிலே நீ பார்க்கலாம், கோழிகளைச் சண்டைக்கு விடுவதை. இதிலே ஜனங்களுக்கு ஒரு திருப்தி; ஒரு சந்தோஷம். என்ன கொடுமை! ஜீவகாருண்ய சங்கங்கள் ஆங்காங்கு இருக்கின்றன. இவைகள், மனிதர்கள் மிருகங்களைக் கொன்று தின்னக்கூடா தென்ற விஷயத்திலும், பசுக்களைப் போஷிக்க வேண்டுமென்ற விஷயத்திலும் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மிருகங்களை எந்த விதத்திலும் இம்சிக்கக் கூடாதென்கிற அளவுக்கு இவை, தங்களுடைய பிரசாரத்தை விஸ்தரித்துக் கொண்டு போனால் மிகவும் நன்றாயிருக்கும்.

இங்கிலாந்திலே நெடுங்காலமாக கானோமாட்டுச் சண்டை நடைபெற்றுக்கொண்டுவந்தது. இதைச் சட்ட பூர்வமாகத் தடுக்கவேண்டுமென்று 1829-ஆம் வருஷம் பார்லிமெண்டில் ஒரு மசோதா கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால் இது நிறைவேற்றப்படவில்லை. இந்த விளையாட்டுகள் ஜனங்களுடைய பொழுது போக்குக்காக ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், இதில் அரசாங்கத்தார் தலையிடக்கூடாதென்றும், அப்பொழுது பார்லிமெண்டில் அங்கத்தினர்கள் கூச்சல் போட்டார்கள். என்ன நாகரிகம் பார்த்தாயா? 1835-ஆம் வருஷந்தான், மாட்டுச் சண்டை நடத்தக்கூடாதென்ற சட்டம் பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் அப்பொழுதும் இதற்கு எதிர்ப்பு இல்லாமல் இல்லை.

இப்பொழுது கூட நாகரிகமுள்ள ஐரோப்பிய மாதர்களைப் பார்த்தால் தெரியும். பட்சிகளின் இறகுகளைத் தலையணியாக உபயோகித்துக் கொள்கிறார்கள்; அல்லது மிருகங்களின் தோல்களைத் தொப்பியாக அணிந்து கொள்கிறார்கள். இந்த நாகரிகத்திற்காக, வருஷந்தோறும் எத்தனை பட்சிகளும் எத்தனை மிருகங்களும் சுட்டுக்கொல்லப்படுகின்றன வென்பதும், இங்கிலாந்தில் மட்டும் வருஷந்தோறும் செத்த பட்சிகளின் இறகுகளும் மிருகங்களின் தோல்களும் எவ்வளவு இறக்குமதியாகின்றன வென்பதும் கணக்குப் பேரட்டுப்பார்த்தால், ஐயோ, நாகரிகம் என்பது

ஜீவ வதையின்மீதுதான் வளர்கிறதா வென்ற சந்தேகம் நமக்கு நிச்சயமாக உண்டாகும். ஆதலின் மகனே! உனது அன்பானது, எல்லா ஜீவராசிகளிடத்திலும் விரிந்து செல்லட்டும். “கொல்லா விரதம் குவலயமெல்லாம் ஒங்க” வேண்டுமென்று தாயுமானவர் முழங்கியது, இந்த விரிந்த மனப்பான்மையின் பரிணாமந்தான்.

சாதாரணமாக மனிதர்கள், தங்களைப்போன்ற சகோதர மனிதர்களிடத்தில்தான் அன்பு செலுத்துகிறார்கள். அதுவே போதுமான அன்பு என்று நினைக்கிறார்கள். இப்படிச் சகோதர மனிதர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துவது நல்லது தான். ஆனால் எல்லா ஜீவராசிகளிடத்திலும் ஒரே மாதிரியான அன்பு செலுத்துவதுருக்கிறதே அதுதான் விசேஷமான அன்பாகும். நமது புராண இதிகாசங்களைப் புரட்டிப்பார்த்தால், நமது முன்னோர்களாகிய முனிவர்கள், ஆசிரமங்களில் வசித்தக் கொண்டிருந்ததையும், அந்த ஆசிரமங்களில் மான்கள், பட்சிகள் முதலியன வாசஞ் செய்து கொண்டிருந்ததையும், அவற்றினிடத்தில் அந்த முனிவர்கள் காட்டிலவந்த பிரீதியையுள் காண்கிறோம். இந்த வரலாறுகளைப் படித்தால், நமது இதயத்திலிருந்து ஒரு சந்தோஷ உணர்ச்சி உண்டாகிறது. காளிதாச மகாகவி எழுதிய “சாகுந்தலம்” என்ற நாடகத்தில், சகுந்தலையானவள், கண்வருடைய ஆசிரமத்தை விட்டு துஷ்யந்தனுடைய அரண்மனைக்குச் செல்கிறபோது, மான் குட்டியினிடமும் செடி கொடிகளிடமும் விடைபெற்றுச் செல்வதாக வருணிக்கப்பட்டிருக்கிற பாகத்தைப் படித்துப்பார். அந்தக் காலத்தில், நமது முன்னோர்கள், உயிருள்ள பிராணிகளிடத்தில் மட்டுமல்ல, தாவர வர்க்கங்களிடத்தில்கூட எப்படி அன்பு செலுத்திவந்தார்களென்பதை நாம் படிக்கிறபோது, நம்மையறியாமல் நமது பெரியோர்களின் விசால இருதயத்திற்கு நாம் சரணாகதியடைகிறோம்.

இத்தாலியிலே லியார்டோ-டா-வின்ஷி¹ என்றொருவன் இருந்தான். இவன் ஒரு விசித்திர புருஷன். இவன் ஓர்

இஞ்சினீயர்; சித்திர நிபுணன்; தத்துவ ஞானி; எல்லாம். இவன், கூட்டிலே அடைபட்டிருக்கும் பட்சிகளை, கூட்டோடு வாங்கி விடுதலை செய்துகூடுவான். இதே மாதிரி, செயிண்ட் பிரான்சிஸ் அப் அஸிஸி' என்றொரு முனிவன் இருந்தான். இவன், மிருகங்கள், பட்சிகள் முதலிய எல்லா ஜீவராசிகளையும் பார்த்து 'சகோதரர்களே' என்று தான் அழைப்பான். இவனை, அப்பொழுது எல்லாரும் பரிகசித்தார்கள்; ஆனால் இப்பொழுது முனிவனாகப் போற்றுகிறார்கள்.

ஆதலின், மகனே! நீ எல்லா ஜீவராசிகளிடத்திலும் அன்பு செலுத்துகிற மாதிரி உன் இருதயத்தை விசாலப் படுத்திக்கொள்.

1 St. Francis of Assisi 1182-1226.

நில் - ஓடாதே!

1. எண்ணிய கருமம் பண்ணி முடிக்க
 இசையாமற் போகலாம்;
 செல்லும் பாதை கல்லும் முள்ளும்
 காடுமாய்க் கோணலாம்;
 கையிருப்புக் குறைய கடனோ குனியலாம்;
 உயிரில்லாத நகையும் உஷ்ணமான
 பெருமுச்சம் வரலாம்;
 கவலையோ தலைக்குமேல் அழுத்தி நிற்கிறது;
 ஒய்வு கொள் மகனே! ஆனால் ஓடி விடாதே.

2. வாழ்க்கை, சந்துகளும் பொந்துகளும்
 நிறைந்த பாதை;
 இவற்றில் சென்று பார்த்தால்தான் வழி தெரியும்.
 இருக்கும் இடத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தால்
 தோல்வியும் வெற்றியாக மாறலாம்.
 மெதுவாகச் செல். சோர்ந்து விடாதே;
 முடியாது என்று சொல்லிவிடாதே.
 இன்னும் ஒர் அடியில் உன் லட்சியத்தை
 அடைந்து விடலாம்.

3. சோர்ந்துபோகிற, தட்டுத்தடுமாறி நடக்கிற
 ஒருவனுடைய கண்ணுக்குத் தென்படுவதைக்
 காட்டிலும்
 நமது லட்சியம் சமீபத்தில் இருக்கலாம்;
 மறநாள் காலை வெற்றி கிடைப்பது நிச்சயம்;
 ஆனால் இன்றிரவு பின்னோக்கி ஓடிப்போகாதே.
 பொழுது விடிந்ததும் பார்ப்பாய்;
 கைக்கெட்டியது வாய்க் கெட்டவில்லையே
 யென்று வருந்துவாய்.

4. வெற்றி யென்பது என்ன? தோல்வியின் மறுபுறம்;
 சந்தேகமென்னும் மேகத்தின் பிரகாசமான விளிம்பு.
 லட்சியத்திற்கு எவ்வளவு சமீபத்தில் இருக்கிற
 யென்பது உனக்கே தெரியாமலிருக்கலாம்;
 தூரத்திலிருப்பதுபோல் உனக்குத் தோன்றலாம்;
 ஆனால் அது மிகச் சமீபத்தில் இருக்கலாம்.
 ஆதலின் அதிகமாகத் தாக்கப்பட்டால்
 தீவிரமாகப் போராடு
 நலங்குலேந்த நிலைமையில்தான் நீ இடத்தை
 விட்டுப் பெயரக்கூடாது.

ஏன் அஞ்சுகின்றாய்?

மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுகின்றாயா? அப்படியானால் நீ என் மகனல்ல!

அமரனாக வாழவேண்டுமென்று உன்னைப் பெற்றெடுத்தேன். மரணத்தைக் கண்டு பயப்பட்டால் நீ என் மகனல்ல.

மரணம் குளிர்ச்சியுடையது; அமைதி நிறைந்தது; ஆரவாரத்தினின்றும் நம்மை விடுதலை செய்வது. அப்படியிருக்க அதனைக்கண்டு பயப்படுவானேன்?

மரணத்தை நேராக நின்று பார்! அதன் கண்களில் காலத்தின் விசாலம் ஜொலிக்கிறது. அதன் முகத்தில் தர்மம் துலங்குகிறது! அறத்தை ஆணை இடுவது அது. மறத்திற்கு முடிவு கட்டுவது அது.

மரணத்தைக் கண்டால் மனம் அடங்குகிறது; மூச்சு நிற்கிறது; பழையன கழிகின்றன; புதியன தோன்றுகின்றன. அந்தப் புதியனவற்றை அனுபவிக்க வேண்டாமா? மரணத்தைக்கண்டு ஏன் அஞ்சுகின்றாய்?

பாரத தேசத்திலே பிறந்தாய். ஆத்மா அமரத்தன்மையுடைய தென்பதை அறிந்திருக்கிறாய். இனியும் ஏன் மரணத்திற்கு அஞ்சுகின்றாய்?

கொடுக்கிறவனே வாழ்கிறவன்

கொடு; மகனே! அனைவருக்கும் கொடு!

வளிமையை, எண்ணத்தை, செயலைக் கொடு!

அன்பை, கண்ணீரை, உன்னையே கொடு!

கொடு! எப்பொழுதும் கொடுத்துக் கொண்டிரு!

எவனொருவன் கொடுக்கவில்லையோ அவன் வாழவில்லை.

எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மகனே! கொடுக்கிறாயோ

அவ்வளவுக் கவ்வளவு வாழ்ந்தவனாகிறாய்.

நீ வாழ்க!

எங்கள் சமீப வெளியீடுகள்

வெ சாமிநாத சர்மா எழுதியவை

பிளேட்டோவின் அரசியல்	...	7	0	0
அரசியல் வரலாறு	...	2	10	0
கார்ல் மார்க்ஸ்	...	3	4	0
ருஷ்யா—சரித்திர வரலாறு	...	1	8	0
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி	...	2	4	0
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	...	1	4	0
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்	...	2	8	0
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	...	2	0	0
சார்லஸ் டார்வின்	...	0	8	0
ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்	...	0	8	0
தாமஸ் எடிஸன்	...	0	8	0
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு	...	0	8	0
பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்	...	0	8	0
அரசியல் கட்சிகள்	...	0	8	0
நமது தேசியக் கொடி	...	0	8	0
அபிமன்யு (ஒரு நாடகம்)	...	0	12	0
மாஜினி	...	1	8	0
மாஜினியின் மனிதன் கடமை	...	3	8	0
மாஜினியின் மணிமொழிகள்	...	0	12	0
ரூஸ்ஸோ	...	1	8	0
ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்	...	3	4	0
பார்லிமெண்ட்	...	2	0	0
சமுதாய சிற்பிகள்	...	2	0	0
ராஜதந்திர-யுத்தகலப் பிரசங்கங்கள்	...	5	10	0
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்	...	4	0	0
கிரீஸ்—வாழ்ந்த வரலாறு	...	9	0	0
எப்படி வாழவேண்டும்?	...	3	0	0
காந்தியும் ஜவஹரும்	...	0	12	0
காந்தி யார்?	...	0	12	0
நாடும் மொழியும்	...	1	8	0

எல்லாப் புத்தக சாலைகளிலும் கிடைக்கும்

பிரசுரகர்த்தர்கள்:—

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை

::

திருச்சி ஜில்லா

ஜானகி பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், புதுக்கோட்டை.

271
4-58

**மகனே!
உனக்கு-**

SCIENCE LIBRARY
APR 1958
MADRAS

OFFICE OF THE REGISTRAR OF
38 OCT 1958
MADRAS

வெ. சாமிநாத சர்மா

4220

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்